

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2004. ГОДИНЕ
ГОДИНА XV, БРОЈ 1838

ЛОКАЛНИ ИЗБОРИ У СРБИЈИ
19. СЕПТЕМБАР 2004.

МИ ПОБЕЂУЈЕМО!

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

БЕЛКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50%
ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

**КЊИГА “ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА” МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН
КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћници главног и одговорног уредника

Елена Божић-Талијан

и Огњен Михајловић

Издање припремиле

Марина Томан и Огњен Михајловић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Бранкица Терзић

Унос текста

Весна Марић и Златија Севић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазић, Радослав Кањерић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Васиљевић,

Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампању

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; шлус порез на промет.

IN MEMORIAM

Доживели смо трагедију, умро је Драган Љубојевић. Млад, у тридесет и шестогодишњој години животног. Преминуо је изненада, 2. септембра 2004. године. Оставио је свог шестомесечног сина Сирахињу, шестогодишњу кћерку Јовану, супругу Александру, мајку Јелену и браћу Дејана. И нас, све своје радикале. Нема речи када младосћ одлази. Зашто смо застали, погнули главе. И ћушимо, одајемо пошту председнику Градског одбора Београда и народном посланику. Пре свега, одајемо пошту пријатељу, добром човеку и саборцу. Драган није застала када му је било лоше, борац у њему није му дао одмора у олуји предизборне кампање. Тако нам је послао последњу поруку и оставио нам дуг за сва времена.

Хвала ти Драгане.

И ојрошћу нам што мало речи имамо за твоје велико дело.

Хаг: Писмо подршке др Војислава Шешеља

СУДБОНОСНИ ТРЕНУТАК ЗА СРБИЈУ

Браћо Срби и сестре Српкиње, кандидати Српске радикалне странке на локалним изборима, поштовани грађани Србије,

Веома сам поносан што могу да се обратим кандидатима Српске радикалне странке на локалним изборима, као и целој јавности у нашој отаџбини, у овом судбоносном тренутку за будућност Србије и њених грађана. Поносан сам јер сте показали да сте доследни идеји и идеалима наше странке, која је сачувала најбољу традицију нашег народа у његовој

историји и супротставила се намери досовског режима и његових ментора да у потпуности понизе нашу отаџбину и њене грађане и доведу их у безнадежан положај.

Уверен сам да ће кандидати Српске радикалне странке, као најбољи синови нашег народа, очувати чист образ наше странке и доследно се борити, на свим нивоима, за интерес нашег народа и просперитет наше отаџбине, и тако доказати да је Србија вечна док су јој деца верна.

Убеђен сам да сте ви, драги грађани, схватили велику обману „петookтобарске револуције“ када сте погрешно оценили наш рад на локалном нивоу. Зато вас сада позивам да нам пружите подршку коју ће српски радикали знати да искористе на најбољи начин, стављајући се у службу ваших интереса у свим градовима и општинама, и тако доказати да наша земља има могућности и потенцијала да се успешно развија ако је воде њени верни синови.

Знам да нам наши противкандидати нису дорасли, јер већина њих припада странкама које су корумпиране, огрезле у криминал, повезане са разним аферама и оптерећене кумовско-мафијашким везама, да их подржавају разни „моћници“ који их финансирају.

Надам се да сте свесни опасности коју би проузроковао наставак таквих различитих комбинација власти, која жели да се одржи по сваку цену, не би ли наставила свој рушилачки поход на читаво наше друштво, на економију, културу, национални идентитет и историјско наслеђе.

Желим нашим кандидатима пуно успеха на предстојећим изборима а нашем народу да добро размисли и искористи прилику коју му пружају ови избори, да не понови грешку са претходних избора, како би се зауставио даљи суноврат Србије.

Председник
Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

Александар Вучић - приватно

ПАЖЉИВ У КУЋИ, ЕНЕРГИЧАН У ПОСЛУ

Пише: Елена Божић-Талцијан

У пријатно уређеном стану у Новом Београду екипа „Велике Србије“ затиче Александра Вучића и његову супругу Ксенију како претресају неке политичке теме, што је ваљда уобичајено за једног политичара и једну новинарку. Александар успева да успут чита и неки материјал, вероватно нешто значајно за актуелну кампању. Њихов шестогодишњи син Данило црта мами шта је радио са татом тог преподнева, а двогодишња Милица трчкарајући по соби виче – „та-та, та-та“. Остављамо Александра да ради јер нам је за ову причу потребнија Ксенија, желимо из женског угла да завиримо у њихов живот.

Александар и Ксенија су се упознали почетком 1995. године. Ксенија је у то време радила на Радио „Индексу“, била је наклонена Српском покрету обнове и писала је за „Српску реч“. Александар воли и данас у друштву да се шали хвалећи се како је он своју жену преобратио и извео на прави пут. Почетком те 1995. Ксенија је водила емисију на „Индексу“ која се звала „Дуел“, у којој су гостовали Алек-

сандар Вучић и Александар Чотрић.

„У самој емисији смо, присећа се Ксенија, Чотрић и ја покушали да Александру дамо што мање простора да говори, али нас је он прочитао и то нам није пошло за руком. Од тада је почело наше познанство. Те године су Војислав Шешељ и Томислав Николић били ухапшени и док су они робили у гњиланском затвору, Александар је практично остао сам, водио је посланичку групу. Даница Драшковић ме је послала да направим интервју са њим за „Српску реч“, јер је већ било јасно да све моје симпатије полако али сигурно добијају Александар и српски радикали. Тада смо почели да се забављамо,“ са осмехом прича Вучићева супруга.

Ксенија и Александар су се 1996. године уселили у гарсоњеру у Француској улици. Живели су као подетанари у станчићу од 28 квадрата, али тај период живота им је остао у најлепшем сећању. „То је било преслатко, мада није личило ни на шта, али, можда зато што је прво, тога се сећамо као да је било и лепше него што заиста јесте. Сећам се да сам у деветом месецу трудноће једва пролазила кроз вратанца између чајне кухиње и купатила. Али све то је било стварно слатко“, са радошћу се присећа Ксенија.

Она објашњава да живот подстанара подразумева и једну посебну психологију самозаваравања. „Тридесет дана у месецу живиш као да је све дивно и да је све твоје, тридесет дана улажеш у то, трудиш се да уредиш да буде што лепше, а онда те првог у месецу звизне реалност и схватиш да ништа од тога није твоје и да мораш да платиш,“ каже Вучићева супруга.

Александар и Ксенија су се венчали 1997. године, а у децембру те године се родио Данило. Ксенија прича како је изгледао живот са бебом у 28 квадрата: „У једној соби је било све, и Данило, и креветац, и телевизор, и телефон, и нас двоје и они који нас посећују. Данило је навикао у тој атмосфери да спава, без обзира шта се око њега дешава.“

Почетком марта 1999. године породица Вучић се преселила у стан у Новом Београду. Милица је рођена у априлу 2002. године. Војислав Шешељ је, иначе, троструки кум породици Вучић – крстио је Данила и Милицу, и венчани је кум Александру и Ксенији. Данило је крштен у цркви Александра Невског, а Милица у цркви Светог Димитрија у Новом Београду.

Док разговарамо, наизменично звоне фиксни и мобилни телефон, а повремено и интерфон који најављује посетиоце. Ксенија очекује да у међувремену стигне и мајстор за бојлер. Каже – тако је свакога дана. Живот са политичарем вероватно није лак и једноставан, поготово што му обавезе одузимају много времена, али Ксенија истиче да она не размишља на тај начин, јер она не зна за друго. „Немам са чим да упоредим да бих могла да кажем да је ово боље или горе од нечега. Мени је ово сасвим нормално,“ објашњава Вучићева супруга.

Занимало нас је и које Александрове особине је Ксенија волела на почетку њихове љубави, да ли их њен супруг још увек поседује и да ли су то оне особине које она и данас воли код њега. Ксенија истиче да је, када је упознала Александра, прво била фасцинирана количином знања у тадашњим

његовим годинама, начином резоновања, погледом на ствари око себе, духовитошћу. „Била сам фасцинирана и количином енергије којом просто зрачи, зато што је у стању да издржи по двадесет сати на ногама без икаквих проблема, да буде под пуном концентрацијом и да даје најбоље од себе. Александар се није променио, све особине које сам волела код њега када сам га упознала данас још више волим јер су се оне развиле. Он свакога дана ради на себи“, наглашава Вучићева супруга.

Она каже да је Александар у кући потпуно опуштен. „Ја мислим да је ово једино место где је заиста опуштен, и без обзира на то колико ради, а заиста ради много. Труди се да искористи сваки тренутак да дође кући да види децу. Имам утисак да они на њега делују најпозитивније, поправе му расположење. Ако дође уморан, нервозан, после пет минута са њима већ је весео“, прича Ксенија.

Она истиче да је Александар диван и пажљив и да се у кући увек труди да помогне. Кад год види да је нешто потребно понуди се да то уради, али Ксенија му са друге стране мало тога ставља на терет и труди се да га ослободи свих кућних обавеза, јер зна колико напорно ради и колико има својих брига и обавеза.

А како деца доживљавају то што им је тата политичар и како реагују када га виде на телевизијском екрану? Ксенија каже да је Данило једно време, с обзиром да често гледа тату на скупштинским седницама, покушавао да га имитира. „Од играчака би направио говорницу, па је говорио – Господин Данило Вучић из Српске радикалне странке има реч. Сада када гледа тату на телевизији много му значи када он спомене њега и Милицу. Милица још увек не разуме многе ствари, а када види Александра на телевизији виче „та-та“ и љуби екран“.

Александар са децом често одлази у луна-парк, замак код хотела Југославија. А што се тиче мушких послова, са Данилом посећује утакмице. „Када га је први пут одвео на

угакмицу Данило је био мали, није имао још четири године, тада није схватао и било му је веома досадно. Сада воли да одлази на угакмице", објашњава Ксенија.

Прекидамо Александра у његовом послу да бисмо га укључили у разговор. Каже да са децом највише воли да се игра. „Са Данилом волим, пошто сам ја много волео лопту, да играм фудбал, кошарку, да било шта радимо са лоптом. Он највише воли да причамо о аутомобилима. Боље познаје аутомобиле него већина оних који мисле да се добро разумеју. Са Милицом највише волим да се мазим, да се играмо, да спавамо заједно, и да ме она лупка по глави када се пробуди", уз осмех прича Вучић.

Александар Вучић ради од своје петнаесте године. Питамо га зашто би неко тако млад, ко живи у пристојним условима, желео и хтео да ради. Каже да су тако васпитавани и он и брат. „Отац нас је тако васпитавао, говорио је – морате да улазите у живот, да учите да радите, а и сами смо хтели да зарадимо повешто и то је био основни разлог. Нисмо били сиромашни али нисмо живели ни у изобиљу, тако да нам је сваки динар био добродошао", објашњава Вучић.

Радио је све врсте послова, и физичке, рад на грађевинама, са 16 година је водио бифе, радио је у Лондону у хардвершопу и као вођа посла на лондонском сајму. У Београду је радио преко Омладинске задруге разноврсне канцеларијске послове. Једно време је радио као новинар и преводилац јер је припремао вести на енглеском језику. Као директор пословног и културног центра „Пинки“ показао је шта зна. Радници су добили реално повећање плата за 50 одсто врло брзо, поправио је кров који је годинама уништавао целу дворану и пословни центар, решио је питање базена и проблем

са мазутом, увео је ноћно купање које су касније многи копирали. „Пинки“ је пословао апсолутно позитивно.

Александар каже да је радио сваковрсне послове и да се никада ниједног није стидео. „Буквално сам све врсте послова покушао, и у сваком сам се осећао добро јер сам се борио, трудио и вредно радио. Када човек жели вредно да ради онда он често не бира посао, задовољан је када ради, то је најважније. Једна од основних људских потреба је да ради. Мислим да сам сваки од тих послова радио добро, и када носим вреће цемента и када водим књиговодство или било шта друго", истиче Вучић.

Ксенија додаје да се Александар никада није стидео да ради било шта јер је он човек који не може да не ради, такав је тип. „Када му се каже да легне да се одмори, то је за њега смртна казна. И тада мора нешто да ради, бар да чита", каже Вучићева супруга.

Ксенија је 1989. године почела да ради да не би била на терету својим родитељима. Она је дипломирани историчар уметности, али с обзиром да јој је било тешко да нађе посао у струци, 1993. године је почела да ради на Радио „Индексу“. Радилa је за ВИН код Гордане Суше 1995. и почетком 1996. године, док није забрањено емитовање ове емисије на Студију Б. Прешла је на Студио Б са жељом да ради на радију, али је завршила пред камерама. Радилa је разноврсне послове, од читања и уређивања вести до емисије „Три тачке“, коју је у то време уређивала са Тањом Видојевић и Горданом Јаковљевић. На Студију Б је радилa од 1996. до 2000. године, а сада је на „Пинку“ уредник вести и уређује емисију „Епицентар“.

Са породицом Вучић смо се поздравили у убеђењу да ће Александар бити наш градоначелник.

Маја Гојковић, будући градоначелник Новог Сада

МЕТРОПОЛА „МАЛИХ“ ЛЈУДИ

Променићу праксу својих прејходника који обожавају да се сликају а не виде стваран свет око себе. Борићу се за решавање обичних животињских проблема својих суграђана

По новом Закону о локалним изборима градоначелник и председници општина бирају се непосредном вољом грађана. Поменуте функције имаће већу независност и већи легитимитет него раније. Међу политичким партијама у свим градовима широм Србије почела је борба за гласове бирача. Док ће поједине странке покушати да на локалним изборима побољшају свој пољубљани рејтинг, а неке да се врате из мртвих на политичку сцену Србије. Српска радикална странка са својим озбиљним, компетентним и поштеним кандидатима спремна је да се ухвати у коштац са нагомиланим локалним проблемима.

Кандидат Српске радикалне странке за градоначелника Новог Сада је Маја Гојковић, потпредседник странке, енергична, млада, амбициозна жена, која се својим радом доказала не само у својој средини. Жели да од Новог Сада направи метрополу. Најважнији су јој људи, те ће стога највише времена утрошити на решавање обичних животних проблема. Њена предност у односу на противкандидате је њена некомпромисованост – није умешана ни у какву аферу. Како каже, наступа поштено и држи до својих обећања. Нови Сад воли највише на свету и не би га мењала ни за један други град. „Овде сам рођена, овде сам одрасла, доказала се и као човек и као адвокат. Сматрам да је дошло време да урадим нешто за свој град, да спречим његово даље пропадање и да од њега направимо метрополу на коју ћемо сви бити поносни“, каже будући градоначелник Новог Сада.

„Када бих био у стању да, као у неком виртуелном филму, будем сенка сваког од кандидата понаособ и када бих ипак непријатно и јасно могао да мерим њихове квалитете, верујем да бих се после само једног дана виртуелног бијесења одмах одлучио да гласам за Мају Гојковић и Српску радикалну странку. Она је стварно најбољи кандидат. Разговарао сам са њеним колегама и они кажу да Маја предњачи у свему. Разговарао сам са њеним издавачем новина и он каже да му је она најмилији куцац. Чуо сам да и њени браћуници, као и многи други који, као Дон Кихот вале за правдом подно већерача, имају само речи хвале. Њени политички конкуренти у овој важној политичкој тврци знају исто исто и ја и зато гоштво и да нема наступа у којима не помену њене вредности и исказу речи поштовања“, Игор Мировић, председник Градског одбора Српске радикалне странке Нови Сад, народни посланик.

Маја Гојковић је рођена у Новом Саду 22. маја 1963. године. Завршила је основну школу „Бранко Радичевић“ у Новом Саду и гимназију „Јован Јовановић Змај“. Дипломирала је на Правном факултету у Новом Саду 1987. године. Правосудни испит је положила 1989. године и годину дана касније постаје адвокат у породичној адвокатској канцеларији Гојковић. Један је од оснивача Српске радикалне странке. У странци је била генерални секретар, затим потпредседник Извршног одбора за Србију, а сада је потпредседник странке. Од 1991. године посланик је у Већу грађана СР Југославије. Члан је Одбора за спољну политику и делегације Интерпарламентарне уније. Била је посланик у Скупштини АП Војводине од 1996. године до 2000. године. Активно је учествовала на многобројним конференцијама, од којих су најзначајније у Будимпешти, Њу Делхију, Багдаду, Бејруту, Букурешту, Москви...

Члан је делегације Скупштине града која је збратила Нови Сад и атинску општину Илиуполи. Члан је Међународне уније адвоката. Учествовала је на конгресима Уније у Кану, Њујорку, Луксембургу, Стразбуру, Мадриду... Говори енглески и немачки језик. Завршила је нижу балетску школу у класи проф. Ксеније Дињашки. Од 1972. године члан је Друштва за заштиту животиња Србије.

„Маја је моја дугогодишња колегиница, предана свом послу и одлучна да све што започне прivede крају. Њене колеге о њој мисле све најбоље. Она је стручна, компетенцијна, крајње пословна и поштенa. Заступа своје стипранке до крајњих законом одређених граница. Када преузме неки предмет, што ради до краја врло савесно. Има велики углед у суду. Као жена је лепа а као адвокат веома ошаста и нема никакве разлике између адвоката мушкарца и ње. Одлучна је и храбра. С друге стипране, афирмисан је политичар, и што врло успешан. Жена која има свој морални кредибилитет и углед. То је једна личност која је потребна Новом Саду. Градоначелник мора да има све атрибутне личностне особине која је компетенцијна да води град и заступа интересе грађана. Маја што све поседује и може да води град са великим успехом”, Зоран Вучевић, адвокат.

Била је министар без портфеља у Влади Србије од 1998. до 1999. године. Потпредседник Савезне владе постаје у августу 1999. године. Данас је посланик парламента Државне заједнице Србија и Црна Гора. Правни је саветник др Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом.

• Шта је најважније у вашем програму?

Основни мото кампање је – Нови Сад метропола 2008. године. Очекујем да ми Новосађани пруже подршку да од Новог Сада направимо град јер он то сада није, без обзира што садашњи челници града, моји противкандидати, тврде да су много урадили за овај град. Бити град и метропола не значи бити само велик и имати велики број становника и аутомобила, него то значи и начин живота, и културу опхођења, и решавање свакодневних животних проблема. Навикла сам да се

свакодневно борим као адвокат са проблемима обичних „малих” људи и сматрам да ћу бити одличан адвокат свих грађана Новог Сада. Проблеми који муче Новосађане су велики број аутомобила и мизеран број паркинга, постојање једне једине гараже у Новом Саду, која је изграђена пре пет година, велики број зграда са несрећном околином, а да не говорим о било каквим дечијим игралиштима. Тај урбани простор мора бити много хуманији.

Према једном истраживању, Новосађане највише мучи проблем запослења. Иако то није у ингеренцији градоначелника, он ипак својим начином вођења града може много да учини на том

пољу. Новосађани такође страхују када је њихово здравље у питању. То је оправдан страх јер садашњи градоначелник очигледно није имао никог свог болесног и није имао проблема са новосадским здравственим установама. Ја сам са тиме врло упозната и побринућу се да не дође до тога да мојим суграђанима није пружена адекватна лекарска помоћ зато што немамо довољан број кола Хитне помоћи, зато што немамо апарате за дијализу ни за одрасле ни за децу. Променићу праксу мојих претходника а сада противкандидата који обожавају једино да се сликају а не виде стваран свет у овом граду.

• Од кога очекујете помоћ у спровођењу вашег програма?

Ја већ у овом тренутку доживљавам једну огромну сатисфакцију зато што ми свакодневно у канцеларију долазе грађани и доносе предлоге рада из разних области у граду, тако да имам велику стручну помоћ у читавом граду. Уз мене је и феноменалан тим који чине велики стручњаци, моји суграђани који су се доказали у својој брани.

• Када дођете први дан на посао, шта ћете прво урадити?

Позваћу свог противника који је изгубио изборе да ми поднесе извештај шта је радио протеклих осам година, колико је био на челу града. Затражићу да ми призна учему је грешно и зашто је изгубио изборе, да не бих те грешке понављала.

Маја Гојковић је ипренуишно једини кандидат за градоначелника Новог Сада, иако је до избора остало нешто мање од месец дана. Објашњава да је то због тога што велики број кандидата подноси фалсификоване пописе, па се њихове кандидатуре враћају на дораду. „У питању су велике малверзације и злоупотребе и мислим да ће због свега тога градска управа одговарати јер ће се испоставити да све оно што се пребацивало разним изборним комисијама није ништа у односу на оно што се сада дешава. Несхватљиво је да се такве фалсификоване кандидатуре не одбијају већ се враћају на неке дораде. Да сам ја то којим случајем урадила, била бих одбијена и о томе би сви брујали. Не знам како може неко да се кандидује када не може да сакупи ни пописе.

Драгољуб Стаменковић, будући градоначелник Ниша

СВЕ ЗА НИШ И СВИ ЗА НИШ

Мој једини програм биће Ниш, једина политика развој Ниша, а сарадници сви који могу да допринесу да Ниш не буде балканска провинција, већ седиште балканске иницијативе и акције.

Ниш је велики, важан и перспективан град у Србији. Кроз своју дугу историју памти и добра и лоша времена. Сви који су кроз њега пролазили и у њему се задржавали трудили су да оставе неки свој траг. Неки су га градили, други рушили, па поново градили и тако у круг. У граду су се смењивали разни режими. Сви су много тога обављали али мало обећања испунили.

Сада, као и цела Србија, Ниш преживљава тешка времена економске и друштвене кризе. На предстојећим локалним изборима кандидат Српске радикалне странке за градоначелника Ниша је Драгољуб Стаменковић, народни посланик у републичком парламенту, угледан, частан човек, добар домаћин, који има знања и храбрости да се упусти у коштац са свим нагомиланим проблемима у овом граду.

Изабациће, каже, идеологију и странчарење из досадашње праксе градоначелниковања. Биће човек који спаја а не раздваја. Неће се бавити „високом“ политиком него градским проблемима. Залагаће се за способност а не подобност људи при обављању одговорних јавних послова. Градоначелника не доживљава као „газду“ у кући, него као организатора послова у функционисању града, што подразумева окупљање најспособнијих људи из свих сфера друштвеног живота. Сматра да нико не зна све, па макар био и професор универзитета, али да сви могу све.

Стаменковић је рођен 18. септембра 1954. године. Ожењен је и има одраслу ћерку, студента Правног факултета у Нишу. Радио је у ЖТП „Београд“ – секција СТП Ниш. До 1993. године био је председник синдикалне организације СТП Ниш. Те године је од стране општинског одбора Српске радикалне странке у Нишу предложен за народног посланика у Републичкој скупштини. Сматрајући да је неспојиво активно се бавити политиком и истовремено бити председник синдиката, подноси оставку на место председника синдиката. Исте године је изабран за републичког посланика и од тада је посланик у Народној скупштини Републике Србије непрекидно већ четири мандата. Од 1997. до 2000. године био је потпредседник Народне скупштине, председник Одбора за саобраћај и везе, а исту функцију обавља и у овом мандату. Члан је Српске радикалне странке од 1991. године. Члан је Централне отаџбинске управе и Извршног одбора странке.

Примаћу грађане ради решавања њихових проблема, примаће их и моји сарадници. После сваког разговора грађанин мора да зна одговор на свој захтев, без обзира да ли је он позитиван или није. Лажна обећања нећу давати а реална ћу остваривати. Бићу, као и до сада, обичан човек који воли Ниш.

Читав његов живот везан је за град Ниш, како каже, за Пусторечку улицу, где су се родили његов прадеда, деда и мајка и Рајићеву улицу, где живи са својом породицом. Ниш воли изнад свега и не би никад могао трајно да живи у неком другом граду. Жели и може да помогне граду да буде још лепши, још срећенији, да у њему многи који су остали без посла поново почну да раде и зарађују, да Ниш буде град Нишлија. Нишлијама сматра све оне који у Нишу живе и воле тај град. Напомиње да није важно да ли су ту рођени, да ли су им ту живели преци, или су у град дошли недавно и у њему остали да живе. По њему, Ниш је немогуће не волети.

• Шта ћете урадити дан по избору за градоначелника?

Позваћу све релевантне политичке странке у граду а обавезно оне које имају одборнике у Скупштини града или већнике у општинама на договор о постизању минимума јединства свих политичких фактора у граду о развојним приоритетима. Образоваћу Савет града, у који ћу укључити најпознатије личности из свих области политичког, друштвеног и привредног живота. Задатак тог саветодавног тела биће конципирање развоја града, „лобирање“ за његове позиције у Србији и окупљање градске памети у циљу што бољег развоја града. Политичка припадност неће представљати сметњу и ограничење за чланство у савету.

• Шта бисте издвојили из свог програма као најзначајније и како планирате да то остварите?

Све тачке програма су подједнако важне и захтевају подједнаки труд и озбиљност у решавању. Као градоначелник Ниша желим да помогнем у решавању проблема незапослености и стварању услова за оживљавање привреде и приват-

ног сектора. Сматрам да се на том пољу може доста урадити успостављањем контаката са потенцијалним инвеститорима који желе и имају интереса да улажу у развој града. Радићу на оживљавању приватног сектора, уз инсистирање на отварању нових радних места. У ову делатност биће усмерена средства из приватизације нишких предузећа. У сарадњи са Универзитетом покренућу акцију запошљавања најбољих дипломираних студената. Стипендираћемо најбоље студенте и ученике у циљу стварања услова за њихов останак у граду.

Стварањем услова за нова инвестициона улагања у развој града обезбедићемо изградњу капиталних објеката у Нишу и стимулисати отварање нових радних места. С обзиром да за ову намену никада нема довољно буџетских и фондовских средстава, примениће се модел доделе градског грађевинског земљишта потенцијалним инвеститорима, уз њихову обавезу да комуналне обавезе према граду испуње након завршетка објекта или почетком његовог рада. Морамо снизити цене стамбено-комуналних услуга за 5 одсто, смањити накнаде за легализацију објеката и задржати те цене током целе године. Ово ћемо остварити ригорозном штедњом и рационализацијом рада и пословања у јавним комуналним предузећима. Неопходно је и комунално уређење града, а посебно рубних делова и сеоског подручја, које је било запостављено.

Највећа инвестиција би требало да буде наставак изградње нишког железничког чвора и увођење градске железнице. Уз подршку Владе Републике Србије могао би се покренути нови инвестициони циклус у Нишу, што значи запошљавање многих предузећа и радника. Изградња нишког железничког чвора подразумева и изградњу новог булевара као капиталне нишке саобраћајнице и увођење градске железнице која би ишла ободом целог града и спајала га са центром. На овај начин грађани би добили јефтинији превоз, нове саобраћајнице и смањење саобраћајних гужви у граду.

Морамо завршити зграду Клиничког центра која се гради скоро већ 30 година. Обновићемо културне институције: Народно позориште, музеј, изложбене павилоне. Ниш је пре Другог светског рата имао оперу. Ми планирамо да радимо и на обнављању ове институције. Ова активност подразумева изградњу мини концертне дворане, или адаптаци-

ју постојећег објекта, и кадровске припреме за формирање опере.

• **Од кога очекујете помоћ у остваривању постављених циљева?**

Одмах ћу формирати стручне групе састављене од професора Нишког универзитета и тражити њихову помоћ у осмишљавању развоја града и решавању актуелних проблема. У старту ће бити формиране три такве групе: група за економски и привредни развој, група за развој друштвене наградње и локалне самоуправе и група за развој комуналне инфраструктуре. Постоји спремност многих професора Нишког универзитета да на овај начин помогну свом граду. Са многима од њих сам разговарао и они подржавају моју идеју. Наравно, они не траже накнаду за свој рад, они само желе да помогну свом граду. Многи од њих су европски признати стручњаци из области којом се баве. Окупићу све кадрове, који могу, знају и показали су да умеју и што је најважније, желе да помогну свом граду.

• **Принципи којих ћете се држати при обављању функције градоначелника?**

Моји сарадници и ја радићемо тимски, а одговарати и као тим али и као појединци. Бићемо одлучни и савесни у свом раду а скромни у понашању. Све што радимо биће јавно и изложено оцени најшире јавности. Бићемо коректни, уљудни и толерантни, пружаћемо помоћ свима али при томе нећемо кршити закон. Бићемо рестриктивни свуда где је то могуће, али то нам неће бити ограничење за рад на развоју града. Мој једини програм биће Ниш, једина политика развоја Ниша, а сарадници сви који могу да допринесу да Ниш не буде балканска провинција, већ седиште балканске иницијативе и акције.

Мој програм није програм лепих жеља, што нису шарене лаже, лажна обећања. Нудим реално и могуће. Нудим да се бољим радом, ушtedама, домаћинским пословањем постигне више, брже, боље и јефтиније. Нудим оно што је најпотребније овом граду: развој привредних активности и брже запошљавање. Нека се грађани Ниша сеће како се живело у Нишу када су њим квалитетном радили „Нишекс“, „Нисал“, „Машињска индустрија“, „Електронска индустрија“ и друга предузећа. Нудим рационализацију, смањење комуналних трошкова, јефтину градску управу. Тражим дисциплину и шtedњу. Нудим шансу свима. Ценим способност, знање, марљивост и поштење.

Проф. др Милета Поскурица, будући градоначелник Крагујевца

РЕАЛНА ОБЕЋАЊА ЗА ОЖИВЉАВАЊЕ ГРАДА

Постараће се да оно што је под директном контролом градоначелника и локалне самоуправе функционише добро и да доведе приватнике и инвеститоре који желе да улажу у свој град. Својом предношћу у односу на противкандидате сматра поштење. „Бићу контролисан од стране наших одборника у општини, и од саме странке. Нећу имати никаквих афера”, каже Поскурица.

Некада моћан регионални и привредни центар, сада центар радничког незадовољства. Крагујевац преживљава једне од најтежих дана у својој историји. Беда и сиромаштво су видљиви на сваком кораку. Према званичним подацима, којима располаже Завод за запошљавање, од 176.000 људи, колико их живи у овом граду, 25.000 је без посла. С друге стране, њих око 7.000 налазе се у статусу запослених у Заводу Застава образовање и месечно примају око 6.000 динара. Маса је оних који раде на црно на буљацима и по пијацама.

Од многобројних предузећа тренутно у Крагујевцу ради „Застава” са производњом од око 15.000 аутомобила месечно. „Филип Кљајић” смањило је своју производњу на минимум, „21 октобар” скоро да не ради, текстилна индустрија, која је била врло моћна, ради спорадично. Ради млекара и неколико приватника у прехранбеној сфери. Пољопривреда учествује у буџету са свега 15-20 одсто.

У тим и таквим условима Крагујевац дочекује предстојеће локалне изборе, који ће бити прилика да се избором стручних и способних људи на место градоначелника и одборника у градској скупштини неке ствари промене на бо-

ље. Кандидат Српске радикалне странке за градоначелника Крагујевца је проф. др Милета Поскурица, истакнути члан Српске радикалне странке, посланик у Републичкој скупштини, који се својим дугогодишњим радом показао као врло способан и стручан човек.

Градоначелник није надлежан за оживљавање привредних субјеката, гиганата, што стално истичем, али може да посредује привлачећи странаци капитал и страначке интересе преко наше дијаспоре, наших градова пријатеља, којих Крагујевац има много, преко њихових привредних комора. Ја у свом изборном програму не обећавам да ћу чаробним шпецијалним оживети све гиганте. Могу да кажем да ћу побољшати перспективу запошљавања у мери у којој томе могу да допринесем са своје позиције.

Проф. др Милета Поскурица рођен је 11. јула 1954. године у Крагујевцу. Радио је као лекар специјалиста у Клиничко-болничком центру Крагујевац и као професор на катедри интерне медицине на Медицинском факултету у Крагујевцу. По струци је интерниста и кардиолог. Члан је бројних домаћих и међународних стручних организација. Био је заменик директора Савезног завода за заштиту и унапређење здравља у Савезној влади и декан Медицинског факултета у Крагујевцу. Члан је Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, народни посланик у Републичкој скупштини, заменик председника Одбора за науку и технолошки развој и Одбора за просвету. Члан је Одбора за здравље и породицу, потпредседник општинског и окружног одбора Српске радикалне странке у Крагујевцу. Ожењен супругом Марином, има двоје деце, Иву и Мину.

Проф. Поскурица у кампањи суграђанима нуди само остварљива решења и рационалне предлоге за унапређење квалитета живота и даљег развоја града. Као градоначелник радиће оно што је у његовој надлежности. Неће обећавати неостварљиво. Побољшаће перспективу запошљавања у оној мери у којој му то његова позиција буде дозвољавала. Постараће се да оно што је под директном контролом градоначелника и локалне самоуправе функционише добро и да доведе приватнике и инвеститоре који желе да улажу у свој град. Својом предношћу у односу на противкандидате сматра поштење. „Бићу контролисан од стране наших одборника у општини, и од саме странке. Нећу имати никаквих афера“, каже Поскурица.

Првог дана када буде изабран за градоначелника захваљује се грађанима што су га изабрали и понудити им програм остварења онога што је говорио у кампањи.

• На који начин планирате да помогнете свом граду?

Рационалним располагањем буџетских средстава, али и променом начина рада и организовања јавно-комуналних предузећа, отварањем нових радних места, поштеност и доследном приватизацијом, ангажовањем предузетничке иницијативе, укључујући и наше суграђане у дијаспори који желе да улажу у свој град, реалним пројектима даљег развоја града, приградских насеља и сеоских подручја, елиминацијом мита и корупције.

• Објасните нам то на неком примеру.

Грађани ће по различитим основама у 2004. години у буџет града уплатити преко две милијарде динара, или близу 12.000 по сваком становнику, односно око 50.000 динара годишње по просечној четворочлавној породици. Питамо их да ли су задовољни квалитетом услуга које добијају од локалне власти. Наравно да нису, нису чак ни размишљали на овај начин. Ако се новац буде другачије трошио, можемо много тога да постигнемо за овај град и његове становнике.

• Шта могу грађани да очекују од Вас као градоначелника?

Увешћу ефикасно обављање послова на шалтерима различитих градских служби. Изградимо нове и боље одржавати постојеће стамбене објекте. Ширићемо гасоводне и топловодне мреже, изградити нове десетине километара водоводне и канализационе мреже (22 приградска насеља немају ни водовод ни канализацију), десетине километара нових путева у приградским и сеоским насељима. Боље ћемо одржавати путну мрежу, посебно у зимском периоду. Потрудићемо се да јавни градски превоз буде бољи, направимо нове паркинге и гараже. Увешћемо јавну расвету у сеоским и приградским подручјима. Један од приоритета биће и повећање буџетског фонда за унапређење пољопривреде. Обданишта морају бити јефтинија и морају се увести субвенције за набавку уџбеника и опреме за школу деце родитеља са малим примањима и побољшати услови за рад у градским и сеоским школама. Увешће се повећана и благовремена исплата припадности из области социјалне заштите, која је у надлежности града. Финансираћемо талентоване ђаке и студенте, увешћемо рационално финансирање културе, спорта, туристичке делатности и приватизацију електронских медија.

У остваривању ових задатака очекујем помоћ људи из странке који су стручно оспособљени, као и од људи са универзитета, пошто је Крагујевац универзитетски град. У градоначелниковом тиму своје место ће пронаћи сви способни и стручни људи, без обзира на страначку припадност.

У Крагујевцу као регионалном центру остао је једино универзитет, све остало је вољом политичких моћника пребачено у Краљево јер су тамо имали своју инфраструктуру и јачали Краљево као регионални центар. За Краљево су отишла седишта свих значајних фирми, нафтна индустрија, железница, пошта, једино је универзитет остао. Ми смо изгубили атрибуте макро центра. Залагаћу се за враћање регионалних обележја града.

МИ ПОБЕЂУЈЕМО!

Полазећи од начела Програма Српске радикалне странке, Уставом и законом одређених овлашћења локалне самоуправе, кандидатима Српске радикалне странке за председнике општина нуде реално прихватљиве програме решења у области организовања локалне самоуправе, у циљу стварања услова у којима ће грађани имати пуно иницијативу и могућности за креирање живота у средини у којој живе. Данас све општине у Србији муче исти проблеми – велика незапосленост и привреда у колапсу. Иако поменути проблеми нису у директној надлежности локалне самоуправе, председници општина из редова Српске радикалне странке шрудиће се да буду добри менаџери, којима ће један од основних задатака бити да привуку инвестиције у њихове општине и на тај начин покрену привреду и смање незапосленост. Представљамо вам кандидате Српске радикалне странке за председнике општина, вредне, пошћене и часне људе, угледне домаћине и добре комшије, као и поједине делове њихових програма.

Севернобачки округ

Кандидат за председника општине Суботица Радмило Тодосијевић, редовни професор Економског факултета у Суботици и Природноматематичког факултета у Новом Саду. Рођен 25. априла 1942. године у селу Новом Брачину, СО Ражањ. У оквиру научне и стручне делатности истраживао је проблематику развоја организационих система. Развио је дисциплине „стратејски менаџмент“ и „пројектни менаџмент“ на Економском факултету и „менаџмент туристичке привреде“ на ПМФ у Новом Саду. Учесник је на више десетина научних скупова у земљи и иностранству.

Кандидат за председника општине Бачка Топола Слободан Кљакић. Рођен 29. априла 1951. године у Бачкој Тополи, где је завршио основну и средњу школу. По образовању ди-

пломирани правник. У Јавном предузећу за грађевинско земљиште, планирање и уређење ради као правник на пословима самосталног сарадника за имовинско-правне послове. Има сина.

Кандидат за председника општине Мали Иђош Драган Калуђеровић. Рођен 29. маја 1960. године у Фекетићу. Живи у Ловћенцу, завршио Вишу пољопривредну школу. Запслен у ПД „Негос“ у Ловћенцу. Ожењен, има два сина.

Део из Програма за Севернобачки округ

Председници општина из редова Српске радикалне странке засиуиће интересе свих житеља овог краја, без обзира на њихову националну, верску и политичку припадност. Залагаће се за ревитализацију и реконструкцију постојећих предузећа и њихову афирмацију кроз нове развојне програме и нове технолошке процесе. Концентрацијом капиталла створиће се услови за афирмацију предузетничке активности, док је сарадња на нивоу међународне регије услов за директне иностране инвестиције. У општини Суботица могуће је развићи око 30 нових програма и то у области машиноградње, металопрерађивачке индустрије, производње саобраћајних средстава. Сектор агрокомлекса, поред афирмације постојећих производних одељења, захтева квалитативно реструктурирање уз афирмацију око 50 нових развојних програма. Могуће је реализовати програме за развој виноградарства, воћарства и пољопривредног. Палић треба да добије статус главне туристичке дестинације, и то не само у Србији и Војводини. Изградња канала Дунав-Палић-Тиса основна је претпоставка за будућност града са аспекта екологије, водоснабдевања и наводњавања. Пошто је општина Мали Иђош чисти пољопривредна општина, акценат ће бити стављен на стварање средњих и малих газдинстава. Уложити се најор у опоравак постојећих пољопривредних добара која су у лошем стању. Градоначелник општине Бачка Топола залагаће се за оживљавање наикадашњих гигантских грађевинске и металске индустрије.

Севернобанатски округ

Део из Програма за Севернобанатски округ
 Сликање у овом округу у поштиности осликава оно што је карактеристично за целу Србију. Под видом промена и квази-демократије стлановници ових општина добили су владину некомисионитних, неспручних, нешколованих људи, огрезлих у корупцији и криминалу. Најозбиљнији задаци нових председника општина биће активност на указивању, живосању и отклањању свих неправилности и незаконитости у приватизацији, као и праћење даљег тренда приватизације. Поштовање закона у овој области директно ће водити спречавању корупције, криминала и уништавања преосталог здравог поштинјала привредног развоја. Сектор за пољопривреду, ново шело општинске управе, бавиће се студиозно и темељно комилетном проблематиком али и заштитом интереса пољопривредника. Тим спручњака биће сталан на услузи пољопривредницима. Мала и средња предузећа биће покрећач развоја округа. Интензивираће се контакти са и мућним исељеницима и дијаспором, да би се привукле инвестиције. У Кикинди ће бити формиран фонд за развој производње здраве хране и лековитог биља, општо је извоз здраве хране нова развојна шанса овог региона и омогућиће ново запошљавање. Председник општине Ада залагаће се за оживљавање фабрика „Пошисје” и „Зора”, две највеће и најбољније фирме у општини.

Кандидат за председника општине Кикинда др Бранислав Блажић. Рођен 1. априла 1957. године у Кикинди. Медицински факултет и специјализацију из опште хирургије завршио у Београду. Савезни посланик СР Југославије од 1992. године у три мандата. Републички посланик у Скупштини Србије од 2000. године у два мандата. Посланик је у

Кикинда

Скупштини АП Војводине од 1996. до 2000. године. Министар за заштиту животне средине у Влади Републике Србије од 1998. до 2000. године. Ради као хирург у болници у Кикинди, а истовремено је и републички посланик у Скупштини Републике Србије. Ожењен, има две кћерке.

Кандидат за председника општине Ада Ђорђе Михајлов. Рођен 4. августа 1963. године у Молу. По занимању возач вилушкарара, запослен у Потисју Ада. Председник општинског одбора Мол-Ада. Ожењен, има сина.

Кандидат за председника општине Чока је Милорад Бојин. Рођен 7. септембра 1966. године у Кикинди. Завршио средњу грађевинску школу и академију уметности, одсек глуме. Учествовао у многим пројектима градских позоришта у Србији. Последњих шест сезона водио театар „ТО”, који се бави продукцијом представа за децу. Од 2000. године одборник у Скупштини општине Чока.

Кандидат за председника општине Нови Кнежевац др Предраг Величковић. Рођен 6. августа 1949. године у селу Чабровцу, општина Гадин Хан. Специјалиста неуропсихијатрије, запослен у болници „Свети Врачеви”. Има кћерку.

Средњобанатски округ

Кандидат за председника општине Зрењанин Лазар Марјански. Дипл.инж. Лазар Марјански рођен је 2. априла 1950. године у Меленцима. Завршио Рударско-геолошки факултет. Запослен у „НИС Нафтагас” у коме је, као иноватор, више пута награђиван, како на нивоу иноватора „Нафтагаса”, тако и од Удружења инжењера и техничара Војводине. Успешан је привредник и народни посланик Српске радикалне странке у више сазива републичког парламента. Сада је народни посланик у парламенту Државне заједнице Србија и Црна Гора. Предлагач је Закона о сирку – као елементарној непогоди, који су стручњаци оценили као најбољи у Србији од Другог светског рата. Предлагач је Закона о заштити подземних вода и извора и њихове употребе за грађане. Ожењен је.

Део из Програма за Средњобанатски округ
 Кандидати из редова Српске радикалне странке биће председници свим грађанима, без обзира на верску, националну и поштинску припадност. Реорганизоваће општинске службе и ставити их у функцију грађана. Помоћи ће развој пољопривреде и прерађивачке индустрије засноване на њој, јер је то замајак за покрећање осталих грана привреде. Решаваће проблеме локалне поштинске инфраструктуре и загађења средине. Поседна пажња посветиће се младима и њиховом укључивању у све друштвене слојеве у овом округу. Формираће локалне аграрне буџете. Кандидат за председника општине Зрењанин сва своја поштинска и контакти са људима у земљи и иностранству ставиће у функцију покрећача привреде. Решиће проблем загађења Бегеја општинским водама и проблем снабдевања здравом пијаћом водом. Трансформисаће медије чији је оснивач и власник општина и омогућиће свим средствима информисања благовремен поштинску информацијама. Председник општине Српска Црња учиниће гранични прелаз у овој општини атрактивним у складу са потребама овог региона.

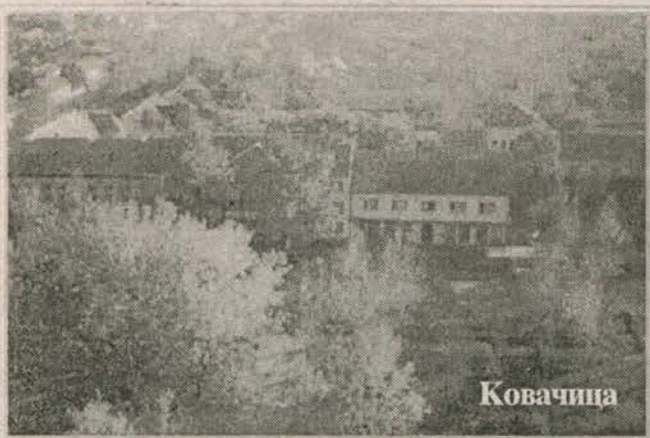
Кандидат за председника општине Сечањ Богољуб Миленковић. Рођен 27. августа 1955. године у Врбичане-Призрен. Основну и средњу школу завршио у Призрену, факултет у Београду, запослен је у Д.П. „Победа“ у Боки. Ожењен, отац три детета.

Кандидат за председника општине Нови Бечеј др Славица Мајински Илић. Рођена 21. јула 1950. године у Новом Бечеју. Завршила медицински факултет, запослена у Здравственом центру Кумане као лекар опште праксе.

Кандидат за председника општине Нова Црња др Миломир Дуњић. Рођен 17. фебруара 1943. године у Малој Драгуши, у општини Блаце. Стоматолог, специјализирао на дечјој и превентивној стоматологији.

Кандидат за председника општине Житиште Боривоје Стевановић. Рођен 1936. године, у селу Шумане, општина Лебане. Завршио Пољопривредни факултет. Био директор пољопривредног добра „Бегејци“ у Бегејима, радио као самостални референт за инвестиције и развој, 20 година радио у шећеранама у Новој Црњи и Зрењанину, у пензију одлази из Института за пољопривреду у Зрењанину. Ожењен је, има два сина и четворо унучади.

Панчевачки округ

Ковачица

Кандидат за председника општине Панчево Петар Јојић. Рођен је 12. јула 1938. године у месту Кућани, општина Нова Варош. Завршио је Школу унутрашњих послова у Земуну, а затим Вишу педагошку школу у Новом Саду и Правни факултет у Београду. Од 1984. године ради као адвокат. У Влади Републике Србије налазио се на дужности заменика министра правде, а у Влади Савезне Републике Југославије обављао дужност савезног министра правде. Народни посланик је у Народној скупштини Републике Србије, где је и члан Одбора за безбедност и одбрану, правосуђе и управу и Одбора за уставна питања. Ожењен, има троје деце.

Кандидат за председника општине Опово Чедо Думбеловић. Рођен 28. априла 1949. године у Кокином Броду, општина Нова Варош. Запослен у „Утви“ Опово од самог оснивања. За време протеклог рата, од 1992. до 1995. године, бавио се хуманитарним послом. У периоду од 1997. до 2000. године био народни посланик Републике Србије. Председник општинског одбора Српске радикалне странке Опово. Ожењен, отац двоје деце.

Део из Програма за Панчевачки округ

Будући председници општина у овом округу, пошито је у њихову вишенационална средина, акценат ће ставити на очување добрих међународних односа и толеранцију. Посебна пажња посветиће се развоју мале привреде и предузетништва. Наставиће се са изградњом зајочетних и планираних објеката. Асфалтираће се улице и путеви тамо где је то потребно, реконструисати водоводна мрежа, тамо где је она допирала. За свако насељено место треба одредити и уредити, у складу за законом, дејоније смећа. Увести социјалне саобраћајне линије између појединих места. Спречити крађу и обезвређивање предузећа, борити се за њихову регуларну продају на тендеру, како радници не би остали без посла и деоница. У Ковину окончаити пројекат отварања бесцаринске зоне, уз максимално отварање нових радних места. Посебна пажња ће се посветити афирмисању разних манифестација културног садржаја и организовању сликарских колонија. У Опову отворити музеј аутентичан за банатско село а у Ковачици етноцентар.

Кандидат за председника општине Ковачица Пато Ференц. Рођен 13. марта 1955. године у Зрењанину. Завршио гимназију. Запослен у органу управе општине Ковачица. Учесник ратова 1991, 1995. и 1999. године. Два пута рањаван, ратни војни инвалид. Секретар удружења ратних војних инвалида Панчева. Ожењен, има два сина.

Кандидат за председника општине Ковин Србољуб Маринковић. Рођен 16. октобра 1963. године у Палинској Скели. Завршио средњу Бродоградвинску школу. Девет година радио у Бродоградилшту Београд на Новом Београду. Посланик је у Народној скупштини Републике Србије, председник општинског одбора Српске радикалне странке у Ковину. Ожењен, има четворо деце.

Вршачки округ

Део из Програма за Вршачки округ

Предложени кандидатии за председнике општина имају снаге и знања да руководе општинама у интересу грађана. Нема једносмерних обећања о благостању, које ће наступити преко ноћи, већ су то конкретни предлози за њихову обнову и јачање економије округа коју је угрозила несвесна и неодговорна власт. Њихов основни циљ је да општинске управе преишворе у сервис грађана одређивањем редовних термина за пријем грађана. Обуздаће грађевинску и урбанистичку мафију. Залагаће се за доношење нових урбанистичких регулатива, уз пуно поштовање стварних потреба и могућности, побољшање комуналне инфраструктуре, саобраћаја и путева. Посебна пажња ће се усмерити на побољшање стања у предшколским, школским и здравственим установама. У Белој Цркви афирмисаће се развој туризма.

Кандидат за председника општине Бела Црква Јован Даја. Рођен у Белој Цркви 31. октобра 1956. године. Средњу школу завршио у Белој Цркви као ђак генерације. Радни

век започео у „Беку” у Белој Цркви. Приватни предузетник постао 1987. године. Посланик у републичком парламенту од 1997. године. Други мандат републичког посланика поверен му је 2004. године.

Кандидат за председника општине Пландиште Миле Грбић. Рођен 23. априла 1950. године. Завршио гимназију. Запослен у ХИП Панчево као референт за кадровске послове заштите на раду. Ожењен, има сина.

Кандидат за председника општине Вршац Стевица Дећански. Рођен је 17. јануара 1974. године у Вршцу. Има 11 година радног стажа, и то четири године у приватном бизнису и седам година у Дистрибуцији гас. Паралелно са радом је завршио Вишу техничку школу за индустријски менаџмент, тренутно апсолвент на Техничком факултету, одсек индустријски менаџмент. Ожењен, има двоје деце, кћерку и сина.

Западнобачки округ

Кандидат за председника општине Сомбор Стеван Кесејић. Рођен 27. септембра 1944. године у Сомбору. Занимање технолог. Ожењен, отац двоје деце, има и четири унучета. Двадесет шест година радио у привреди, углавном на руководећим местима, од тога 13 година у пољопривредној производњи и био директор Дорадног центра за производњу семена биља. Своје технолошко искуство исказао у Русији радећи четири године на изградњи а касније на експлоатацији фабрике за дораду семена по највишим стандардима у бившој држави СССР-а. Изабран за народног посланика 1996. године а, у међувремену, од 1998. до 2000. године обављао функцију заменика министра за спољну трговину. Тренутно народни посланик у Државној заједници.

Кандидат за председника општине Оџаци Милан Ђук. Рођен 21. октобра 1956. године у Оџацима. Од 1984. године приватни предузетник, одборник у Скупштини општине Оџаци од 1992. до 1996. године, републички посланик од 1986. до 2000. године. Тренутно посланик у Државној заједници Србија и Црна Гора. Председник општинског одбора Српске радикалне странке Оџаци. Ожењен, има двоје деце.

Део из Програма за Западнобачки округ

Овај округ, погодново општина Сомбор, који је раније био препознатљив по својој уређености заслужује већу пажњу, решење комуналних проблема како у градовима иако и у селима. Будући председници општине залагаће се за развој и ревитализацију села, стварањем услова да се у агроиндустријском комплексу и пољопривреди афирмишу грађани који су традиционално ослоњени на изворе egzистенције из пољопривреде. Створиће се услови за рад привредних предузетника, праведном пендерском расподелом локала и омогућавањем изградње монитажних објеката те намене. Инсистираће да се привредни ресурси, као што су воде и шуме, експлоатишу легалним законским токовима. Културни, спортички и забавни животи појачати на још виши ниво. Пензионерима омогућити више дружења, путовања, квалитетније снабдевање, отиварање клубова и слично. Основаће се савези за националне мањине и етничке групе, као и фонд за младе. Решаваће се ситамбени проблеми грађана, прогнаних и избеглих лица.

Сомбор

Кандидат за председника општине Кула Тихомир Ђуричић. Рођен 21. априла 1959. године у Оџацима. Средњег стручног образовања. Био је запослен у предузећу „Бачкапут” Нови Сад, у компанији „Родић МБ” као руководилац радних јединица. Крајем 2000. године, доласком нафтне компаније „Лукоју” постаје руководилац за Војводину. Тренутно народни посланик у Народној скупштини Републике Србије. Председник општинског одбора Српске радикалне странке Кула. Ожењен, отац две кћерке.

Кандидат за председника општине Апатин Милан Шкрбић. Рођен 12. фебруара 1960. године у Апатину. По занимању економиста. Док није изабран за народног посланика у Републичкој скупштини радио у бродоградилшту „Апатин”. Председник је општинског одбора Српске радикалне странке Апатин. Ожењен, отац двоје деце.

Јужнобачки округ

Кандидат за председника општине Врбас мр Жељко Ланковић. Рођен 7. априла 1959. године у Подгорици. Основну школу завршио је у Савином селу, а гимназију у Врбасу. Дипломирао на Правном факултету у Београду, где је на постдипломским студијама стекао звање магистра правних наука. Радио је у многобројним предузећима у Војводини, где је

Сремски Карловци

стекао огромно радно искуство, пријатељство и разумевање за проблеме радника. Био је члан Извршног одбора Скупштине општине Врбас и одборник у четири сазива општинског парламента. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Бачка Паланка Драган Бозало. Рођен 1. фебруара 1970. године у Бачкој Паланци. Завршио је Хемијско-технолошку техничку школу у Новом Саду. Од 1997. до 2000. био је народни посланик у Народној скупштини Републике Србије. На изборима у децембру 2003. године, поново је изабран за народног посланика у Скупштини Државне заједнице Србије и Црне Горе. Ожењен је, отац једног детета.

Кандидат за председника општине Тител Ивана Зечевић. Рођена 1961. године у Тителу. Завршила Филолошки факултет у Београду, одсек за арапски језик и књижевност. Радила као преводилац за Савезни секретаријат за народну одбрану у Триполију, и на Војној академији у Загребу. Једно време предавала енглески језик у средњој машинској и основној школи у Тителу. Од 1998. године ради у јавном предузећу „Простор“ у Тителу.

Кандидат за председника општине Бач Драган Медић. Рођен 19. априла 1959. године у Бачу. Професор физичког васпитања и дипл. организатор рекреације. Запослен у ОШ „Вук Караџић“ у Бачу. Вишегодишњи југословенски рекордер и првак у дизању тегова. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Бачки Петровац Милош Јојић. Рођен 21. априла 1955. године. Завршио вишу пословну школу. Има 23 године радног искуства. Приватни предузетник у области агрохемије. Председник општинског одбора Српске радикалне странке од оснивања. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Сремски Карловци Живан Ђурагић. Рођен 18. маја 1959. године у Новом Саду. Завршио гимназију. Стално запослен у Рафинерији Нови

Сад. Председник ОО Сремски Карловци. Ожењен, отац два сина.

Кандидат за председника општине Беочин Зоран Тешић. Рођен 28. априла 1965. године у Беочину. По занимању електротехничар. Запослен у а.д. Лафарж Беочин, на радном месту пословође у рударском погону. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке Беочин, одборник у Скупштини општине Беочин. Ожењен, отац троје деце.

Кандидат за председника општине Србобран Бора Кутић. Рођен 2. септембра 1955. године у Радићима, општина Кнежево. По занимању правник-криминалист. Од 1991. до 1997. године запослен у органима Унутрашњих послова Српске Крајине, од 1999. до 2001. године радио на пословима тржишног инспектора одсек Врбас, одељење Нови Сад. Председник ОО Српске радикалне странке Србобран. Члан Извршног одбора странке и посланик у Скупштини Републике Србије. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Жабаљ Војислав Дуњак. Рођен 3. априла 1955. године у Доњем Маловану, општина Купрес. По занимању управни правник. Запослен у Основној школи „Стеван Дивнин-Баба“ у Жабљу на пословима секретара школе. Обављао функције председника месног одбора Жабаљ, потпредседника и председника општинског одбора Српске радикалне странке Жабаљ.

Кандидат за председника општине Бечеј Драган Живков – Џаја. Рођен 3. новембра 1958. године у Бачком Градишту. По занимању приватни предузетник. Председник општинског одбора Српске радикалне странке Бечеј и народни посланик у републичком парламенту. Ожењен, отац двоје деце.

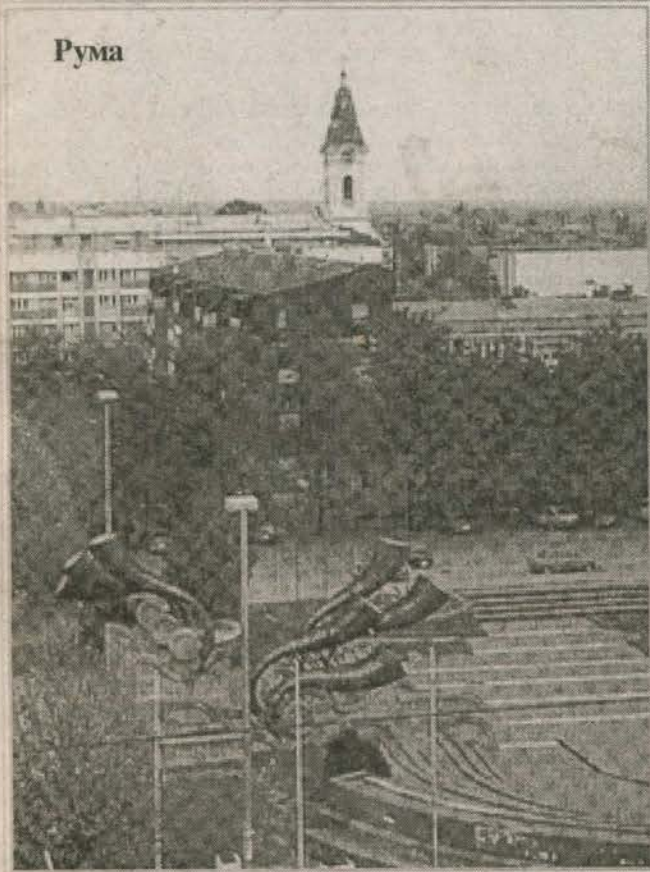
Кандидат за председника општине Темерин Стојан Тинтор, дип. инж. електротехнике. Рођен 29. јуна 1955. године у Стамбанци, Велика Кладуша. Дипломирао на Електротехничком факултету у Новом Саду. Радио у пројектном предузећу „Архитект“ у Новом Саду као одговорни пројектант и директор предузећа, а затим у сопственом пројектном бироу. Председник је општинског одбора Српске радикалне странке Темерин и народни посланик у републичком парламенту. Ожењен, има четворо деце.

Део из Програма за Јужнобачки округ

Будући председници општина биће председници свим грађанима, без обзира на националну, верску и политичку припадност. Трудиће се да се приватизација спроводи на законски и легалан начин, уз стварално поштовање социјалног програма. Подстицаће се приватно предузетнички вио, инвестиције, отварање нових радних места, оснивање малих и средњих предузећа. Пољопривреда овог краја била је зајоствављена па ће се уложити посебан напор да се то исправи. Фрушка гора пружа изванредне услове за бављење воћарством и виноградарством, а има велика природна богатства. Зајо ће се активностима усмерити на организовање малих индивидуалних пољопривредних домаћинстава, њихово удруживање и сарадњу. Завршити грађу зајочетих објеката и пронаћи начин да се финансира изградња нових.

Сремски округ

Рума

Кандидат за председника општине Сремска Митровица мр. сци. др Миленко Макивић. Рођен 25. фебруара 1942. године у Лусићима, општина Бања Лука. Стоматолог. Бавио се науком и обишао цео свет као члан светске организације стоматолога. У техничкој помоћи провео у Либији три године и Министарство здравља му је за досадашњи рад доделило звање примаријуса. Тренутно запослен у здравственом центру као специјалиста за протетику. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Пећинци Лазар Чавић. Рођен 14. априла 1973. године у Суботишту, општина Пећинци. Бави се пољопривредом. Председник је општинског одбора Српске радикалне странке Пећинци, народни посланик у Народној скупштини Републике Србије. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Инђија др сци. мед. Ружа Авалић. Рођена 3. новембра 1955. године у Путинцима. Завршила Медицински факултет у Београду и специјализирала физикалну медицину и рехабилитацију. Радила у Специјалној болници за неуролошка обољења и посттрауматска стања „Др Боривоје Гњатић“ у Старом Сланкамену. Почетком деведесетих година на бригу јој је поврен велики број рањеника, где се показала и доказала у људском и професионалном смислу. Године 1998. именована за директора Дома здравља „Др М.М. Павловић“ у Инђији. 2000. године подноси неопозиву оставку јер није желела да свој углед и знање стави у службу ДОС-ове власти. Јавним изјашњавањем грађана Инђије 1999. године изабрана за прву личност града. Бави се хуманитарним радом.

Део из Програма за Сремски округ
Будући председници општина неће се скривати иза „малих“ овлашћења локалне власти, када су у питању проблеми у овом округу. Заложити своје знање и стручност да привуку нове инвестиције које би покренуле производњу у великим предузећима, која је заустављена небригом државе и локалне власти, а шта предузећа су била ослонац економске стабилности округа. Покренуће се сјамена изградња давањем јединацијег градског грађевинског земљишта и бесплатних локација за изградњу стана за младе породице. Спровести се јединствена легализација бесправне градње. У оним општинама у којима је пољопривреда носилац развоја улагаће се у побољшање услова за рад у овој области, са циљем да пољопривредни производи из овог краја нађу своје место на светској пијаци.

Кандидат за председника општине Ириг Витомир Плужаревић. Рођен 3. јуна 1950. године у Бингули, општина Шид. Запослен у Националном парку „Фрушка Гора“ у Сремској Каменици. У Народној скупштини Републике Србије обавља дужност народног посланика већ трећи мандат. Председник сремског окружног одбора, члан Централне отаџбинске управе. Ожењен, отац четворо деце.

Кандидат за председника општине Шид Мита Аврамов. Рођен 22. августа 1952. године у Мокрину. Народни посланик од 1997. до 2000. године, а од фебруара 2004. године поново изабран за народног посланика у републичком парламенту. Председник ОО Српске радикалне странке Шид. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Стара Пазова дипл. инж. грађ. Срђо Комазец. Рођен 17. октобра 1958. године у Земуну. Био запослен као урбанистичко-грађевински инспектор у општини Стара Пазова, бавио се приватном делатношћу. Једно време био потпредседник Скупштине Војводине. Тренутно народни посланик у Скупштини Србије.

Кандидат за председника општине Рума дипл. инж. Срђан Николић. Рођен 2. априла 1959. године у Руми. Завршио Технолошко-металуршки факултет у Београду, смер хемијско инжењерство. На истом факултету и специјализирао. Запослен у Фабрици коже „Рума“ од 1988. године. Народни посланик у Већу грађана Савезне скупштине од 1997. до 2000. године, а од 2004. године у Скупштини Државне заједнице Србија и Црна Гора. Председник општинског одбора Српске радикалне странке Рума.

Лознички округ

Кандидат за председника општине Лозница Миливоје Красавац. Рођен 3. августа 1957. године у Лозници. По занимању дипломирани правник. Више од десет година био запослен у ДП „Вискоза“, 1996. године основао агенцију за некретнине, тренутно ради као тржишни инспектор. Ожењен, има кћерку.

Кандидат за председника општине Крупањ Раде Милићевић. Рођен 25. фебруара 1956. године у Шљивови, општина Крупањ. Завршио пети степен аутообраћајне школе у Земуну. Радио као возач у РТБ „Зајача“, рудник „Столице“, био инструктор у ауто-школи, сада приватни предузетник. Ожењен, има сина.

Део из Програма за Лознички округ

Српска радикална странка, као најорганизованија, најдисциплинованија и најодговорнија на политичкој сцени Србије озбиљно се припрема за преузимање власти у општинама овог округа. Радикалски председници најпре ће извршити реорганизацију локалне самоуправе, како би она била у служби грађана. Залагаће се за јачање јавних предузећа, како би своје обавезе извршавали што ефикасније. Трудиће се да се превазиђе застој у привредном развоју, пре свега остварањем нових радних места у области пољопривреде и туризма. У Љубовији основати туристичку организацију која би историјске и природне знаменитости општине представила на што бољи начин, како домаћим тако и страним туристима.

Кандидат за председника општине Љубовија Срето Перић. Рођен 23. септембра 1959. године у Сребреници. Дипломирао на Правном факултету у Сарајеву са просечном оценом 9,63. После завршетка факултета, као правник, радио у фабрици кочних уређаја „Ферос“ у Сребреници, а затим у Ваљево у Т.П. „Дива“ на пословима директора Службе за опште кадровске и правне послове. Једно време приватни предузетник и републички тржишни инспектор. Сада је посланик у Народној скупштини Републике Србије. Ожењен, има кћерку Иву.

Кандидат за председника општине Мали Зворник Милан Марковић. Рођен 30. маја 1964. године у Лозници. По занимању дип. машински инжењер. Своје богато радно искуство започео са непуних 18 година, по завршетку војне ваздухопловне техничке школе као активни старешина аеродрома у Пули. Убрзо наставља школовање и завршава Ваздухопловну војну академију и Машински факултет у Београду. На свој захтев, после 16 година проведених као активни старешина, прелази у резервни састав и враћа се у родни крај. Од 2001. године ради као технички директор у ЈСП „Аутопревоз“ Лозница. Ожењен, има сина и кћерку.

Шабачки округ

Кандидат за председника општине Шабац Србољуб Живановић. Рођен 5. маја 1953. године у Шапцу. Дипломирао и магистрирао на Машинском факултету у Новом Саду.

Део из Програма за Шабачки округ

Кандидати за председнике општина обећавају да ће свака три месеца грађане обавештавати о стању општинског буџета, као и о буџетима и расходима месних заједница. У области пољопривреде, залагаће се за извоз пољопривредних производа у источноевропске државе и говедине у земље Близког истока. У општинама где је то могуће залагаће се да општина сваке године кредитира неколико пројеката у привредном сектору. Такође, подржаваће се кредитирање изградње ситакленика и тласеника. Радиће се на решавању нагомиланих комуналних проблема, уређењу пијача, тргова, решавању проблема одвозења смећа. Одржаваће се многобројне културне манифестације.

У предузећу „Зорка Шабац“ обављао је послове од главног инжењера у производњи до директора. Године 2001. изабран је за републичког посланика а 2003. године за посланика у Државној заједници Србија и Црна Гора. Председник је општинског одбора Српске радикалне странке Шабац и председник Шабачког округа.

Кандидат за председника општине Коцељево Бранко Ранковић. Рођен 26. јула 1971. године у селу Мали Бошњак где је завршио основну и средњу школу. После завршене школе и одслужења војног рока, на породичном имању започео производњу садног материјала, чиме се бави и данас. Од 1997. године обавља функцију председника месне заједнице Мали Бошњак. Председник је општинског одбора Коцељево, члан Централне отаџбинске управе а од фебруара ове године изабран за посланика у републичком парламенту.

Кандидат за председника општине Богатић доц. др Зоран Милошевић. Рођен 1959. године у Богатићу. Доктор социолошких наука. Радио као професор на Вишој техничкој школи у Шапцу, сада је у радном односу у Институту за политичке студије у Београду и предаје на Филозофском факултету у Српском Сарајеву. Објавио је 23 књиге из области социологије религије, политикологије религије, националног питања и политике одбране. Аутор је многобројних научних радова који су штампани у земљи и иностранству. Главни и одговорни уредник научног часописа за интердисциплинарно истраживање религије „Религија“, члан је редакције „Политичка ревија“, уредник новина „Звоно православља“ (Брчко) и „Православна истина“ (Бијељина). Ожењен, има две кћерке.

Колубарски округ

Део из Програма з Колубарски округ

Кандидати за председнике општина обећавају да ће већ од првог дана почети решавање нагомиланих локалних проблема. Највећи проблем је нерешена ситуација у ошклањању последица земљопреса и непоштовању листе приоритета. Решаваће проблеме водоснабдевања, лоше путне и електричне мреже, као и проблеме у одлагању смећа. Израдом разних пројеката покушаће да сирече велики одлив младих људи. Радиће на побољшању здравствених услуга, пошто многа села немају свој Дом здравља, и покрећању производних капацитета који не раде (млекара, сушара, фабрика ситочне хране). Планирана је и изградња спортистских објеката.

Кандидат за председника општине Љиг-Владан Љубојевић. Рођен 26. новембра 1975. године у Ваљеву. Апсолвент Машинског факултета универзитета у Приштини. Тренутно запослен у П.П. „Кобра-Рив“. Ожењен је, отац једног детета.

Кандидат за председника општине Осечина Драган Алексић. Рођен 17. новембра 1963. године у Осечини. По образовању дип. инж. машинства, до 1998. године запослен у „Крушик пластици“ у Осечини, од 1999. године сувласник П.П. „Дал“.

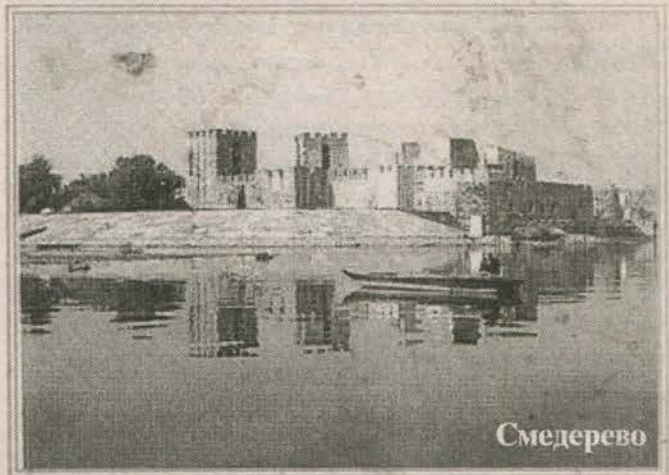
Кандидат за председника општине Драган Стојановић. Рођен 15. септембра 1954. године у Чачку. По занимању инжењер технологије. Запослен је у ваљевској пивари. Члан је друштва истраживача „Владимир Мандић Манда“ у Ваљеву. Учествовао у бројним истраживањима од интереса за општину Ваљево, Републику Србију и Војску, као и у изради елабората катастра спелеолошких објеката. Ожењен је, отац два сина.

Кандидат за председника општине Мионица Биљана Благојевић. Рођена 14. октобра 1974. године. По занимању дипломирани инжењер пољопривреде. Запослена у П.П. „Ђира“ у Мионици где обавља послове агронома.

Кандидат за председника општине Лајковац Славољуб Матић. Рођен 6. марта 1966. године у селу Пепељевац. Завршио средњу техничку школу, смер ПТТ. Бави се пољопривредном производњом на свом домаћинству и приватним предузетништвом. Ожењен је, има троје деце.

Подунавски округ

Кандидат за председника општине Велика Плана Слободан Милосављевић. Инжењер пољопривреде. Рођен 12. јуна 1970. године у Смедеревској Паланци. Прва радна искуства стекао у П.К. „Годомин“ у Смедереву. Као директор радио у земљорадничкој задрузи у Неготину и Великој Плани. Остварује добре резултате и пословне везе са домаћим и страним партнерима. Пошто у свом раду не наилази на разумевање владајуће гарнитуре у општини, подноси оставку и

свој рад наставља у З.З. „Сараорци“ у општини Смедерево као успешан директор. Ожењен је и има двоје деце.

Кандидат за председника општине Смедерево Добривоје Петровић. Рођен 13. марта 1960. године у Смедереву. Дипломирао на Економском факултету у Београду. Радио као инспектор за сузбијање привредног криминала у МУП-у Смедерево, затим прелази у „Сартид“ где је тренутно помоћник директора за развој. Звања која поседује су овлашћени рачуновођа и стални судски вештак за економско-финансијску област.

Кандидат за председника општине Смедеревска Паланка Горан Пириватић. Рођен 6. августа 1974. године у Леверхузену у Немачкој. У Србију долази 1999. године са дипломом инжењера машинства да би помогао у одбрани отаџбине. Радно искуство стекао као помоћник инжењера и инжењер у Мерцедес Бенцу у Србији, ради као директор у „Зениту“ Д.о.о. Преводаилац је за немачки језик. Ожењен је, отац једног детета.

*Део из Програма за Подунавски округ
Будућа власић Српске радикалне странке у овом округу има задатак да, у оквиру буџета, издвоји средства за капиталне инвестиције, која ће бити усмерена у развојне програме у пољопривреди, покретање производње и смањење незапослености, уређење инфраструктуре у селима и градовима, решавање питања водоснабдевања и системима за заштити од поплава, побољшање здравствене и социјалне заштите. Интензивно ће се радити на повезивању домаћих и иностраних привредника.*

Браничевски округ

Кандидат за председника општине Петровац Драгољуб Ловић, адвокат.

Рођен је 7. септембра 1937. године. Правни факултет завршио у Осјеку. Радио као правник у Земљорадничкој задрузи „Слога“ у Буровцу, РЈ ПТТ саобраћаја Пожаревац као заменик директора, где је за свој рад више пута награђиван. Од Општинског суда у Пожаревцу, 1976. године, добија признање као правник за дугогодишњу сарадњу и помоћ суду у пружању благовремене правне заштите држави и грађанину.

Кандидат за председника општине Кучево Зоран Милекић. Рођен 29. августа 1955. године у Кучеву. Завршио сред-

Део из Програма за Браничевски округ

Најважније стачке из изборног програма кандидата у овом округу су стварање стабилне животине, привредне и политичке средине, по мери свих грађана. Приоритет ће бити развој путне инфраструктуре (у општини Пожаревац иницијатива и припремити подлогу за изградњу магистралне саобраћајнице поред Дунава). Заштитити животине средине заузимаће значајно место. Изразити природне лејоше овог округа биће искористене за развој туризма а комуналној делатности биће посвећена посебна пажња. Преко надлежних министарстава испитиће се спорна приватизација. Заједничким залагањем радиће се на удруживању пољопривредних произвођача и унапређењу сточарства.

њу техничку школу грађевинског смера. Од 1975-1995. године радио на железници као шеф пружне деонице. Приватно грађевинско предузеће „Дениро” основано 1975. године, за девет година постојања фирма је изградила око 120 стамбених и пословних објеката, од Кладова до Београда.

Кандидат за председника општине Мало Црниће Драган Илић. Рођен 29. августа 1958. године. Запослен у Земљорадничкој задрузи „Напредак”. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Пожаревац Иван Грубетић, дипл. машински инжењер. Рођен 2. априла 1942. године у Баваништу, општина Ковин. Машински факултет завршио у Београду. Радио је у фабрици „Филип Кљајић” у Крагујевцу. Техничком школском центру у Костолацу и Индустриско-енергетском комбинату „Костолац”, где је, између осталог, био 12 година директор Термоелектране „Костолац”, Тренутно ради као водећи инжењер у Служби развоја у Јавном предузећу „Површински копови Костолац”. Био је посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије од 1997. до 2001. године. Ожењен је и има двоје одрасле деце.

Кандидат за председника општине Велико Градиште Милутин Перић – Белида. Рођен 7. јуна 1959. године у Кисилеву код Великог Градишта. Дипломирао је сликарство на Факултету примењених уметности у Београду са оценом 10 и апсолвент је постдипломских уметности на истом факултету. Ради као професор ликовне културе. Ожењен је, отац једног детета.

Кандидат за председника општине Жабари Светлана Максић. Рођена 13. августа 1959. године у Пожареvcу. Више од 10 година провела је на привременом раду у Немачкој, у Минхену. Бави се хуманитарним радом. У више наврата и сама одвозила хуманитарну помоћ у Републику Српску и САО Крајину, Црвеном крсту Пожаревац, и Дому здравља Жабари.

Кандидат за председника општине Голубац Кривојевић Анђелковић – Кика. Завршио је Вишу педагошку школу. Наставник историје и географије. Запослен у Основној школи „Велько Дугошевић” у Браничеву. Ожењен, има два сина.

Шумадијски округ

Кандидат за председника општине Топола Душан Младеновић. Рођен у Жабару 6. септембра 1942. године. Завршио средњу пољопривредну школу 1964. године у Рачи крагујевачкој. Запослен у Земљорадничкој задрузи Топола од 1964. године где и данас ради. Члан је Српске радикалне странке од 1994. године. Сада је потпредседник ОО Српске радикалне странке Топола.

Кандидат за председника општине Кнић Милета Маринковић. Рођен 27. октобра 1951. године у Грабовцу, где и сада живи. Ожењен је, отац двоје деце. Запослен у „Застава аутомобилова” у Книћу. Тренутно ради у „Застави запошљавање и образовање” због недостатка посла. Био је руководилац у производњи. Више пута је биран у одбор синдиката, где је био и председник поменуте организације.

Кандидат за председника општине Рача Верица Карић. Рођена 8. априла 1976. године, по занимању дипломирани хемичар. Запослена у Основној школи „Карађорђе” као наставник хемије. Била је председник општинског одбора, а тренутно обавља функцију потпредседника. Постдипломац на Природно математичком факултету у Крагујевцу из области органске хемије.

Кандидат за председника општине Лапово Радић Златко. Рођен 1972. године у Београду. Самостални угоститељ. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Аранђеловац Радосав Шабић. Рођен 28. децембра 1951. године у Аранђеловцу. По занимању хирург. Запослен у Здравственом центру у Аранђеловцу, где је обављао разне одговорне функције, поред свог стручног рада, као што је помоћник директора ЗЦ, директор болнице а сада ради на одељењу опште хирургије као начелник те службе. Ожењен је и има две кћерке.

Кандидат за председника општине Баточина Власта Ковинић. Рођен је 1947. године у Пазару, општина Медвеђа. Гимназију завршио у Лесковцу. Дипломирао на Факултету за физичко васпитање у Београду. Предаје у средњој школи у Баточини. Ожењен је, има две кћерке и троје унучади.

Део из Програма за Шумадијски округ

Будући председници општина из редова Српске радикалне странке у обављању свог посла руководиће се искључиво законом и радиће у интересу свих грађана. Посебну пажњу ће посветити сектору пољопривреде. Пољопривредним произвођачима помоћи ће у иласману њихових производа. Покренуће иницијативу за испитивање свих злоупотреба у досадашњој приватизацији. Решиће проблем водоснабдевања и извршиће легализацију бесправне градње по прихваћљивим ценама за све. Иако је здравствена заштита стандардништва под ингеренцијом државе, општине као јединице локалне самоуправе на чијем челу ће бити српски радикали, узме себи за право и обавезу да траже здравствено стање стандардништва и унапређују услове њихове заштите.

Поморавски округ

Део из Програма за Поморавски округ

Ако грађани укажу поверење кандидатима Српске радикалне странке српски радикали ће се, у оквиру својих законских овлашћења, залагати за решавање њихових свакодневних проблема. Њихова визија ће бити остворена свим грађанима. Обезбеђују да ће остварити само оно што је реално из области економије, пољопривреде, здравства, школовања, културе и спорта. Посијоји намера да се у Рековцу изгради фабрика здраве хране, за прераду воћа и поврћа, по којој би овај крај био препознатљив у свету. Биће асфалтирани локални путеви. Посијоји планови за формирање најмање четири сеоске амбулације у општини Параћин. Азбестне водоводне цеви биће замењене. Смањењем локалних такси и максималним убрзањем добијања дозвола за остварање малих предузећа побољшаће се стање у малој привреди и помоћи остварање нових радних места.

Кандидат за председника општине Параћин Зоран Стојановић. Рођен 9. децембра у Лешју. По занимању инжењер машинства. Радио као професор у техничкој школи у Јагодина, а од 1984. године ради у Српској фабрици стакла. Ожењен, има два сина.

Кандидат за председника општине Јагодина мр Десимир Миленковић. Рођен 2. јула 1948. године у Рековцу. Дипломирао на Правном факултету у Нишу где је и магистрирао на кривичној катедри. Радио у Окружном суду у Јагодина, а затим у Општинском суду у Рековцу где је радио седам година као судија и председник суда. Шест година је радио у више градова на Косову и Метохији. Од 1989. до 2000. године био председник Општинског суда у Јагодина, када је, на сопствени захтев, разрешен, након чега се бави адвокатуром.

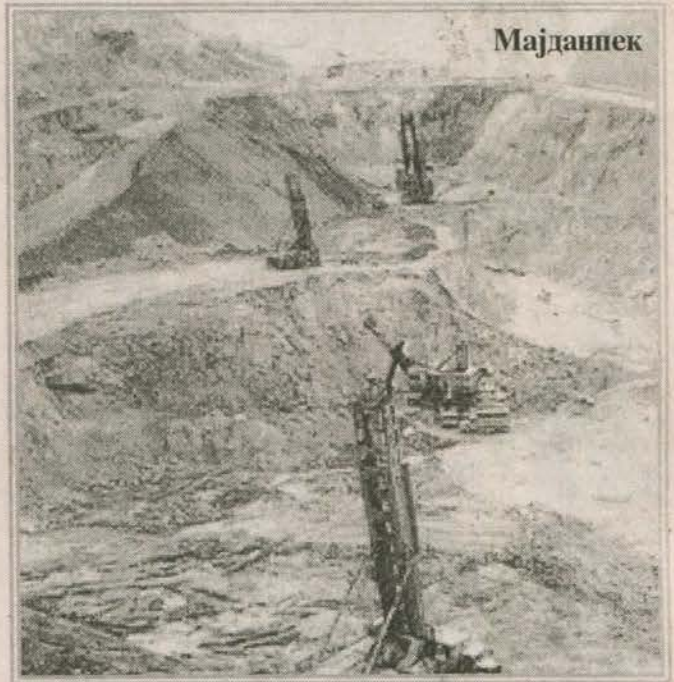
Кандидат за председника општине Рековац Јагош Кубуровић. Рођен 5. августа 1963. године. Завршио Школу резервних војних официра у Билећи. Тренутно у чину капетана Војске СЦГ. По занимању приватни предузетник. Председник је Општинског одбора Српске радикалне странке Рековац. Ожењен је, отац двоје деце.

Борски округ

Кандидат за председника општине Кладово Вељко Ковачевић. Рођен 28. јануара 1951. године у Београду. Основну и средњу школу завршава у Београду. Специјализацију за машинску опрему завршио у Земуну. Запослен у „ХЕ Бердап“, као најбољи појединац више пута награђиван, носилац

Део из Програма за Борски округ

Српски радикали ће реорганизовати гламазан и широм општински апарат и обезбедити јавности у раду органа локалне самоуправе. У негојину ће се извршити реорганизација Центра за социјални рад. Биће упрошћен поступак за добијање урбанистичких дозвола. Отклонити се недостијаци у водоснабдевању тамо где је то проблем. Радиће се на сузбијању корупције и биће уведена служба правне помоћи грађанима.

Мајданпек

је ордена са сребрним венцем. Члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке. Ожењен, има двоје деце, сина и кћерку.

Кандидат за председника општине Бор Бранислав Ранкић. Рођен 1962. године. Дипломирао инжењер металургије. Председник борског окружног одбора Српске радикалне странке. Народни посланик у Народној скупштини Републике Србије. Члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке. Ожењен, отац једног детета.

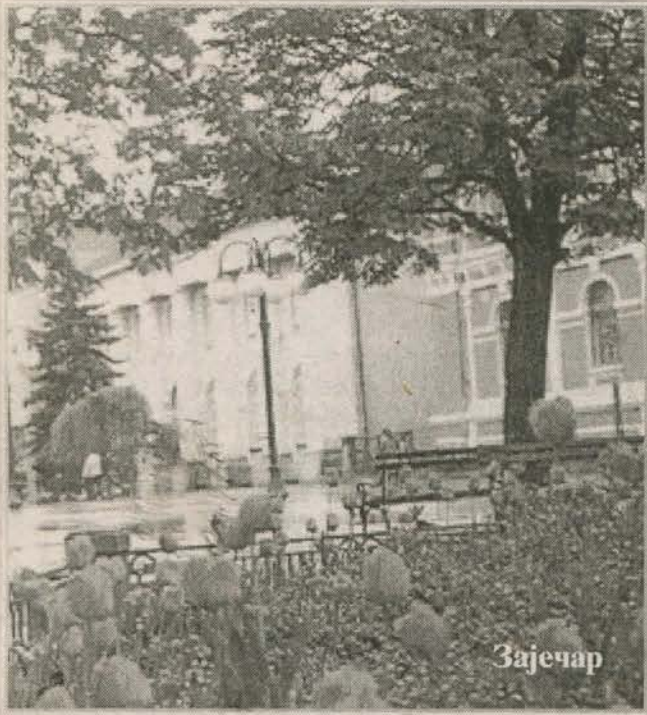
Кандидат за председника општине Мајданпек Никола Тодоровић. Рођен 12. децембра 1947. године. По образовању дипл. инжењер организационих наука. Више од 35 година провео радећи у привреди, од тога преко 15 година на пословима руковођења. Народни посланик у Народној скупштини Републике Србије. Отац два сина.

Зајечарски округ

Кандидат за председника општине Зајечар Стефан Занков. Рођен 1976. године. Инжењер је електротехнике. Тренутно се налази на функцији потпредседника Народне скупштине Републике Србије и председник је окружног одбора Српске радикалне странке за Зајечарски округ.

Програм за Зајечарски округ

Српски радикали ће локалну самоуправу претворити у сервис грађана. Подстицаће се индивидуална градња, биће обезбеђена здрава пијаћа вода за свако домаћинство, биће изграђена канализациона мрежа тамо где недостаје. Уредиће се пијаце, зелене површине и паркови. Даваће се институционална подршка привредним субјектима. Санираће се и опремити здравствени установе, помоћи социјално најугроженијим слојевима становништва. Пружаће се подршка значајним културним институцијама и манифестацијама. Очување еколошког простора, поготово у општини Сокобања, иакође је један од приоритета.

Зајечар

Кандидат за председника општине Бољевац Љубиша Саватијевић. Рођен 1960. године у Београду. Радио у МНТ при САНУ, као професор у Машинској школи, а од 1991. године приватни предузетник. У младости активан спортиста, падобранац, републички репрезентативац и ронилац. Ожењен, има два сина.

Кандидат за председника општине Књажевац Драган Раденковић. Рођен 1954. године. Апсолвирао на Вишој тренерској школи. Запослен у књажевачкој пошти, где је до сада неколико пута добијао републичка признања за свој рад. Потпредседник је окружног одбора Српске радикалне странке.

Кандидат за председника општине Сокобања прим. мр. сци. мед. Милан Јовановић. Рођен 20. октобра 1940. године у Сокобањи. Запослен као начелник Одељења рехабилитације и дијагностике Градског завода за болести плућа и заштити од туберкулозе града Београда, претходно тридесет година провео у „Специјалној болници Сокобања“ у Сокобањи, а последње четири године као помоћник директора. Ожењен, отац двоје деце.

Ужички округ

Кандидат за председника општине Чајетина Милка Росић. Рођена 19. јула, 1960. године у Чајетини. По занимању дипломирани правник. Правосудни испит положила при Републичком секретаријату за правосудје и управу. Има 10,5 година радног искуства у струци, од тога 2,5 године у Општинском јавном тужилаштву у Ужицу, на дужности заменика Општинског јавног тужиоца. Тренутно незапослена, припрема отварање адвокатске канцеларије у Чајетини.

Кандидат за председника општине Пожега Милан Бане Стевовић, адвокат. Рођен 9. априла 1962. године у Пожеги, где је завршио основну и средњу школу. Дипломирао на Правном факултету у Београду. Радни однос започео као

Део из Програма за Ужички округ

Преко Министарства индустрије обезбедиће се сјајна координација у пословању свих привредних ресурса, као и контрола пословања појединих привредних субјеката. Производња здраве хране је један од приоритета Српске радикалне странке. У оквиру Пољопривредне школе „Љубо Мићућ“ у Пожеги оформиће се тим стручњака. Страничка производња малине биће подстицнута. Кандидати за председника Бајине Баште заложују се за формирање фонда за развој општинске, из кога ће под повољним условима бити кредитирани предузетници у области производње и прераде. Унапређење уређења насеља и комуналне инфраструктуре и осигурање здраве животне средине биће задаци које су себи поставили кандидати за председнике општина из редова Српске радикалне странке.

приправник у Општинском суду у Пожеги где је, након положених правосудних испита, обављао судијску функцију од 1995. године. Од 1995. године бави се адвокатуром. Тренутно посланик. Ожењен, отац два детета.

Кандидат за председника општине Ужице Надежда Миливојевић, адвокат. Рођена 8. децембра 1959. године у Ужицу. По занимању дипломирани правник. Радила у предузећу Ваљаница бабра Севојно, 1998. године изабрана за судију Општинског суда у Ужицу. Из политичких разлога, 2003. године разрешена функције. Од јануара 2004. године бави се адвокатуром. Удата је, мајка двоје одрасле деце.

Кандидат за председника општине Бајина Башта Златан Јовановић, дипл. машински инж. Рођен 24. августа 1963. године у селу Лештанском у општини Бајина Башта.

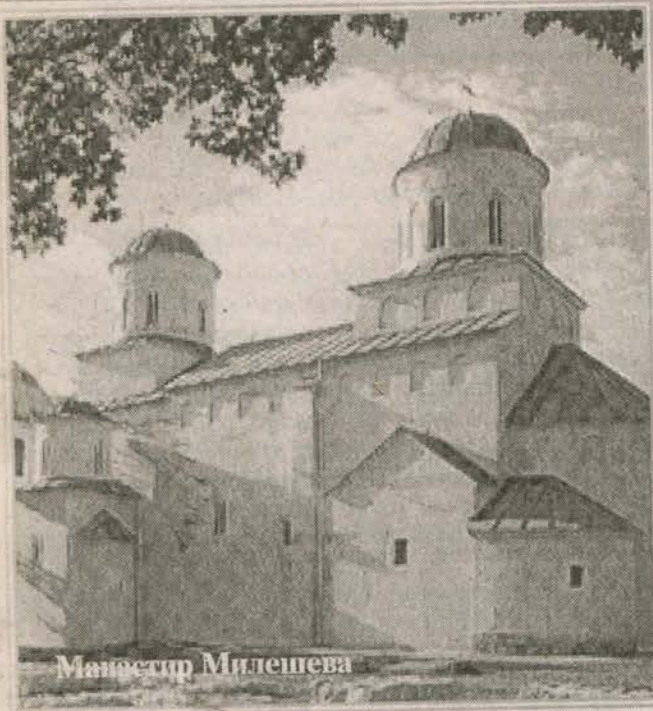
Радни век започео у тадашњем образовном центру а касније техничкој школи као професор машинске групе предмета. Уласком Српске радикалне странке у Владу народног јединства именован је за заменика министра рударства и енергетике. Од 2001. године је народни посланик у Скупштини Републике Србије. Ожењен, отац два сина.

Кандидат за председника општине Кошјерић Момир Миловановић. Рођен 7. априла 1966. године у селу Ораховица, општина Сребреница, у Републици Српској. По занимању је дипломирани инжењер технологије, тренутно професор у средњој техничкој школи у Кошјерићу.

Милешевски округ

Део из Програма за Милешевски округ

Српски радикали у овом округу за посланике предлажу поштинске, радне и одговорне људе, добре домаћине. Општинске ће поставити сервис грађана. Изградити се и поправити путна мрежа, уштраће се на развој привреде, обезбедиће се пољопривредни кредити и кредити за отварање малих предузећа и ипак уштраћити на смањење незапослености. Решити се проблем канализације, водовода и осветљења. У општини Сјеница радиће се на изналажењу могућности за појлификацију града, уз ослањање на сопствени извор енергије – угљ рудника Шивављ. Развој села и сеоске инфраструктуре су незаобилазни у програмима кандидата за председнике општина.

Манастир Милешева

Кандидат за председника општине Нова Варош Милан Кнежевић. Рођен 24. фебруара 1945. године у Бистрици. Машински инжењер, запослен у А.Д. „Слога“ Нова Варош. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Сјеница Горан Брајевић. Рођен 3. марта 1965. године у селу Гоња, општина Сјеница. Дипломирао на Машинском факултету у Приштини, смер термотехника. Радио као просветни радник у машинској школи у Приштини. Сада запослен у Ј.П.П.Е.У. Ресавица-рудник мрког угља Штаваљ. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Пријепоље Бранко Ђубић-Ћубе. Рођен 10. августа 1956. године у Пријепољу. Завршио Факултет физичке културе у Сарајеву. Свој радни век започео у средњој техничкој школи у Пријепољу где и данас ради. Председник је општинског одбора Српске радикалне странке Пријепоље. У два наврата је биран за одборника у Скупштини општине. Председник је месне заједнице Велика Жупа од 1997. године.

Моравички округ

Кандидат за председника општине Чачак др Ђубица Нешовић. Рођен 20. новембра 1943. у Вичи, СО Лучани. У Чачку живи од 1960. године, где је завршио гимназију. Медицински факултет завршио је у Београду. Ради у чачанском Здравственом центру, као специјалиста неуропсихијатрије (субспецијализација дечија неуропсихијатрија). Ожењен је, отац троје деце.

*Део из Програма за Моравички округ
Представници нове општинске власти из редова Српске радикалне странке радиће на унапређењу привреде и животне средине у овом округу. Биће менаџери који повежу потенцијалне инвестиције и предузећа. Решиће комуналне проблеме и унапредити културни и друштвени живот у овом крају.*

Кандидат за председника општине Горњи Милановац др Мирослав Недељковић. Рођен 1955. године у Ораховцу. Завршио медицински факултет и специјализирао интерну медицину. Ради на интерном одељењу Здравственог центра у Горњем Милановцу. Од 1998. до 2000. године био министар за бригу о породици у Влади Републике Србије. Сада је посланик у Скупштини Републике Србије. Ожењен, отац четворо деце.

Кандидат за председника општине Ивањица др Татомир Баковић. Рођен је 12. августа 1951. године у селу Вучак, у општини Ивањица. Завршио Медицински факултет у Београду. Специјализацију завршава из области дечјих болести. Ради у ДНЗ у Ивањици. Ожењен, има двоје деце.

Кандидат за председника општине Лучани Миодраг Луковић. Рођен је 22. октобра 1958. године у Котражи, са станом у Гучи, улица Богдана Капелана бр. 4. Завршио вишу геодетску школу са звањем инжењера геодезије. Запослен је на месту директора Службе за катастар непокретности Ариље. Ожењен, отац троје деце.

Рашки округ

Кандидат за председника општине Нови Пазар Милан Веселиновић. Рођен 24. децембра 1956. године. По образовању дипломирани инжењер организационих наука. Радио у просвети као предметни наставник математике-информатике. Био савезни посланик у Скупштини Савезне Републике Југославије од 1992. до 1996. године, а 1997. године именован за заменика министра просвете у Влади Републике Србије. Сада је народни посланик у Народној скупштини Републике Србије. Ожењен је, отац два детета.

Кандидат за председника општине Врњачка Бања др Радослав Ердоглић – Раша. Рођен је у Врњачкој Бањи. Медицински факултет завршио је на Универзитету у Београду. Специјализирао је за педијатра. Цео радни век провео је на месту начелника педијатријске службе у Дому здравља у Врњачкој Бањи. У два мандата био је републички делегат у републичком СИЗ-у за здравство.

*Део из Програма за Рашки округ
Представници Српске радикалне странке створе ће се држати законских обавеза и овлашћења. Пошто је Нови Пазар вишенационална средина, учиниће се све да се ова мултиетничност одржи, уз што већу сарадњу и разумевање. Приоритетан задатак биће сарадња даље распродуже општинске имовине. У оквиру општине ће се формирати аграрни буџети, који ће бити у функцији ревитализације села. Биће извршена рационализација општинске управе.*

Расински округ

Кандидат за председника општине Крушевац Братислава Ресановић. Рођена је 24. октобра 1954. године у Крушевцу. Дипломирала на правима. Радни век започела у ИМК „14. октобар“, а 1992. године прелази у ДП „Јастра“. У оба предузећа је обављала руководеће функције. Од 1997. године ради у Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање као виши стручни сарадник. Удата је, има два сина.

Део из Програма за Расински округ

Већ од првог дана на својим радним местима председници општина започели анализирање рада друштвених предузећа у стечајном и предстечајном поситију, ширећи се да пронађу начин за коректну приватизацију и оживљавање производње, уз привлачење инвеститора. Обезбедиће се рационално газдовање градским грађевинским земљиштем, кроз уклањање јавних интереса и тржишних принципа. По општинама ће се формирати служба која ће се бавити искључиво селима. Ревизијализоваће се Јастребац и друга излетништа у околини Крушевца. У општини Александровац постоје планови за оснивање Удружења малинара, виноградара и воћара. Обезбедиће се више буџетских средстава за социјалну заштити грађана.

Кандидат за председника општине Трстеник Милун Бараћ. Рођен 16. новембра 1956. године у селу Брезовица, општина Трстеник. Радио је у ИХП „Прва петолетка“ у Трстенику на комерцијалним пословима. За народног посланика изабран први пут 1993. године, затим 1997. године, а 2004. године за савезног посланика

Кандидат за председника општине Брус Радисав Диско Предолац. Рођен је 26. децембра 1950. године у селу Разбојна, општина Брус. Завршио је средњу угоститељску школу у Београду. Године 1972. у Разбојну оснива приватно предузеће „Браћа Предолац“. Фирма се бави производњом бетонских елемената, прерадом минералних сировина, кречњака и базалта. Запошљава око 20 радника. Ожењен је, има три сина и двоје унучади.

Кандидат за председника општине Варварин др сци. Ненад Станковић. Рођен је 3. марта 1940. године у Витошевцу, општина Ражањ. Завршио је средњу пољопривредну школу у Смедереву 1959. године, а Пољопривредни факултет у Београду. Био је запослен у Земљорадничко-прерађивачкој задрузи у Мокрину, која га је и стипендирала. Године 1992. промовисан је у доктора биотехничких наука – област зоотехничких наука. Ожењен, има две кћерке.

Кандидат за председника општине Александровац Горан Дунић. Рођен 23. априла 1969. године у Александровцу. После дугогодишњег стажа у А.Д. Вино Жупа у Александровцу од фебруара ове године народни посланик Скупштине Републике Србије.

Нишавски округ

Кандидат за председника општине Мерошина Дејан Вељковић. Рођен 29. септембра 1971. године у Прокупљу. Дипломирао на Вишој техничкој школи на одсеку за машинство и стекао звање инжењера машинства. Стално запослен у струци од 1998. године. Ожењен, има сина.

Кандидат за председника општине Гадин Хан Драган Сретеновић. Рођен 1. септембра 1954. године у селу Дуга Пољана, општина Гадин Хан. По занимању трговински техничар. Ожењен, отац двоје деце, сина и кћерке.

Кандидат за председника општине Дољевац Горан Јоцић. Рођен 20. новембра 1966. године у Пуковцу. Приватни

предузетник. Председник је општинског одбора Дољевац. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Алексинац Ненад Станковић. Рођен 1958. године. По струци дипломирани социолог, запослен као професор у Пољопривредној школи „Шуматовац“ у Алексинцу. Отац двоје одрасле деце.

Део из Програма за Нишавски округ

Ради унапређења пољопривредне производње подстицаће се изградња индивидуалних система за наводњавање, изградња пластеника и стакленика. Локална самоуправа градиће најнужније комуналне објекте и стварајући услове да привредни субјекти буду заинтересовани за њихову изградњу, чиме ће поједине општине постати привлачније за инвестирање и градњу. У општини Алексинац на пољу заштити животне средине посебна пажња биће посвећена заштити водоитокова и нарочито Бованског језера. Највећа пажња биће посвећена очувању и предсављању народног стваралаштва и традиције у уметничком стваралаштву.

Топлички округ

Кандидат за председника општине Житорађа Миодраг Здравковић.

Рођен 2. марта 1951. године у Бакусу, општина Житорађа. По занимању правник. Запослен у З.З. „Будућност“ у Житорађи преко двадесет година. Обавља послове секретара ОО Српске радикалне странке Житорађа. Члан је Српске радикалне странке од 1991. године. Ожењен је и отац троје деце.

Кандидат за председника општине Блаце Радосав Новић. Рођен 1. фебруара 1952. године у селу Крива Река. Шездесетих година, са родитељима, две сестре и два брата из копаоничког беспућа долази у село Мали Драгаш у општини Блаце. Радећи земљу узету под закуп за врло кратко време великим радом он и његова породица стварају једно од богатих домаћинстава. По занимању је пољопривредни техничар. Једно време радио је у Г. П. Јастребац-Крушевац, где је последње две године провео на руководећим местима. Касније оснива своју приватну аутопревозничку фирму.

Кандидат за председника општине Куршумлија Драган Гвозденовић. Рођен 1. марта 1951. године у Косаничкој Рачи у Куршумлији. Ожењен, отац два сина. Завршио учитељску школу у Приштини 1971. године. Студирао економију. Ра-

Део из Програма за Топлички округ

Будући председници општина из редова Српске радикалне странке залагаће се да, проналажењем инвеститора, осрнуле организације поново почну са производњом, да више не буде општинска радника. Учиће све да се општошени села у овом округу, нарочито она која се налазе на граници са Косовом и Метохијом, обнове, како би се сиречила албанизација српских села дуж административне границе. Појравиће се путеви и школе, помоћи изградња мини сточних фарми, како би што више младих људи остало на селу. У општини Житорађа наставаће се градња зајоченог православног храма у Пејковцу.

дио као просветни радник и комерцијалиста на терену. Био директор представништва индустрије намештаја „Дрина“ из Врбаса за јужну Србију и Косово и Метохију, и генерални директор индустрије „29. новембар“ из Подујева. Сада приватни предузетник.

Кандидат за председника Општине Прокупље Илија Ђековић. Рођен 9. јула 1951. године у Косовској Митровици, у десеточлавној породици. Пошто је отац био железничар, породица се, 1955. године, сели у Прокупље где је завршио основну и средњу школу. У Београду завршио вишу економску школу. Због лоше материјалне ситуације као апсолвент прекида студије на Факултету организационих наука. Запослио се у ДП „Топлички мотиви“ где је напредовао од шефа набавне службе до места генералног директора. Ожењен је и отац петоро деце.

Пиротски округ

Кандидат за председника општине Бабушница Предраг Живковић. Рођен 21. септембра 1959. године. Радник Ј.К.П. „Комуналац“ у Бабушници, живи у Калуђереву. Ожењен и има троје деце.

Део из Програма за Пиротски округ

Један од циљева будућих председника општине је заустављање највишица села. Српска радикална странка ће се залагати да се коришћењем општинских пошеница унапреде сточарство, воћарство и сеоски туризам. Стипендираће се и запошљавају млади људи. Подстицаће се отиварање амбуланци по селима. Обезбедиће се редовно снабдевање водом по најповољнијим ценама.

Кандидат за председника општине Бела Паланка Зоран Митић. Рођен 1955. године у Белој Паланци. Дипломирани историчар уметности – археолог. Постдипломац на групи за екологију.

Јабланички округ

Кандидат за председника општине Власотинце Велибор Стојковић – Либе. Рођен 3. децембра 1966. године у Власотинцу. Завршио средњу трговачку школу. Од 1984. године бави се приватним предузетништвом, а сада је власник „Екос“. Потпредседник Српске радикалне странке за Јабланички округ, одборник у општини Власотинце, републички посланик од 1997. до 2003. године, а од марта 2004. године посланик у Скупштини Државне заједнице Србија и Црна Гора. Као републички посланик мобилисан и учествовао у рату од НАТО агресије.

Кандидат за председника општине Лебане др Горан Ђорђевић. Рођен 9. септембра 1965. године у Новом Селу, општина Лебане. Завршио медицински факултет у Нишу, специјализирао медицину рада. Био запослен у Дому здравља у Новој Вароши, Здравственом центру у Ужицу, једно време радио као фабрички лекар у фабрици намештаја у Кокином Броду. Тренутно ради као специјалиста медицине рада у Дому здравља Лебане. Ожењен, отац једног детета.

Кандидат за председника општине Црна Трава Дејан Стаменковић. Рођен 1. јула 1972. године у селу Брод, општина Црна Трава. По занимању грађевински техничар. Председник Општинског одбора Црна Трава. Ожењен, има сина.

Кандидат за председника општине Бојник Новица Мишковић. Рођен 24. априла 1970. године у Драговцима. По струци инжењер сточарства, тренутно незапослен. До доласка ДОС-а на власт радио у тржишној инспекцији Министарства трговине Републике Србије, када је отпуштен са још стотинак инспектора. Ожењен, отац двоје деце.

Део из Програма за Јабланички округ
Стратегија развоја општине базирана је на побољшању животиних услова за сточарство. Увеличаће се ред и дисциплина међу службеницима и комуналним инспекторима, како би општина постала функционалан сервис грађана. Захтеваће се да јавна предузећа чији је оснивач општина квалитет својих услуга подигну на највиши могући ниво. Радиће се на проналажењу инвеститора за градњу фабрике здраве хране и прераду лековитог биља и воде. Радиће се на оживљавању сада гољиво највиших села.

Пчињски округ

Кандидат за председника општине Трговиште др Драгослав Милковић. Рођен 3. фебруара 1950. године у Козјем Долу, општина Трговиште. Гимназију завршио у Врању а Ветеринарски факултет у Сарајеву 1975. године. Ожењен је, има троје деце и два унука. Цео радни век провео у Трговишту радећи као доктор ветеринарске амбуланте, под врло тешким условима. Посланик у Народној скупштини Републике Србије.

Кандидат за председника општине Сурдулица Станислав Момчиловић. Рођен 1. септембра 1958. године, по занимању доктор гинекологије и акушерства. На постдипломским студијама, магистеријуму из области хумане репродукције. Запослен на гинеколошко-акушерском одељењу Опште болнице у Сурдулицу. Био народни посланик Републике Србије у три мандата као и заменик министра за здравље у Влади Републике Србије. Био одборник у СО Сурдулица. Ожењен, отац двоје деце.

Кандидат за председника општине Врање Горан Станковић. Рођен 23. децембра 1955. године у Врању. Медицински факултет завршио у Нишу са високим просеком. Специјализирао анестезиологију са реаниматологијом. Ради у Здравственом центру Врање, као помоћник директора. Ожењен, има сина и кћерку.

Кандидат за председника општине Владичин Хан Слободан Јањић. Рођен 1953. године у Владичином Хану. Радио као возач камиона, био власник ауто-сервиса, бавио се угоститељством, био директор фудбалског клуба и градског стадиона, четири године био Народни посланик у Републичкој Скупштини. Председник општинског одбора Српске радикалне странке Владичин Хан.

Део из Програма за Пчињски округ
Српски радикали ће на овом подручју радити на брзој легализацији и решавању проблема у свим јавним предузећима чији је оснивач Скупштина општине. Посебан акценат биће стављен на водоснабдевање и решавање комуналних проблема, смањење општинских такси и решавање проблема бујине инфраструктуре према свим селима, како би била олакшана комуникација село-град и тиме се створило расељавање сеоског становништва.

Истина о најпознатијем стану у Србији

СТАНОМ ПРОТИВ ШЕШЕЉА

Фарса око стана у Земуну се наставаља. Нове епизоде илустрирају се некако увек уочи избора. У најновијој епизоди усташке сајунице, ојађени Иван Барбалић маши некаквом пресудом у своју корист. То није она друга, аналитички сирани, није добила пресуду, медије не занима. Ништа ново, сценаристи су изгубили инспирацију, чини се. Нова је само улога „судије за вешање“ Снежане Настић, корумпиране персоне која пресуђује пре него што отвори сисе судског предмета

Пише: Зоран Ђукић

Кака случајност, управо невероватна коинциденција одиграва се ових дана пред очима грађана Србије! Уочи избора поново се појавио Иван Барбалић, допутовао Хрват овечан трновитим ореолом четничке жртве. Гле чуда, у сред предизборне кампање он, јадничак којег је протерао Шешељ, добио је некакву пресуду којом се враћа у неправедно одузети стан. Пресуду није добио само он, него и све невладине организације широм света. Сви имају тај чаробни папир у рукама, сви осим оних који живе у том стану, породице Михајловић. Власник стана, Љиљана Михајловић, тврди да ни она, ни њен адвокат Славко Јерковић нису добили ову пресуду, те да због тога не може да се изјасни о нечем тако важном за будућност њене породице. За овакву ситуацију постоји само једно објашњење, за које добро обавештени познаваоци прилика у нашем правосудју тврде да је и те како могуће.

Наиме, врло је вероватно да је поступајући судија Снежана Настић незваничним путем доставила своју пресуду некој невладиној организацији или самом Барбалићу. Вероватно да је то учинила у смислу консултација са овим незаобилазним факторима који су укључени у овај спор од самог почетка, да провере да ли им одговара њен овако срочен слободни састав на тему оцрњивања српских радикала. Исти кругови (из самог правосудја) који су нам постојање непостојеће пресуде овако објаснили, такође тврде да је судија Настић изузетно корумпирана особа, да је временом израсла и у правога моћника који је недодирљив управо због подршке из кругова подземља којем је годинама чинила услуге. Како кажу, од ње помало зазиру и остале колеге у Четвртог општинском суду, толика је њена моћ. Што се тиче овог поступка, опет по речима њених колега, за потпуну наклоност квази-судије према Барбалићима, пресудну улогу није одиграо новац, мада је овај мотив немогуће искључити познајући њену грамзивост. Наиме, одмах пошто јој је додељен овај предмет, Снежана Настић је рекла да јој „не пада на памет да се замера Наташи Кандић, Соњи Бисерко или Биљани Ковачевић – Вучо“.

Дакле, пресуда је донета много пре првог рочишта, тако да правда није имала ни милиметар шансе. Очигледно да су

савети првобитног портпарола Барбалића, славног клизача по бананама Николе Баровића, уродили плодом. Цела ствар је из домена стамбеног законодавства безобзирно пресељена на политички ниво, што је учињено уз обилату подршку медија каква није виђена ни у случајевима неких политичких убистава, на пример.

Непрофитабилна истина

Медијска халабука прати овај судски процес од самог почетка, значи још од 1997. године, а данас је мутна баш као и првог дана. Промењени су само барјактари – крајем прошлог века „Студио Б“ је био главни хајкач на страни Барбалића, а данас је то „Б 92“. За свих тих седам година, како каже Љиљана Михајловић, једино се новинар „Национала“, и то недавно, удостојио да дође у њен стан и да саслуша њену верзију овог исфабрикованог случаја. Овај податак, сам за себе, довољно јасно говори о лавини фалсификата којима је засипана домаћа и страна јавност све ове године. Сувишно је ламентирати над таквим стањем у домаћој штампи која је неретко прерасла у „тисак“ пишући лажи на рачун др Војислава Шешеља. Српске радикалне странке и породице Михајловић. Само је „Велика Србија“ извештавала о овом догађају у светлу чињеница, аргументовано свдећи овај спор на језик права и закона, објашњавајући да се не ради о наставку српско-хрватског сукоба, већ о маркетиншком покушају да се поврати одавно изгубљено.

Захваљујући разбојничкој улози медија, данас је у свеети доброг дела просечних читалаца или гледалаца урезано да

Фотографије направљене у тренутку усељења породице Михајловић јасно доказују да је стан био потпуно руиниран и напуштен

Сугласни СПО и ДОС

је Барбалићима стан одузела општинска власт у Земуну, под контролом српских радикала, иако су они своје станарско право изгубили још 1994. године, значи у време власти социјалиста. Исто тако, није то станарско право изгубио Иван Барбалић, који га никад није ни имао, него његова мајка Даница. Уосталом, спор је и покренула Даница, Иван се у њему само спомиње. Исто тако, бана-Баровић никада није био адвокат ових Хрвата који су се у Земун доселили 1941. године, у склопу великог плана Анте Павелића о насељавању српских територија. Наравно да његове изјаве на сулу пролазе без коментара, он је повлашћен, па је неумесно тражити објашњење његове изјаве која гласи: „Стан је добио од државе, потпуно регуларно, мој отац 1941. године, када се и уселио“. За њега је НДХ држава, да не спомињемо шта је то уопште, било где, било регуларно 1941. године. И то пролази, нико не рагује, судија Снежана Настић уноси ову изјаву у записник без икаквог питања, не тражећи никакво објашњење. Прогањани Барбалић би сигурно, без устезања, одговорио шта је било са претходним станаром, официром краљеве војске који је становао у том стану док га „држава“ није избацила. И бацила у Дунав, са осталим Србима. Кад је пуних уста могао да каже како им је „држава“ 1941. реплила стамбено питање, сигурно би без комплекса одговорио како су се решили претходног станара.

Комбиновани утицај усташког лобија, тзв. невладиних организација и структура власти којима је на уму само обрачун са др Шешељем, чак и сада када је у тамници, амортизовао је сав доказни материјал који говори против Данице Барбалић. На страну то што су она, њен син, унук, па чак и снаха, држављани Хрватске, у досијеу који је Љиљана Михајловић скупила, доминира један документ оверен „шаховником“. Ради се о „сугласности“ којом се Даница Барбалић одриче станарског права у корист свог сина Ивана, а да се претходно (после смрти свог супруга који је био носилац станарског права) није уписала као нови носилац станарског права. Документ је послан са острва Крка (где живи и данас, у континуитету од 1991. године), а тадашње општинске власти су на основу ове њене личне и правно потврђене изјаве процениле да она не користи стан, те да општина има пуно право да га да неком другом лицу на коришћење. Тако је покренут процес којим је још 1994. године одузет стан Данице, дакле најмање три године пре победе српских радикала на локалним изборима у Земуну. Ипак, разним смицалицама, Барбалићи успевају да задрже стан иако се не налазе у њему. У тренутку када на место председника општине долази др Војислав Шешељ, један од унутрашњих сарадника усташког лобија, извесна Олгица Свирачевић покушава да у тај-

SUGLASNOST

Ja Barbalic Danica iz Baške, Na vrti 1, suglasna sam da moj sin Barbalic Ivan bude određen za zakupca stana u ulici Radića Petrovića 12, stan broj 6, Zemun. S obzirom da ja u istom ne stambenom na ovoj adresi od aprila mjeseca 1993. god. ja nalazim se u porodičnom stanu na adresi Na vrti 1, Baške.

Baška, 28.6.1994.

Barbalic Danica
Barbalic Danica

Barbalic Danica
Podpisao/la je: Danica Barbalic
Mesto: Baška, Na vrti 1

28.6.94

OPŠTINA ZEMUN
ODLUKA O PROMENI POSREDOVANJA
IZ OBLASTI NEKRETNOSTI

**Факсимил
„Сугласности”,
на основу којег
је још 1994.
општина Земун
одузела стана-
рско право
Даница
Барбалић**

другу, што је дубље могуће. Тако је лакше новинару и зани-
мљивије гледаоцу. Осим тога, исплати се”. Како би после то-
лико времена и толико дезинформација звучало да је исти-
на потпуно другачија, како да признају читаоцима и гледао-
цима да су их константно лагали, да Барбалићи нису прога-
њани, него да они прогањају? Како признати апсолутну за-
висност медија од расположења режима? Како признати да
ниси оно за шта се издајеш? Ко би им веровао, ко би их ку-
повао? Зато све новине и све телевизије настављају са овом
нарученом кампањом, сад очу избора. Исто важи и за суди-
ју који своје пресуде шаље на проверу код једне од страна у
спору, што је антологијски пример беспочашћа. За судију
Снежану Настић је пуно профитабилније ићи линијом ма-
њег отпора, него поступити по правди и закону, зна она где
живи, ко је главни и ко може да јој упропасти каријеру.

Ипак, није све тако црно. Уз породицу Михајловић је
огромна маса грађана Србије, којима треба одати посебно
признање јер су успели да разаберу истину у потоцу лажи.
Подршка стиже сваки дан, и то не само од чланова Српске
радикалне странке и њених симпатизера. Изгледа да се не
може све купити и да није баш свако у овој земљи на прода-
ју. Има наде да ова наша Србија буде заиста наша. Зато и
имају смисла речи Љиљане Михајловић: „Шта год да се де-
си, ми се не исељавамо”.

Слободно им се може веровати.

Општинске власти у Земуну донеле су одлуку да се
неће жалити уколико суд донесе пресуду у корист
Барбалића, због тога је отпуштен правобранилац
Милош Ковачевић, који се противио оваквом про-
тивзаконитом понашању. Наиме, општина је та која
је тужила Барбалиће – толико о правној сигурности
грађана.

ности, независно од надлежних општинских служби, пресе-
че све тако што ће Даница Барбалић дозволити откуп ста-
на. Међутим, општински радници сазнали су за овај њен ма-
невр, па је цела ствар обустављена. Нешто пре тога, у скло-
пу акције доделе празних општинских станова, коју је потпу-
но легално иницирао др Шешељ, Љиљана Михајловић под-
носи молбу за доделу стана. Додељен јој је управо овај стан,
на шта она није имала апсолутно никакав утицај. Зато изја-
ве којима Иван Барбалић бомбардује преко „тиска”, у који-
ма тврди да му није крив нико други осим Љиљане Михајло-
вић, могу бити схваћене само као претња, јер и он сам добро
зна да то није тако. Овако темпирану изјаву треба размотри-
ти у светлу јавно доказане чињенице да је на територији Ср-
бије усташка обавештајна служба најактивнија, да јој се при-
писује неколико ликвидација на територији Београда, па је
тек онда јасно чему је све изложена ова жена, иначе избе-
глица из Загреба и колика је моћ наших архинепријатеља у
земљи за коју, изгледа, само мислимо да је наша. Да нека-
жњено лају, прете и прогањају. Може им се, прво им је СПО
пружио безрезервну подршку, да би после политичке пропа-
сти ове групе и њених предводника целу ствар преузео
ДОС, као искрени наследник свега антисрпског на овим
просторима.

Исељења неће бити

Отуда и онај прелаз са „Студија Б” на телевизију „Б 92”.
Нема шта, перјанице су то српског новинарства које је свој
допринос светском новинарству понудило у следећој дефи-
ницији професије: „Дај шансу само једној страни. Сахрани

СУДИЈЕ ТРЕБА ДА СУДЕ ПО ЗАКОНУ, А НЕ О ЗАКОНУ

Ова максима, позната још у римском праву, прихваћена је у свим правосудним системима савременог света. Једино се у Србији суди судијама који примењују закон, а унапређују се судије које не прихватају, иакође оштрије признају начело, да је закон једнак за све. Зато Србија није правна држава. Неће ни бити док се правосуђе не ослободи утицаја извршне власти и политичких моћника.

Пише: Вјерица Радета

Свака држава која претендује да буде правна држава, да гарантује правну сигурност грађана и да јача институције система мора, пре свега, изградити и ојачати правосуђе, као један од основних стубова сваке правне државе. Мора створити самосталне и независне правосудне органе.

А правосудни органи, пре свега судови, у Србији никада нису били потпуно самостални и независни. Врхунац зависности судске од извршне власти, односно утицаја извршне на судску грану власти достигнут је у периоду од 2001. године утицајем Демократске странке и злоупотребама њених функционера. У овом периоду процветали су непотизам, нестручност, неажурност и потпуно срозаване угледа правосудних органа.

Влада Војислава Коштунице и актуелни министар правде обећали су, баш као и влада Зорана Ђинђића и касније Зорана Живковића, да ће учинити све да се судови деполизитизују и осамостале. Ако је ово што су до сада учинили све, онда они, у ствари, не могу да учине ништа. Или неће? Да ли су свесно или случајно правосуђе препустили у руке Високом савету правосуђа? Да ли знају, а не реагују, на одлуке овог савета који се понаша као приватна фирма, а судије поставља и разрешава и по бабу и по стричевима. Намерно кажем да Високи савет правосуђа поставља и разрешава судије, зато што све њихове предлоге аминује нова-стара досовска већина у Народној скупштини.

Не може се очекивати да правосуђе у Србији функционише када у Београду суде Данко Лаушевић, Горан Кљајевић, Љиљана Михајловић, Снежана Настић, Жељко Шћепановић, Зорица Јовановић, судије које већ четири године, уместо и у име народа суде у име Демократске странке, ваљда зато што су уцењени или купљени. То су судије које каљају углед својих часних колега, професионалаца који немају снаге да им се одупру и да их раскринкају. Часне и професионалне судије, нажалост, не могу да дођу до изражаја, тако представљају већину у судовима у Србији. Њима прете разрешењем, намештају им укидање пресуда код непосредно вишег суда, да би им резултати били лошији, а онима које владајући моћници хоће да унапреде намештају потврђивање свих одлука по уложеним жалбама. Зато грађани Србије, који траже правду код надлежних судова, немају правну сигурност, нити могу бити сигурни да ће њихов предмет бити решен у складу са позитивно-правним прописима. Они су већ четири године „монета за поткусуривање“ између локалних моћника и њихових љубимаца по судовима широм Србије.

Субјективни проблеми у правосуђу посебно су изражени у судовима у Шапцу, Јагодини и Лесковцу. Рече јавни ту-

жилац, у својству члана Високог савета правосуђа, на једном званичном суђењу да у Шапцу – судовима-пали и жари „неки Петровић“ који је приватизовао суд, који сам диктира пресуде и уцењује судије. Тај „неки Петровић“ је потпредседник Демократске странке Бориса Тадића, председник општине Шабац и потпредседник Народне скупштине. Надлежност председника суда је узурпирао, јер ваљда једино тако може да демонстрира моћ!

У Лесковцу, на пример, председник суда је предложио да се за судију изабере човек који, у предузећу „Здравље“, није положио психотест за послове правног референта, што му, изгледа, за послове судије није потребно пошто је активиста Демократске странке.

Ова странка је покушала да кадрира и у Општинском суду у Јагодини, и то преко председника Општинског суда у Јагодини и председника Општинског суда у Крагујевцу. Ова двојица демократа су чланови Високог савета правосуђа па им није било тешко да уместо судије, кога је предложио колегијум Општинског суда у Јагодини, за судију Окружног суда у Јагодини Народној скупштини предложи жену чији је муж локални функционер Демократске странке.

Нажалост, оваквих и сличних примера има у свим судовима, а биће их све дотле док нека одговорна власт, а то је сигурно власт српских радикала, не приступи озбиљно решавању проблема у правосуђу. Први корак био би усвајање систематизације, где би се број судија одредио према унапред утврђеним критеријумима, а према, такође већ утврђеним, европским стандардима. Након тога, изменом законодавства у овој области утврдили би се јасни критеријуми за избор и разрешење судија који би судијску функцију обављали часно и професионално, а Влада би само водила рачуна о материјалном положају судија и условима рада у правосуђу.

То се сигурно не може постићи на основу Одлуке о мерилима и критеријумима за предлагање кандидата за избор судија и председника суда коју је, 5. јуна 2004. године, донео Високи савет правосуђа. Посебно је интересантан члан 14 ове Одлуке који гласи: „Под достојношћу за обављање судијске функције сматра се углед који кандидат ужива у средини из које потиче, показана толерантност у стручним правима, спремност за уважавање туђег мишљења и аргумената у поступку колективног одлучивања“. Овако уопштена одредба навела је локалне властодршце да под достојношћу за обављање судијске функције подразумевају припадност странци која обавља локалну власт. Ова чињеница поништава све објективне критеријуме и деградира једну од најважнијих и најчаснијих функција, а честите и часне судије понижава или их трајно одстрањује из суда, захваљујући гласачкој машини „склепане“ скупштинске већине.

ПОЛИТИЧКА КОМБИНАТОРИКА

Као и за сваки други посао, и за политички су потребни одређени стаж и знање. Код нас је то, сва је прилика, забава за политичке пустолове, који уживају да се појаве у медијима и да обећавају „шта ће све да ураде када постану председници”. Иста слика се понавља и сада, али на 160 начина

Пише: др Зоран Аврамовић

Приближавају се локални избори. Шта се запажа? Можемо ли да предвидимо бар приближно изборне резултате? Тешко. Заправо, немогуће је тако нешто. Оно што се дешавало у прошлости, догађа се и данас, а вероватно и убудуће. Да ту појаву именујемо као хаотичност или као политички вашиар.

Када се пажљиво размотре извештаји о политичким активностима у српским општинама одмах ће се закључити бар три ствари: 1) политичко конвертитство оних који се баве политиком, 2) политичка непринципијелност политичара и њихових странака, 3) производња политичара преко ноћи.

Просто је забрињавајуће каквом брзином, и у коликом броју, припадници политичких странака „у локалу” и на вишим новима власти мењају политичке дресове. Ни промене брачног партнера нису тако интензивне. Не прође ни неколико месеци или година дана а новине објаве вест да је он прешао из ове у ону странку. Није необично да се мењају политичке оријентације као и политичко друштво. Али, необично је када се то дешава у толиком броју.

Под руку са конвертитством иде политичка непринципијелност странака. Оне усвајају свој политички програм и доносе ставове на основу таквог програма. У стварном политичком деловању, локални органи српских странака воде једну непринципијелну политику која се своди на слоган – свако са сваком само да се освоји власт у општини. На нивоу Републике Србије, тај круг избора је смањен па није могућа деструкција принципијелности. А када је сужен маневар на високом нивоу политике, суви прагматизам може да тријумфује на локалу. Тако се то каже.

Оваква слика политике у српским општинама, садржи нешто од уобичајеног и неуобичајеног, да не кажемо, нормалног и ненормалног. Људи се мењају као што се мењају и политичке прилике и очекивано је да појединци мењају политичке организације у складу са својим ставовима и уверењима. Када је велики број таквих промена у питању, онда мора да се ради о изразу националног карактера у политици или о особеној политичкој култури. А у средишту такве културе налазе се приватни интереси умотани у политику и необуздана жеђ за влашћу.

Интензивна промена политичке припадности, као и безначаљне политичке коалиције, променљиве од избора до избора, казују нам само једну ствар: наши људи воле власт. По природи ствари, власт треба да буде у функцији општих интереса општине, али и у функцији решавања конкретних проблема грађана. Наши људи гледају да у те опште интересе прогурају и своје приватне, и то је један од покретачких мотива јагме за локалне функције власти. Наравно, част изузетцима, али они нису проблем. Ствар је у политичкој кул-

тури по којој се у власти налази један од основних инструмената за успон властитог социјалног положаја.

Аргумент по коме су лична познанства у општини пресудна за необичне савезе странака, није објашњавајући. Тачно је да лични квалитет има највећу политичку тежину на општинским политички одмеравањима. Међутим, страначка организација има још већи значај у поступку избора за локалне органе власти. Политичка инфраструктура, подршка одозго и медијска заступљеност чине онај сплет фактора од којих више зависи успех кандидата него од личних квалитета. Када би лични квалитет био пресудан онда би кандидати излазили сами на изборе, са подршком групе грађана. Догађало се да неки од њих уберу успех, чак постану и председници општина. Међутим, њихов политички век је кратак а власт несигурна.

Дакле, удруживање политичких странака за локалне изборе плод је једне особене политичке културе, у којој је жеља за освајањем власти у центру активности. А са освајањем власти иде и појачана нетрпељивост према политичким супарницима, као и задовољавање сопствених малих и већих интереса.

Ништа необично за сваку власт: не би била власт када би имала другачији однос према полугама моћи. Кључно питање је међутим – каква ће то бити власт?

То исто питање морамо поставити и када гледамо пријављивање политичара за одговорне јавне функције. Оно што се дешавало са пријављивањем кандидата за председника Републике, понавља се и на локалном нивоу, али у далеко већем броју и на гротескнији начин. Просто је запрепашћујуће да се за функцију председника Републике кандидује личност која је потпуно непозната политичкој јавности и која нема никакав политички стаж. У развијеним демократијама кандидовање за јавну државну функцију подразумева не само подршку бирача путем потписа већ и професионално, односно политичко искуство. Као и за сваки други посао, и за политички су потребни одређени стаж и знање. Код нас је то, сва је прилика, забава за политичке пустолове, који уживају да се појаве у медијима и да обећавају „шта ће све да ураде када постану председници”. Иста слика се понавља и сада, али на 160 начина. Додуше, локални кандидати нису толико непознати али су до јуче били потпуно изван политике а сада, наједном, кандидују се за неку од функција.

Шта се може очекивати од таквих кандидата. У случају да не буду изабрани, демократска комедија ће се уврежати. Уколико пак буду изабрани, добићемо нестручњаке, политичке аматере који никако неће добро обавити јавне послове. Да ли због замаскираних личних или групних интереса, или због политичког незнања, свеједно. Трпећемо ми, грађани Србије.

Дакле, године пролазе а наш политички живот никако да стекне озбиљност. У то ће нас уверити избори за локалне органе државне власти.

СРБИЈА НА РАСКРШЋУ

Ови локални избори могу постати пресудни импулс афирмацији радикалног преобликовања друштвених, политичких и економских институција, политике и стварности, а све ка афирмацији фундаменталних облика на којима се заснива реалност о бољој будућности и радикалном и убрзаном развоју демократије

Пише: Проф. др Сретен Сокић

Развој локалне демократије, који треба да започне локалним изборима који су заказани за 19. септембар 2004. године, једна је од пресудних претпоставки за почетак превазилажења разарајуће кризе и одсуства (макар и основних) демократских процеса на свим нивоима егзистенције власти. Посебан је потенцијал ново демократско конституисање власти у великим градовима и свим општинама у Србији. Наравно, само у целини демократских и других реформских најширих друштвених опредељења и на њима засноване праксе, а пре свега економских и развојних потенцијала, у складу са најновијим тенденцијама савременог света а на принципима демократије.

У том контексту постаје јасније зашто је тачка 9. Програма Демократске опозиције Србије за демократску Србију „за првих 100 дана нове владе, остала предизборно обећање. Ради се о обећању да ће „бити спроведена наглашена децентрација власти ... Послови локалних заједница биће обављани потпуно аутономно у односу на органе државне власти“. Зашто је локални ниво власти, сходно овим опредељењима, у смислу развоја локалне демократије и јачања локалне економско-политичке улоге постао једна од главних сметњи за политичку и економску самовољу и субјективизам ДОС-а у свим досадашњим варијантама? Ваљда је власти јасно да, уколико нема демократије у оним облицима најближем појединцу, нема ни демократије на нивоу заједнице као целине или њених регионалних сегмената.

Речју, како убудуће? Да ли ће ови (септембарски локални избори) бити прекретница, донети даљи негативни ковитлац или наметнути ситни прилог нашем пропадању, остаје да се истражи на некој научно разумној и прихватљивој инстанци. Или ће значити корак ка развијању локалне демократије? Ипак се у будућности очекује рационална и креативна улога локалне демократије у општим демократским тенденцијама код нас. Ту су идеализовани или формални садржаји неодрживи или кратког даха. Сигурно је да наша локална демократија остаје активан национални и друштвени носилац прогреса и непосредни фактор рационалне глобализације која нам следи, која није зло али је прекретница, али и која има виталност у нашој исконској демократској „провенијенцији“ неспорним историјским учинцима.

Преовлађујући процеси унутрашње природе, када је у питању локална демократија: нема актуелног унутрашњег и спољашњег усмерења, нема праваца развоја и оплемењивања, нема визије или универзалне оријентације, чак ни идеализоване представе како је развијати у духу цивилизацијских интернационалних тенденција.

Савремени токови такозване демократске офанзиве имају пре свега низ искустава, садржаје институционалних структура али и објективно извориште из односа тржишта и економије, одрживог развоја и демократије, карактера система власти и појавних облика његовог функционисања. У том контексту скоро да је пресудан локални ниво економије, економске ефикасности локалних органа власти и локалних служби, економија структуре општинских и град-

ских јавних расхода, квалитет и економска основа локалних инвестиција и др.

С обзиром да је у Србији на сцени прави слом економије, демократије, савременог демократског поретка и вредности, онда је релативно разумљиво зашто је трагично завршио и локални легитимитет у следећу разноврсних прописа и законских норми, зашто не функционишу кључне политичке и економске институције и остале вредности локалне заједнице. Дате емпиријске околности и чињенично стање доказују да је власти Србије више него одговарала реалност локалног хаоса и економског пропадања, политичке конфузије а све зарад своје доминације и „владања одозго”. Низ дилема ових генералних условљавања поприма регионалне, покрајинске, општинске и све друге специфичности и преовлађујуће околности. У нашој пракси је то готово без преседа дана ако се тежи синтетизовању кључних могућности, а њих пресудно условљавају околности и реалности.

Ови локални избори могу постати пресудни импулс афирмацији радикалног преобликовања друштвених, политичких и економских институција, политике и стварности, а све ка афирмацији фундаменталних облика на којима се заснива реалност о бољој будућности и радикалном и убрзаном развоју демократије. Наравно да ови процеси и тенденције зависе и од успешности разбијања (паралелних и не ретко супротстављених) центара економске и политичке моћи.

Без економске нема политичке демократије

Сама економска демократија упућује на економски поредак не само људског капитала, савремене технологије и других основа модерне производње, адекватног управљања већ и природног капитала и других сфера модерног поимања поретка власти и нужности економије. Стварност земље, њени потенцијали и општа потенција модернизације су кључна омеђавања економског система и поретка. У том контексту су и економски напредак и сигурност. Уколико се сложени и противуречни односи економије и тржишта упућују и егзистирају и на светској сцени, онда су конфликтни нужни, сложенији и са дубљим последицама.

Економска демократија креира рационално јединство локалних, регионалних, републичких (па и на нивоу уније) оптимума, могућности, жеља и амбиција. Наиме, различити нивои власти захтевају да кључне одлуке и њихово спровођење има економску и демократску меру, да је део целине политичких, економских и демократских процеса, као модерно начело владања.

Поставити питање пресудне везе локалних избора у Србији и владајућих и будућих вредности демократије и економије је више него значајно у нашој пракси. Посебно у вези са слободно-тржишно-демократским поимањем наше стварности и наших могућности. Није било давно када су (тада опозиционе) власти у четрдесет општина у Србији, заједно са бројним невладиним организацијама и другим (сада већ јавним) међународним утицајима, представљале потку за политички преврат са уверавањем да су те промене власти у корист економије и демократије. Ова „политичка лавина” показала је своје право лице и нун друштвени промашај. Да ли се сада нуди и намеће иста неопходност, али овога пута са другим учесницима, са неупоредиво снажнијом одлучношћу, извесношћу и моћи за почетак нових промена у Србији? Да ли је у овим активностима и неминовностима пресудна улога Српске радикалне странке? Реално јесте. Отуда и питање: какве су њене могућности да точак историје усмери у правом правцу, који се реално заснива на универ-

залним вредностима савремене економије и демократије? Лично мислим да су неисцрпне.

Суштински рђаву нашу савремену стварност карактеришу противуречне варијације вулгаризације и крајњег изопачења теорије неспутаног тржишта и потпуног одсуства економске рационалности. Јавно изречена одређења и ставове не прати адекватан економски поредак и систем, са развојном компонентом и другим економским претпоставкама и условљеностима политичке демократије и друштвеног живота. Као да су се економски стратеги система и економске демократије (М. Лабус и М. Динкић, и ини) делимично окренули против својих учитеља погрешно примењујући њихове најзначајније концепте: а) нобеловца Милтона Фридмана који каже: „Ниједна област не остаје изван ... тржишта ...”. Али су засновали своје деловање на његовој тврдњи: „Друштвени сектор има само један сектор: онај који се дефинише акцијом за сопствени друштвени интерес”, б) англосаксонске савремене школе, која истиче: „Демократија је та која даје легитимитет тржишту”, а наши „тренутни стратеги” су то одређење протумачили да је модерна демократија оно што намећу, што егзистира у пракси а што су, по њима, сажета искуства демократије и економије, прилагођена нашим условима, могућностима и перспективама.

Није изненађујуће да је код нас на сцени вулгаризација односа спектакуларно разорне економије, приватизације и неразвијања „друштвених претпоставки слободе” и тржишних нужности развоја, тј. рационалних, конкретних и реалних облика и потенцијала економске демократије. Како је надвладала концепција само свеколиког уништавања свих друштвених и материјалних вредности? Или, пак, само економија и политика деструкције уз оригиналну синтезу економско-политичког поретка хегемоније или доминације центара моћи, уз тенденцију општег осиромашења и враћања Србије у осамнаести век.

Може се закључити да такве политике, економског система и економске политике нема ни у објашњењима науке, ни у транзиционим моделима (пројектима и искуствима) земља постсоцијализма, нити пак у досадашњој пракси било које земље развијене економије и демократије. Нема их ни у свим кризним подручјима наше галаксије. Нису у функцији изградње економског друштва и демократије које своју реалност и перспективу заснива на искуствима друштвених поредака који су сразмерно и реално пријемчени нашој стварности. Овде и данас се не ради о односу демократије и економије, о односу реалних пројеката спаса и утопијских и самовољних концепција, већ о свему ономе што никада и ни у којим условима неће ни бити модел, пракса, понашање, резултат, перспектива.

Да ли Србија данас улази у фазу потпуне несигурности и деструкције свих полуга власти и центара моћи, који уместо садашње готово неподношљиве и неприхватљиве стварности нуди лажна обећања која ће се свести на пролонгирано сиромаштво за велику већину грађана, односно готово потпуно пропаст? Да ли је ово реалност или илузорност постојеће примитивне тоталитаристичке концепције владања, која машта о феудализацији или рефеудализацији са истим крајњим производом.

Садашња пракса у Србији везана за начин остваривања и функционисања власти испуњава норме за уништавање клици и услова и демократије и економије, и развоја и економске моћи стварања, богатства, капитала.

Не ради се овде о различитом схватању и адекватним статистичким (које је у пракси донело беспримерно манипулисање економским подацима и емпиријским околностима)

еквилибристикама, већ о апсолутним омерима немогућег обећаног, суспензије свега што је производно, социјално, демократско, правно, негативним тенденцијама свега што је прогресивно и просперитетно.

Више од бесмислици и продубљене позиције незнања је, између осталог, погрешност мешања своје жеље појединаца у власти и бољитка наше економије, благостања, перспективе и успешности власти, са свеколиким бирократским подржављењем економских послова, тј. економске стварности. Тотализам и политичко-економска тиранија су данас општа карактеристика и преовлађујући процес код нас. Да ли је то најбржи пут ка глобалном нивоу комбинације крутог централизма и неконтролисаног анархизма уместо демократске власти, или је још нешто у игри? Јер, ово стање није случајно. Ко је политички и економски научно способан да закључи и (евентуално) види и предвиди да је овде извесна и веза наше стварности са важним и кључним конвенцијама светске трагедије неразвијених подручја и земаља којима је то наметнуто силом и војном армадом. Тамошњи несумњив феномен глади и хаоса (латиноамеричке и афричке земље) вреба и нас.

Питање је колико ови локални избори могу пресудно допринети покушајима економије и демократије, економском напретку и свему ономе што природно и реално припада грађанима Србије, овој земљи и њеној будућности. Али је политичка легитимност и нужност промена пред новим искоракком.

Нужно је што пре зауставити присутну ерозију правила и установа, садржаја и економских основа демократских процеса.

Нема локалне самоуправе без економске и финансијске самосталности

Српски радикали су се програмски определили за одвајање класичних државних функција (општина, округ, град Београд, покрајина, република) од надлежности локалне самоуправе са адекватним савременим обликом финансирања и економске самосталности.

Сви покушаји пореске реформе од 2000. године били су усмерени ка високоцентрализованом државном нивоу пореских и економских послова. У условима економске зависности и несамосталности незамисливо је очекивати поље значајан искорак у развијању локалне демократије.

Фискална независност локалних јединица неостварива је у условима када су јавни приходи усмерени ка Републици остављајући неке скоро симболичне приходе или коефицијенте општинама (део пореза на доходак, на имовину, порезе, на наслеђе и поклон, порез на промет имовинских права, локално одређене административне таксе, локалне комуналне таксе и др). У својој целокупности постојећи облици финансирања локалне самоуправе драматично упозоравају. Када нема економске независности, немогуће је говорити о демократској локалној аутономији.

Фискална аутономија локалне самоуправе претпоставка је садржајне аутономије, неопходна претпоставка тржишне и политичке демократије. У новим пореским реформама намеће се као први посао пореска диверсификација са јавним расходима нове локалне концепције и еквивалената. У том циљу јасно је да нема локалне аутономије и локалне самоуправе без адекватне расподеле структуре и карактера јавних финансија на разне нивое власти.

Даљи развој демократских процеса у Србији немогуће би било пројектовати и остварити без развијања и афирмације

основа модерне тржишне демократије у чијој се основи налази локална самоуправа и фискална децентрализација. У овим условима појавни облик демократије је непосредна демократија за грађанина који може успешно да се организује у решавању својих локалних проблема.

Неодрживо је стање у коме се људи „опорезују локално, тамо где живе и раде, а приходи се скупљају и о расходима се одлучује веома далеко од њих – у централној влади“. У Србији је присутно овакво и законодавно конституисање јавних финансија које одражава концепцију екстремне централизације. Погрешност оваквог приступа се испољава у низу праваца друштвене организације и политике, економије и демократије. Без фискалне аутономије нема ни фискалне и стварне политичке, односно економске поделе власти. Нема ни одговарајуће а не формалне одговорности.

У контексту радикалних промена фискалне децентрализације зарад квалитетног остваривања локалних делатности и локалних финансија наглашавамо значај и улогу града Београда. Пример Београда најсликовитије показује све наказности законодавно регулисаних надлежности, које су наметнули постојећи порески стратегији који истинске економске функције пореза одлажу за неко за њих боље време, чиме развијање главног града и модерна организација његових служби и администрације постаје далека фикција. Уместо светске метрополе, Београд се упућује ка екстремно сиромашној и до вулгарности лоше уређеној периферији главних градова земаља света.

Наше (не)јединство

Подвучимо још једном да економска демократија полази од карактера система и поретка који треба да се заснивају на материјалним, социјалним односно економским основама и специфичном јединству свих нивоа демократске власти чије одлуке и понашања морају да прођу кроз иглене уши тржишта и економије, да задовоље интересе појединаца, породица, разноврсних нивоа заједница, све до земље као целине. Бројне сложености, условљености и противуречности ових захтева, могућности и тежњи нема потребе посебно обрађивати.

Хармонија политике, економске политике и економије локалне демократије и демократских процеса и тенденција на нивоу Србије не осећа се ни у знацима, ни у формално правним и институционалним садржајима, ни у начелним одређењима ка радикалним реформским променама, чак ни у напорима политичких центара моћи и структура.

Наша пракса разоткрива чињенице о неспремности власти да заснива своју политику на нужном „спуштању на нижи ниво“ тј. економске и политичке децентрализације, што није глобалног значаја и садржаја. Напротив, царује осећање да би се тиме угрозила сопствена моћ и позиција. У овим условима цветају руже неформалним центрима моћи и појединцима који одређују и одређују. Локална демократија је овде почетак афирмације формалних садржаја али (у нашим условима) и директног сукоба са неформалним облицима или појединачним амбицијама оних који, насупротив институционалним формама, неминовностима и објективним потребама, желе да имају „своје“ у власти. Резултанта решавања овога сукоба или егзистенције голе страначке верности у нашим датим околностима и стварности у корист локалне демократије носи са собом и исходште развоја демократије (њене ближе и даље будућности) на нивоу Србије.

Постојећи модели такозване локалистичке децентрализације који у нашим условима нуде регионализацију или покрајинализацију далеко су од демократског политичког облика оптимизације локалне власти и економске демократије.

Присила и политичка лојалност која резултира свеконтролом иницијатива и реалности локалне демократије уз строгу контролу макроуслова локалне иницијативе најбржи је пут ка партијској диктатури уз уништавање политичке воље и економских слобода. Подсетимо се овде: „Присила је зло управо зато што уклања појединца као особу која мисли и вреднује и тиме га чини голим оруђем постизања циљева других”. (Хајек, 1960) Представљање конкретних облика и садржаја, односно будућности локалне демократије треба да буде утемељено на концепту „позитивне слободе” и одговарајуће локалне економије јер је то једино прогресиван и реалан пут. То је истовремено и пут изузетних резултата, полазна гаранција новог демократског искорака и судбине демократских процеса који су у току или треба да уследе. Извесно је да постоје различити модели и могућности за уређење локалне демократије и економских односно демократских промена.

У Србији је у овој фази преображаја наметнута лажна дилема: да ли демократија „одозго надоле” или обрнуто? Ни једно ни друго, грађанима је то више него јасно. Било који од ових облика конституисања поретка власти и слободе акције резултира доминацијом политичара, интересних група, центара моћи, међународног утицаја над грађанима и њиховим личним, колективним и ширим интересима.

У Србији су данас механизми власти подређени појединцима чија је моћ готово неограничена, са њиховим субјективистичким и (не ретко) анархичним поривима, интересима и обавезама (разних врста и утицаја). Кроз механизме формирања политичке стратегије и мера економске политике намећу се такве комбинације и калкулације које разарају целину макроекономске политике у јединству са локалном демократијом. Све је решено уколико се поједини центри моћи докопају одговарајућих полуга власти (много је примера у садашњој српској влади). Ова политика и понашање опстаје, независно од катастрофалних последица, захваљујући свеколиком хаотичном односу странака, носилаца економске воље и могућности, онима који имају амбицију да постану (економски или политички) власници Србије. Потпомогнути неусклађеним, некоординираним, готово увек нереалним захтевима међународних институција, организација, појединаца из најразвијенијих земаља света и других. Погледајте само нашу праксу приватизације, начин и стање јавних прихода и расхода, новчану политику и политику курса динара, социјалну политику, политику запошљавања, стање образовања и здравства, комуникација и природних монопола, јединства тржишта и реалност економске политике, царина, спољнотрговинских односа, задуживања, реалности стратегије одбране, спољне политике, односа са српским државама и нашом дијаспором, стања правног поретка и државне управе и др. и нема дилема да су предстојећи локални избори пут ка великом реформском и квалитативном заокрету, пут ка новом кругу промена, отварања перспектива у животу, раду и развоју.

Да ли ће конкретни резултати допринети реализацији пројеката промена друштвених и економских околности и афирмацији економске демократије, остаје велика непознаница. За Српску радикалну странку велико очекивање и надање.

Каузална релација локалне демократије и владајућих модела и садржаја демократије на нивоу Србије остала је изван домета политичког концепта нових промена, не уважавајући разлоге за складна подручја локалних и макрополитика (посебно економских и социјалних), изван истраживачких активности, статистичких приказа, изван изучавања могућности и потенција управо ове равни наше стварности.

Може се оценити да у Србији не постоји модел институционалног функционисања и интеракције макро и микро нивоа, са разрађеним формама локалне аутономије, демократије, економске политике и свих оних економских и социјалних основа живота и рада грађана.

Остаје не само као пожељност, већ и потреба нове фрагментације свих сегмената и елемената модерне демократије и критеријум неминовног и једино могућег локалног испољавања.

Наравно да је то, у постојећим условима, више него немогуће. Локални избори нису та „политичка лавина” која би власт натерала да устукне са терена диктатуре. Нова власт није чак ни понудила садржајну анализу (која би била резултат систематског проучавања и истраживања) и на њој засновану целовиту и обухватну акцију у овој области такозваних реалних демократских аранжмана која непосредно значе приближавање стандардима Европске уније.

Постаје све реалније да ће септембарски избори бити прекретница развијања локалне демократије у смислу одређења Европске нове о локалној самоуправи. Овим текстом смо показали да делимо уверење – да само локалне власти са стварним одговорностима могу да обезбеде управу, развој, живот грађана и све друге сегменте модерне локалне демократије која ће бити и ефикасна и блиска грађанима. Јавни послови ће се, по правилу, вршити пре свега од стране оних власти које су најближе грађанима.

Српски радикали очекују да ће ови локални избори омогућити израженије присуство локалног нивоа демократских процеса који ће допринети ширењу процеса демократизације и тиме новом карактеру власти „која се врши на свим нивоима, локалном, регионалном, у име и у корист грађанина, или, боље речено, појединца као грађанина” (Норберт Бобио).

КО ЋЕ ДА ПЛАТИ?

Зашто се не изнесе на референдум питање ратне одштете, па ћемо видети дали смо у праву када хоћемо овом резолуцијом да предујредимо један погубан пошез, по свему судећи, неодговорне власти, власти која се одмелнула од свог народа

Питше: Гордана Поп-Лазвић

Српска радикална странка је поднела Предлог резолуције којом се обавезују сви државни органи у Републици Србији и представници Републике Србије у Савету министара и Скупштини Државне заједнице да не смеју да одустану или повуку тужбу против земаља НАТО-а. Припремајући се за расправу о овој теми, имала сам прилику да прочитам књигу групе аутора која носи наслов „Завршни рачун“, чији је предговор, као редактор, потписао Млађан Динкић 19. јуна 1999. године.

Подсећам, бомбардовање је трајало у периоду од 24.3-9.6. 1999. године, што значи да је написана десет дана након завршетка бомбардовања.

Закључак се намеће сам по себи, књига је писана у време бомбардовања.

Уредник књиге је Предраг Марковић, актуелни председник Народне скупштине и истакнути члан Г-17 плус, а издавачка кућа „Стубови културе“, чији је власник такође актуелни председник Народне скупштине.

Аутори књиге су група аутора, међу којима су: Миросинка Динкић, Драђор Хибер, Мирољуб Лабус, Љубомир Маџар, Милко Штимац, Милан Ковачевић, а консултант Радован Јелашић, Бошко Живковић и Жељко Богетић.

Поставља се логично питање: на основу чега је ова група аутора проценила да је бомбардовањем направљена економска штета од 29 милијарди долара?

Како су и на основу којих података, док је још трајало бомбардовање, они писали ову књигу?

Предраг Марковић сигурно зна да је неопходно бар месец дана раније предати књигу у штампу.

Поставља се и питање: откуда још тада у овој књизи идеја повезивања ратне штете и описа спољног дуга? То нас наводи на закључак да је све унапред чврсто смишљено и договорено. Зато се, вероватно, све владе од 2000. године толико задужују, како би у једном тренутку, који ће неминуовно уследити, испало да је део штете већ враћен отписом дела дугова од стране Лондонског или Париског клуба.

— Да се подсетимо како су процењивали ратну штету државни органи:

Формирана је комисија на савезном, републичком, покрајинском и општинском нивоу. Евидентирана је свака штета нанета као:

а) Мерљива, а то је штета нанета бомбардовањем, сваког директног и индиректног бомбардовања;

б) Немерљива, која подразумева изгубљене животе и све губитке настале нужношћу напуштања објеката, било оних за становање, било установа, институција. Одлив великог броја високошколског кадра, пре свега младих у иностранство, повећан морталитет, смањен наталитет станов-

ништва због погоршаних услова живота, а нарочито неостварених могућности изградње здравствених установа и стамбених објеката;

ц) Одложени губици, настали од осиромашеног уранијума, повећан морталитет и генетске деформације (9. августа ове године објављено је у дневној штампи да су нађени метци са осиромашеним уранијумом) затим негативан утицај на ментално здравље становништва, итд. Ове и друге емпиријске доказе Савезна комисија је прецизно регистровала и постоје објављени подаци о томе.

Колико је мени познато, сви ти наводи су приложени у документу који се зове „Тужба за накнаду ратне штете“. Што се тиче висине процене мерљиве штете од 100 милијарди долара, која је поднета у тужбеном захтеву, за сада тај износ нико није оспорио. Српска радикална странка је због ових и других разлога поднела захтев да се расправља о резолуцији којом жели да свима стави до знања, нарочито онима који заговарају одустанак од тужбе, следеће:

а) Питање одустанка од тужбе има далекосежне националне, економске и политичке последице, као и садашње и будуће позиције Србије у међународним оквирима;

б) Садашњи Савет министара нема ингеренције Савезне владе, која је поднела тужбени захтев и не може се ставити знак једнакости између Савезне владе и Савета министара;

в) Српска радикална странка сматра да нико нема право, поготово не било који појединац, лидер било које партије, Вук Драшковић или било који други, актуелна црногорска власт, да донесе одлуку да наша држава одустане од тужбе за наплату ратне штете:

г) Оправдање да треба да повучемо тужбу, јер ће суд у Хагу донети одлуку о својој ненадлежности смешно је, јер постоје други начини да се оствари наш, на међународном праву, заснован захтев.

Српска радикална странка сматра да намера да се одустане од захтева представља јединствени пример у свету. Незабележено је у историји човечанства да неко уништи инфраструктуру једне земље, убије толики број људи, угрози будућност једног народа, а да појединци тог народа кажу да је то оправдано.

Морамо овај поступак посматрати и у оквиру међународне праксе и њеног евентуалног прекрајања. Ово је прецедан који служи да оправда агресију и тиме сруши систем на коме почивају Уједињене нације, јер ако агресори не буду кажњени, свако ће моћи то да понови. Такав поступак постаће правило, а то значи и крај међународног правног поретка.

Идеја да сви одустанемо од својих захтева, мислим на захтев Босне и Херцеговине и Хрватске према Србији и Црној Гори, најзлонамернија је идеја.

Поставља се питање шта је са прогнаним Србима са подручја које је било под контролом уједињених снага којима су командовали амерички генерали, додуше пензионисани, али генерал је генерал, а десило се, ако се сећате, егзодус Крајишника који су се под бомбама кретали пут Србије.

Измишљена је наводна хуманитарна катастрофа на Косову и Метохији, која је послужила као изговор за агресију. Врло добро су проценили они, којима власт испуњава све жеље, па чак и оне које нису ни изrekli, да ће се у тим условима покренути талас избеглица. Поставља се, наравно, логично питање: ако је вршено етничко чишћење, како то сада Албанаца на Косову и Метохији има десет пута више, а Срба десет пута мање?

Четири године у Србији се говори само о некаквој милостињи, у облику донација, финансијској помоћи, Париском и Лондонском клубу. И уместо да тражимо само оно што нам припада, а то је ратна одштета, јер у том случају нећемо зависити ни од каквих донација, а поред тога нико више не-

ће моћи да нас уцењује и условљава, ни донаторским конференцијама ни испоручивањем својих држављана Хагу, овде се показује спремност да некога амнестирамо од одговорности.

Зар нам нису приписивали камату и камату на камату на наш спољни дуг и у време санкција, иако је то недозвољено, а истовремено су замрзли наше паре у иностранству и на та наша средства није приписивана камата од 1992. године. Никада Народна скупштина није добила информацију шта су то отписали Лондонски и Париски клуб, камату или камату на камату, или основни дуг и која је то новчана супстанца.

Ми смо очекивали да ћемо имати иоле озбиљну владу која ће стручно, економски и правно испитати оправданост санкција које су нам наметнуте, нарочито након прикривања извештаја генералног секретара Уједињених нација, Бутроса Галија, који је био изричито против блокаде.

Наше владе, од 2000. године до данас, баве се само тиме како да преваре сопствени народ и како да амнестирају од одговорности оне који су нас бесомучно бомбардовали.

Још једном упозоравам да на то нико нема право, не у моје име и не у име политичке партије којој ја припадам, већ грађана Србије које ми у парламенту представљамо.

Зашто се не изнесе на референдум питање ратне одште-те, па ћемо видети дали смо у праву када хоћемо овом резолуцијом да предупредимо један погубан потез, по свему судећи, неодговорне власти, власти која се одметнула од свог народа.

Они који се залажу за повлачење тужбе желе да овом народу униште будућност, а ми бисмо да нам се надокнади штета која нам је нанета, иако она у целости никада не може бити наплаћена, и да се овом народу и овој држави отворе перспективе.

ПОНОВО ИЗОЛАЦИЈА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

*Домаћи властодрици аилаудирају када Хрвајској и Хрвајцима стижу награде за поочињени ге-
ноцид. Како другачије оцениши ову фарсу коју изводи Трибунал, у светлу понашања овдашњих ме-
дија и њихових налогодаваца? Зар је у шом светлу прешерана консјајација да Вук Драшковић ни-
је министар спољних послова, него усјашки конзул у Београду?*

Пише: Огњен Михајловић

Хашки трибунал несмањеном жестином наставља са својим англосрпским активностима. Ретко која пресуда или било каква друга одлука ових наследника Торквемаде уопште може да изненади јавност. Приредивши још један у низу скандала, Карлини инквизитори су генералном секретару Српске радикалне странке, Александру Вучићу, забрањили да посети др Војислава Шешеља. Посета је по свим процедуралним правилима најављена за 22. август, али је наш генерални секретар одбијен уз образложење да је заменик председника Томислав Николић, који је пре тога посетио др Војислава Шешеља, прекршио правила Хашког трибунала. Наводно, зато што је јавности саопштио у каквом је здравственом стању председник странке. Као други разлог наводи се то што Александар Вучић није ни у каквом сродству са Војиславом Шешељем, а то што су кумови и што му је крстио двоје деце очигледно да западњацима не значи ништа.

Тим поводом, Томислав Николић истиче да је Хашки трибунал поново доказао колико му је стало до људских права и колико им је битно да се њихови сужњи осећају као људи, посебно они који су добровољно отишли, које нико није натерао на тај чин. „Па, зашто бих ја онда ишао у посету код Војислава Шешеља, ако не могу да вам кажем како се осећа? Шта ће ми онда посете код њега? Њима највише одговара да нико не обилази притворенике“, каже Николић. Он додаје да је пре пута био условљен да потпише изјаву да никоме неће рећи у каквом је здравственом стању Војислав Шешељ или било који други хашки затвореник. „То је био услов да уопште добијем дозволу да одем у Хаг. Наравно да сам је потписао, само да бих видео Војислава Шешеља после годину и по дана. Али, дужан сам и да вам кажем како се осећа Војислав Шешељ“. Николић се пита зашто то смета Хашком трибуналу, поготово што је изјавио да се Војислав Шешељ одлично осећа, да сваки дан препешачи шест и по километара, да је спреман за почетак процеса, да пише књигу и да много чита? „То је све што сам

Мистериозни сведок

Нашем шефу кабинета рекли су како сам наводно негде открио име једног заштићеног сведока. Па, нека подигну оштрицу, могу седам година да будем у затвору због тога. Уостале не знам ни да ли сам неко име рекао и који је то заштићен сведок. Колико ја знам, нисам ниједно име споменуо, али можда и јесам. Видео сам академика Михајла Марковића на аеродрому у Амстердаму, али он није заштићени сведок. Починье одбрана Слободана Милошевића, оштрица је завршила извођење сведока. Слободан Милошевић нема заштићене сведоке.

рекао о Војиславу Шешељу. Шта сам ја ту прекршио? И какве сад везе има Александар Вучић, чак и да сам прекршио правила Хашког трибунала? Свако од нас тражи појединачну дозволу да обиђе Војислава Шешеља. И откуд то само услови за нас, српске радикале?"

Николић истиче да је потпуно јасно да председник др Војислав Шешељ смета Хашком трибуналу у сваком облику и на сваком месту: „Сметао им је у Београду, смета им у Шененингену. Кад то Војислав Шешељ неће да смета Хашком трибуналу? Смета им што прича колико новаца деле са адвокатима, како наговарају Србе да признају ратни злочин, да сведоче против других који се тамо налазе, како припремају екипу тих осуђених који ће да сведоче против др Војислава Шешеља, иако га никад у животу пре тога нису видели. Све им смета, јер су створили чардак ни на небу ни на земљи, па би хтели да тај чардак некако стабилизују. Али, ово је опомена и адвокатима, продали су се за новац. Ниједан процес тамо не воде у корист онога ко је оптужен, него искључиво у договору са Хашким трибуналом, да не би ризиковали да остану без двадесет-тридесет хиљада евра месечно, колико добијају као надокнаду за свој поданички рад”.

После Томислава Николића у посету др Војиславу Шешељу је требало да оде Александар Вучић, након њега Драган Тодоровић, а затим још неки страначки функционери: „Хтели смо једном у месец или два да га обиђе неко од страначких функционера, његових најближих сарадника, пријатеља, али очигледно да ће нам то ускратити, после ове моје посете. И моја посета је била у последњи час одобрена, требала је да траје два дана, али су је скратили на само један дан”. Према речима заменика председника Томислава Николића, читаво време посете у просторији је седео неки шпијун, иако је соба била озвучена, у њој се све снима. „Ваљда мисле да ћемо да се потучемо Војислав Шешељ и ја, па да нас тај тип раздваја. Који би други разлог постојао? Нама је то веома индикативно, чини нам се да тај процес против Војислава неће почети годинама. Али, видећемо. Само желим да упозорим нашу јавност да медији морају да извештавају о Хашком трибуналу онако како треба, да се не баве само питањем када ће који генерал бити ухапшен, када ће који бити изручен Хагу, него да се баве и оним што се тамо догађа”.

Наравно, домаћи медији имају своје разлоге због којих маргинализују догађаје везане за Хашки трибунал. Ти разлози су врло конкретни, имају своја имена. Издвојићемо само три кључна имена: Коштуница, Тадић, Драшковић, не баш увек истим редоследом. Зато нигде нема ниједног критичког коментара на тему хашке неправде. Тако је пуштање на слободу усташког злочинца Тихомира Блашкића у овдашњим новинама (које су само још по географској одредни-

ци српске), прошло само као вест, без икаквог осврта. Зар да се Коштуница побуни што је чак седам Хрвата (још горих од Блашкића) пуштено да се бране са слободе? Па, они су миљеници Европе (тачније Еуропа, те и такве), зато је боље бити добар с њима, усташама. Не треба их изазивати, резонује Драшковић, па да он, као министар спољних послова уложи протест што такво право није омогућено његовом куму, Војиславу Шешељу. Очекивати такав гест од Бориса Тадића био би израз још већег оптимизма, наравно да му је драго што се решио др Шешеља, баш као и осталим досманлијама. Дакле, домаћи властодршци аплаудирају када Хрватској и Хрватима стижу награде за почињени геноцид. Како другачије оценити ову фарсу коју изводи Трибунал, у светлу понашања овдашњих медија и њихових налогодаваца? Зар је у том светлу претерана констатација да Вук Драшковић није министар спољних послова, него усташки конзул у Београду?

Где је ту правда, па била она и англосаксонска? И камен би пропштао од зла које се дешава на очиглед света којем су пуна уста демократије и људских права. Србина под кључ, а Хрвате само туристички у земљу лала и глувих дрвених опанака. Да Србину не дају шест месеци да види своју децу, жену, унуке. Све је то нормално, али само овде, где наркомани прописују правила понашања.

Зато је пуно безболније писати о четворици генерала, нису они кост у грлу Месићу и Санадеру, зна се ко је правим речима оценио њихову политику протеривања и пљачкања српске имовине. Како да се каже добра реч за Шешеља, у тренутку када је бриселски суд донео решење којим се Хрватима даје за право што неће да врате станарска права Србима. Ненормална одлука, поготово у светлу чињенице да је муслиманским властима у Сарајеву, пре више година, наређено да та иста права гарантују избеглим Србима. Сада ову нелогичност треба заташкати, олакшати и Хрватима и Западу. У ту сврху одлично служе Павковић, Лукић, Лазаревић и Ђорђевић. Испуни се бонус стубаца и страница са свим могућим шпекулацијама на тему њиховог изручења или суђења (хашпеше се не спомиње ни под разном), тако да нема места за др Шешеља. То је сва суштина систематског прећуткивања најновије хашке неправде, правог расистичког излива мржње, не само према др Шешељу, него према целокупном српском народу. Осам Хрвата на слободу, а вођи српских радикала не може се ни у посету, а камоли да се брани са слободе. Зато је тачно да су црне хашке одоре, у ствари, инквизиторске. И јесу пуштени Хрвати усташе. И јесте др Војислав Шешељ српски јунак.

Назовимо све правим именом, бар толико можемо.

КРАЈ АУТОНОМАШКИХ СНОВА

Свесни су чињенице да нису испунили ниједно предизборно обећање, да их у предизборној кампањи чекају радикали који поседују бројне доказе о злоупотребама, које ће јавно презентирати јавносно. Изборна позиција и шанса да се сачува власт постаје све мања. Једино што је остало то је картографија. Подесити границе изборних јединица иако да се добије што више проспора за могућности добијања посланичких мандата

Пише: Милорад Буза

У овим топлим летњим данима када сви размишљамо о годишњем одмору, само картографи раде пуном паром. Једни цртају карте и Војводину гурају у нове државне оквире у којима она постаје „јужна мађарска жупанија“, док други прекрајају изборне јединице за нове покрајинске изборе, стварајући својим политичким коалицијама погодности и услове за крађу и отимање посланичких мандата, не водећи рачуна о вољи грађана. Мислили смо да је одласком социјалиста са власти нестала са политичке сцене политика подешавања и игара са изборним јединицама, изборним списковима, крађама гласова, када је излазност на појединим изборним местима прелазила магичних сто посто (примери на Косову у чисто шиптарским срединама).

Нажалост, ових дана се уверавамо да од оних лоших постоје још гори, који не воде рачуна о уставности, законитости својих одлука, правима националних мањина, једнакости грађана у изборном процесу и слично.

На изборима у Војводини, одржаним у септембру 2000. године, аутономашке снаге су груписане у данас непостојећу ДОС извојевале су победу и кренуле у остваривање појачане аутономије, одвајања кроз многобројне видове осамостаљења, формирања властитих институција са државним обележјима.

Окосницу аутономашких странака чине Лига социјалдемократ Војводине, Демократска странка и Савез војвођанских Мађара. Ове три странке у покрајинском парламенту имају већину и користећи ту чињеницу покренуле су активности на промени законске регулативе која се односи на уставноправни положај Војводине. У циљу стварања слободног простора за осамостаљење, донета је Платформа о остваривању уставних надлежности Војводине с начелима за будуће уставно уређење покрајине.

Проширујући своја уставна-статутарна права кроз тзв. Омнибус закон, Покрајини су враћене поједине надлежности, које су у основи покушај обнављања уставних надлежности предвиђених уставним системом из 1974. године. У току последње две године припреман је Основни закон Војводине, који је имао циљ да Покрајини да статус самосталне државно-правне територијалне јединице са уставним правом на осамостаљење и издвајање из садашњег уставног оквира. Покрајинска Скупштина донела је Одлуку о застави и грбу Војводине, у циљу прекидања историјске, културне и духовне повезаности српског националног корпуса, а само због немилых догађаја на Косову и Метохији у марту месецу и отвореног незадовољства патриотских снага, аутономашка власт је одустала од доношења одлуке о химни Војводине и осталим државним симболима.

Владајућа коалиција, опијена влашћу, привилегијама и високим платама које нису долазиле из прихода остварених у привреди, већ из средстава добијених од продаје друштвених предузећа понашала се као пијани паор који је продао своју последњу краву која је хранила његову децу, а од добијених средстава у бирцузу частио цело друштво. А обећавали су све и свашта Устав Војводине, промену друштвеног и привредног система из периода социјалиста, покретање

привреде, измену изборних закона и усклађивање закона са европским стандардима.

Отрежњење је уследило оног тренутка када је мамурлук прерастао у панично ишчекивање нових избора, у тренутке лудности пуне окрутног сазнања да се губи тако драга и слатка власт. Шта учинити на брзак? Како спасити фотелју? Не бирати средства у остварењу постављеног циља.

Каква обећања, какви грађани – шта ће нам они, постаје основно гесло аутономаша. Обећања нас само спутавају и ограничавају.

Најбоље је све продати (бројни примери – шећеране, цементара, бројна пољопривредна газдинства). Смисао владања јесте узети провизије, уграбити пуно пара, и то тако лако зарађених пара. Никад лакше и никад тако велике суме.

По одредбама старе Одлуке о избору посланика за Скупштину АП Војводине из 1996. године бирано је 120 посланика по већинском двокружном систему. У други круг улазила су три кандидата са највећим бројем гласова. Статутом АП Војводине гарантована је заступљеност сваке од 45 општина са најмање по једним мандатом, без обзира на број становника у општини.

Свесни су чињенице да нису испунили ниједно предизборно обећање, да их у предизборној кампањи чекају радикали који поседују бројне доказе о злоупотребама, које ће јавно презентирати јавности. Изборна позиција и шанса да се сачува власт постаје све мања. Једино што је остало то је картографија. Подесити границе изборних јединица тако да се добије што више простора за могућност добијања посланичких мандата. Као пример навешћемо изборну јединицу број 3, а чине је општине Бач, Бачки Петровац, између којих се сместила општина Бачка Паланка као посебна изборна јединица. Слична је ситуација са изборном јединицом број 8, а чине је општине Беочин, Ириг и нека места у општини Сремска Митровица. Из ових примера видимо да картографима нису битне границе општина, природне границе, као и природна повезаност која чини посебну целину, него једно једино – стварање услова за добијање мандата по сваку цену.

Српска радикална странка критикује креаторе нових мапа позивајући се на уставне принципе и одредбе Статута Војводине, који гарантују да ће свака од 45 општина у сазиву парламента имати најмање по једног посланика, а постављена мрежа изборних јединица то не гарантује. Уплашени од могућности подизања уставне тужбе, сукобљавајући се са цајтнотом у предлагању изборних правила јер рокови су неумољиви, посвађани и бесни, определили су се за комбиновани изборни систем.

Одлука о избору посланика у покрајински парламент донета је без правог скупштинског сучељавања мишљења, четрдесетак дана пре одржавања покрајинских избора. Уместо да прође нормалну скупштинску процедуру у којој ће учествовати све странке, које ће понудити најбоља решења, преко колена је донет изборни пропис који представља праву манипулацију изборних правила.

По овом систему 60 посланика би били бирани по већинском изборном систему у исто толико изборних јединица са два изборна круга у које би улазила два кандидата са највећим бројем гласова из првог круга. Других 60 посланика би рају се по пропорционалном систему у једној изборној јединици. Укупан број посланика у покрајинском парламенту задржан је и износи 120.

Растрзана изборним жељама за очувањем власти по сваку цену, владајућа коалиција изабрала је комбиновани систем избора као најмање примењиван систем у правној пракси изборних процеса савремених државних уређења.

Овакав систем избора има следеће недостатке:

– грађани се два пута изјашњавају у истом изборном поступку,

– овакав изборни систем је најскупљи, нерационалан и најмање одражава стварну изборну вољу бирача,

– комбинованим системом какав је предложен умањено је право заступљености националних мањина у парламенту, без обзира на укидање цензуса за мањине јер ће посланик са мањинске листе морати скупити између 12.000 и 18.000 гласача, зависно од излазности,

– сложена процедура у раду изборних комисија и бирачких одбора, кршење уставних одредаба о једнакости грађана у поступку остварења права да бира и буде бирач.

Актуелна аутономашка власт овим изборним правилима покушава задржати садашње позиције, замаглити нерад, лоповлук и девастирање како друштвеног тако и економског бића Војводине. Премда је кроз продају друштвених предузећа из Покрајине остварила огроман колач, штеточински је исти трошила не водећи рачуна о интересима напавеног и економски уништеног народа.

Полазне позиције Српске радикалне странке у Покрајини су добре јер је од првог тренутка оштро критиковала нерад, јавашлук и криминал актуелне власти. Постављена изборна правила неће представљати сметњу у остварењу постављеног циља, а то је победа на покрајинским изборима, јер је у народу укорено мишљење које говори да само српски радикали могу зауставити тежње Јожефа Касе и његових сателита који воде политику одвајања, сецесије и цепања српског корпуса.

Глас народа каже: Победићемо! Дајемо вам глас и тиме ћемо сачувати српску Војводину!

Милорад Мирчић, народни посланик и председник Јужнобачког окружног одбора Српске радикалне странке за „Велику Србију” појашњава нови изборни закон

• **Шта доноси нови покрајински изборни закон?**

Нови изборни закон је резултат предизборне комбинације владајућих партија у покрајинској скупштини. Закон има гоштво идентичан триј, као онај накардни закон из 1996. године, који је имао за циљ да спречи Српску радикалну странку да на бази своје популарности у Војводини има посланике у Покрајинској скупштини. Али, с друге стране, он је комбинаван што до сада није примењивано и виђено у пракси. По новом закону 60 посланика, од укупно 120, бира се по пропорционалном систему а остали по већинском систему. Садашња владајућа гарнитура нада се да ће излазећи на изборе, по таквом закону, у двојеним варијантама једног закона, освојити значајан број посланика, довољан да се склопи поново неки ДОС. Владајућа гарнитура смислила је такво чудо од закона не би ли се и даље задржала на својим позицијама, заобилазећи своју све већу непопуларност у народу. Међутим, преварили су се у томе. Интересантно је да је, 1996. године, садашњи режим донео закон са двокружним изборним системом, који је предвиђао три кандидата у другом кругу, са истим намерама, а испало је да је то била препрека која је спречила режим да у већем броју освоји посланичке мандате. Овај изборни закон, без обзира колико је комбинаван и прилагођаван нечијим личним жељама и потребама, неће помоћи садашњим покрајинским моћницима, јер је на изборима ипак одлучујући глас народа, а он је на страни српских радикала.

• **Како су они дошли до те рачунице да ће им овакав изборни систем помоћи да и даље владају?**

Они су по већинском систему правили етничке изборне јединице, рачунајући да ће у тим изборним јединицама, по већинском изборном систему, добити коалициони партинер Бориса Тадића – Јозеф Каса. Рачунају да ће борба по већинском изборном систему да се води између поменутих коалиционих партинера и аутономашких снага, и да ће подршку у другом кругу дати свом заједничком кандидату. По пропорционалном систему рачуница им је јасна – рачунају да ће гласови мађарске националне мањине бити концентрисани око Јозефа Касе. Међутим, очигло да су занемарили чињеницу да неће све партије мађарске националне мањине да се удруже око Касе, јер је његова политика, као и политика његовог коалиционог партинера Бориса Тадића, погубна за Србију.

• **Посштоје индиције да ће по оваком изборном систему неке националне мањине бити оштећене?**

Сама чињеница да је уведен природан цензус упућује на то да ће се по том принципу укупан број гласача, по пропорционалном систему, делићи са 60, па ће због тога неке националне мањине, као што су Словаци, Румуни или пак Роми, који су бројчано знатно мање присутни на подручју Војводине, морати да освоје од 15.000 до 18.000 гласова. Они су на тај начин спречени, као и прикупљањем пописца, да учествују на изборима и да уђу у покрајински парламент.

• **За какав изборни систем се залагала Српска радикална странка?**

Ми смо се залагали за пропорционални изборни систем са три посто цензуса, зато што он одражава политичко расположење и вољу бирача. Он омогућује свим политичким партијама, поготово партијама националних мањина, да учествују на изборима, и да буду заступљени у покрајинском парламенту. То је, на крају крајева, и систем који обезбеђује политичку стабилност. Стабилност зависи од броја странака које ће бити заступљене у покрајинском парламенту. Такав пропорционални систем, за који се ми залажемо, оствара могућност за стварање коалиционе власти.

• **Каква су очекивања Српске радикалне странке?**

Избори су веома значајни за грађане Војводине. Они, на неки начин, одлучују о референдумском питању – да ли ће Војводина остати у Србији. Ми српски радикали, убеђени смо да ће већина бирача у Војводини одлучити да је Војводина дефинитивно у Србији и да ће гласати за Српску радикалну странку.

То је уједно и мош наше кампње. Овде се једноставно одлучује између Српске радикалне странке и Јозефа Касе и његових коалиционих партинера. Они који буду гласали за Српску радикалну странку потврдиће да је Војводина у Србији, а они који буду гласали за Јозефа Касу и Бориса Тадића даће глас да се Војводина издвоји из Србије.

• **Тврдиће да се на бираче у Војводини врше разни притисци, можеће ли нам нешто више рећи о томе?**

Врши се притисак на бираче у Војводини, не само деловањем политичких партија већ и аутономашких партија, дижу се политичке тензије и изазивају национални сукоби. Такви случајеви се генерализују са намером да се створи ново жариште на простору Србије. Јозеф Каса и његови коалициони партинери појединачне међунационалне сукобе и измишљене сукобе претварају у генерално лош положај мађарске националне мањине у Војводини. На тај начин призивају међународну заједницу да данас – сушра интервенције, ако им не буду одговарали резултати избора. Јозеф Каса, улазећи у коалицију са Демократском странком, изражи, путем покрајинских избора, да он сушра буде једини легитимни представник мађарске националне мањине.

КО СЕ ИГРА ВАТРОМ

Српски радикали знају ко призива зло, поделе и сукобе. Српски радикали знају и одговор. Победом на изборима, 19. септембра, народних демократских радикалних снага биће спречен паклени сценарио политичких криминалаца Чанка и Каса. Војводина и њени грађани изабраће бољу будућност у заједничком животу, просперитету и приближавању европском стилу живота!

Пише: др Бранислав Блажић

Током протеклих осам година, колико дуго су на власти у више војвођанских општина, а нарочито од октобра 2000, странке које репрезентују тзв. војвођанску опцију директно су одговорне за све лошије економско и социјално стање и све тежи живот народа у покрајини.

Манипулација започета Чанковим изборним слоганом – Ставимо тачку на пљачку – у јесен 1996. године, у измењеним, али све тежим околностима траје и данас. Чанак се, дакле, понудио, наметнуо и лажно представио као једини, прави и ексклузивни заштитник војвођанских интереса. После победе ДОС-а, октобра 2000. године, „успешно“ игра улогу „стечајног управника“ Војводине. Распродаја најпрофитабилнијег и најпропулзивнијег у војвођанској привреди обављена је експресно, мутним аранжманима, а нове власнике добиле су шећеране, цемангаре, пиваре...

Чанков кум – Костић, блиски дугогодишњи пријатељ тадашњег премијера Ђинђића, својевремено директор Демократске странке, три војвођанске шећеране купује за невероватних девет евра, довољно да се он и Чанак, у неком новосадском кафићу, почасте туром пића.

Мафијашки бизнис самозваних демократа цвета, Војводина пропада, народ постоје свестан бескрупулозности разбојничке дружине, која је и институције државе претворила у сервис и логистику пљачке за сопствени рачун и интерес.

Сачекаћемо 19. септембар и победу народних демократских радикалних снага која ће омогућити разоткривање операције „Пљачка Војводине“. Главни инспиратор и ридитељ је Чанак, али треба сазнати где су све завршиле наше паре, где су стварно „наши новци“, ко се све „опарио“, и ко су, напоскон, најозбиљнији кандидати за Забелу и Митровицу. Да ставимо ствари на право место – да народу буде враћено оно што је његово, а да се лопови нађу тамо где одавно очекујемо да буду – у затвору!

Чанак чека другачији исход избора – то му је једини спас! То би, бар на неко време, омогућило да се затру трагови уплетености у нарко- и бизнис ауто-мафије – омиљених мезимаца, али и стубова криминализоване Чанкове власти у Војводини.

Јожеф Каса, лидер Савеза војвођанских Мађара, свој лични капитал, стечен под врло сумњивим околностима, такође тешко може спасити у актуелној констелацији пада политичког рејтинга. Напуштају га и савезници, он панично тражи нове, и то не само у земљи. Обраћа се, током боравка у САД, америчкој администрацији и Конгресу, презентујући податке о наводној угрожености Мађара у Војводини. Тако Каса, чији се лични капитал повећавао енормно док је цела Војводина сиромашила, као и Чанак, у интернациона-

лизацији војвођанског питања, манипулишући тезом о наводној угрожености Мађара, тражи шансу да спасе опљачкано и продужи политички живот.

Сада је јасно ко се игра ватром. Дестабилизација Војводине, њено претварање у кризно жариште и епицентар нових потреса у региону, инструментализација војвођанског питања и изазивање сукоба и подела – паклени је сценарио политичких криминалаца Чанка и Каса. Осећају да им истиче време. Отуда је разумљива паника. И последњи покушај је – изазвати сукобе и поделе на међунационалној основи!

Тако Чанак и Каса примењују стари римски политички принцип – Дивиде ет импера – завади па владај! То је често био принцип страних освајача али га сада изнутра примењују они који би да посвађају комшију са комшијом, Мађара са Србином и Словаком, који су, од када се пише историја Војводине, живели скромно, али складно и часно! У поштењу и поверењу!

Српска радикална странка, често на мети квази-демократских снага, оптуживана неосновано за национализам и свесна сопственог утицаја у политичком животу Војводине и Србије, па самим тим и посебне одговорности, указује на узроке који су довели до овакве ситуације када се напетости на економском и социјалном плану у Војводини, до краја осиромашеној током ДОС-ове власти, желе искористити да би се међунационални односи нарушили, заједнички живот довео у питање, дестабилизovala цела Војводина и Србија. Ко пише тај сценарио сукоба и подела?

Српски радикали знају ко призива зло, поделе и сукобе. Српски радикали знају и одговор. Победом на изборима, 19. септембра, народних демократских радикалних снага биће спречен паклени сценарио политичких криминалаца Чанка и Каса. Војводина и њени грађани изабраће бољу будућност у заједничком животу, просперитету и приближавању европском стилу живота!

Декларација 290 чланова Српске радикалне странке, припадника мађарске националности у Кикинди, јасна је и недвосмислена подршка стабилности, јачању добрих међунационалних односа у Војводини, а против политике и политичара који би због личних интереса да тргују људским судбинама.

Новим Уставом Србије, који је немогуће креирати и довести без потпуног уважавања поверења које Српска радикална странка ужива у народу, Војводина ће бити дефинисана као аутономија са ингеренцијама које су у складу са потребама задовољавања интереса свих њених грађана, уважавајући чињеницу њене мултинационалности и мултиконфесионалности. Интересима грађана Војводине нико неће трговати, а политика Српске радикалне странке биће непримостива брана сваком таквом покушају.

ЗАЈЕДНИЧКО САОПШТЕЊЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ И ДЕМОКРАТСКЕ ЗАЈЕДНИЦЕ
ВОЈВОЂАНСКИХ МАЂАРА У КИКИНДИ

АПЕЛ ЗА МЕЃУНАЦИОНАЛНУ СЛОГУ

- Као националне странке апелујемо на све грађане, припаднике и симпатизере наших странака да се уздрже од било каквих провокација на националним основама — каже се, између осталог, у заједничком саопштењу двеју националих странака које делују у Кикинди

КИКИНДА И њена околна позната је по традиционално добрим односима међу припадницима националих мањина које живе на овој територији. Ово потврђује и данас издато саопштење представника двоју националих партија — Српске радикалне Странке и Демократске заједнице војвођанских Мађара, које су потписали Бела Тот, потпредседник Општинског одбора ДЗВМ, Горан Лепар, секретар ОО Српске радикалне странке, и Дејан Панић, председник Српске радикалне омладине «Синђелић», у којем се каже:

Поводом нисинувања и спекулација које се последњих недеља појављују у јавности након заједничког састанка представника СРС и ДЗВМ, одлучили смо да упутимо апел Србима и Мађарима наше регије. Међунационални односи у општини Кикинда су до сада били задовољавајући. Као националне странке апелујемо на све грађане, припаднике и симпатизере наших странака да се уздрже од било каквих провокација на националној основи. Обавезујемо се да ћемо Наше чланове детаљно информисати о договору и санкционисати свако одступање од договора. Започети разговори биће настављени и проширени све док постоји потреба.

М.Л.

КИКИНДА, ЧЕТВРТАК, 7. МАЈ 1992.

Српска радикална странка је још 1992. године јавности упутила апел за међунационалну слогу, а ове године чланови Српске радикалне странке припадници мађарске националности усвојају декларацију са сличном садржином дижући свој глас против појединаца и странака који покушавају да унесу немир, поделе и покваре добре међунационалне односе.

ДЕКЛАРАЦИЈА ДОНЕТА НА ЗАХТЕВ ЧЛАНОВА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ПРИПАДНИКА МАЂАРСКЕ НАЦИОНАЛНОСТИ

Даме и господо,

Чланови Српске радикалне странке, припадници мађарске националне мањине, одлучили су да се скупи-мо и дигнемо глас против појединаца и неких странака које у Војводину покушавају да унесу немир, поделе, и ради својих ускостраначких и личних интереса, покваре добре међунационалне односе.

Ми смо у Српску радикалну странку приступили због програма, у искреној жељи да се са свим људима, без обзира на нацију, боримо за правду, истину, против криминала, за бољи живот свих и за стабилнију и богати-ју заједничку државу Србију.

Господин Јожеф Каса покушава да се представи као заступник свих Мађара у Војводини. Он може да за-ступа само чланове његове странке Савеза војвођанских Мађара.

Његово политичко деловање у последње време усмерено је на дестабилизацију Војводине, покушај интер-национализације проблема којег нема, нити ће га бити.

Покушај да лажима представи угроженост Мађара у Војводини, његов је јефтин политички маркетинг ко-ји само штети мађарској националној мањини и представља срамоту за све Мађаре у Војводини.

Господин Јожеф Каса, у жељи да заштити плачком стечену имовину у општини Суботица, прљавим под-метањима и лажима покушава да свађа Мађаре са осталим народима.

Ми смо убеђени да Мађари у Војводини неће дозволити да њима манипулишу господин Каса и њему слични.

Због тога, ми Мађари, чланови Српске радикалне странке, и сви остали чланови Српске радикалне стран-ке позивамо све добронамерне људе у Војводини да се супротставе таквим као што су Каса, Чанак... који сво-јим политичким деловањем изазивају мржњу и уносе немир међу грађане Војводине.

Ми ћемо заједно са својом Српском радикалном странком бити фактор стабилности, јачања добрих међу-националних односа, и никоме нећемо дозволити да због личних интереса тргује људским судбинама.

Овлашћени потписници декларације,
Ото Кишмартон
Јожеф Дулаш

Декларацију усвојило 290 чланова Српске радикалне странке, припадника мађарске националности

ДЕМОКРАТСКА ЛАЖА И ПАРАЛАЖА

Пише: Ленка Шибалија

Домаћи идеолози неолиберализма, тренутно владајуће политичке доктрине, обећавају универзални лек за све наше већ хроничне социјалне, привредне, политичке и државне болести: демократију. Као свој основни политички налог они су видели „удељивање“ демократије – милом или силом, што брже – то боље, без обзира на цену. Тако је „увођење“ демократије више личило на (псеудо)револуционарно „утеривање“. То што је демократија уведена на врло недемократски начин, то што је „нова“ демократска власт (ДОС) владала помоћу транспарентне „демократске“ крађе гласова у парламенту, што је доносила важне законодавне одлуке и обављала важна постављена без кворума, то што се бесомучно, онако врло „демократски“, пљачкало кроз „орочену“ приватизацију, то што су афере „демократски“ претицале једна другој (а да ниједна није расветљена, а камолу санкционисана), то што је генерални резултат „демократске“ власти за народ донео пад од зла на горе – кога је то брига, кад бољих и „демократичнијих“ од њих ионако нема.

О чему се заправо ради када су у питању нова „демократска“ правила игре – то су бестидно и бескрупулозно показали на претходним републичким изборима. Иако је Српска радикална странка освојила убедљиво највећи број посланичких места, па је отуда било врло демократски и врло нормално да буде бар партнер у новој Влади – њој су, са свих „демократских“ страна, блокирали било какав приступ партиципацији у власти. Садашња владајућа политичка коалиција, направљена по принципу: и са црним ђаволом (укључујући ту демонизовани СПС) – само не са Српском радикалном странком! Наравно, таква „противприродна“ коалиција морала је бити плод најпрљавијег политичког проституисања. А што је у читавој ствари најсмешније (и, истовремено, најжалосније) – јесте да је то учињено у име политичке „реалности“ и по правилима „демократске процедуре“. Међутим, начин на који је садашња влада скрпљена, цена којом је тај дил авансиран, актери који је чине – све то оставља неизбрисив траг у њеном функционисању и утиче да резултат буде не раван нули, већ врло велик у минусном смислу речи. То, наравно, овде није потребно било коме доказивати – осим онима који су на власти или имају какву (криминогену) корист од те исте власти.

Страх „демократских“ патуљака (на власти) од Српске радикалне странке, наравно, није лишен реалних основа. Али, погледајмо најпре како сами патуљци артикулишу свој страх. На првом месту, те комби, за једнократну употребу образоване странке, са тек толико гласова колика је величина „статистичке грешке“, отпужују Српску радикалну странку, са убедљиво појединачно највећим бирачким телом, да није (уопште или довољно) демократска. Ако је демократија у свом основном и изворном значењу владавина народа – како странка која, појединачно гледано добија највише гласова тог истог народа може бити недемократска?! Што је то *contradictio in adiecto* – то ту господу не обавезује. Већини таквих, наиме, не само што недостаје елементарно познавање логике – већ и здраве памети! При свему томе, ипак им се мора признати нека врста „интелектуалне до-

следности“ у лажи: одлучивши се на почетну лаж око „недемократског карактера“ Српске радикалне странке, они терају до краја – до проглашења народа за недемократски!

Али такве играрије око демократије и народа заправо више скривају но што откривају праве поводе за страх „демократског блока“ од Српске радикалне странке. Генерално, прикривени поводи за општи страх од Српске радикалне странке налазе се у распону од страха пред једином реално конкурентском партијом, па до осећања да је Српска радикална странка у свему другачија од њих. Та различитост није толико везана за имиџ који те странке настоје да прикажу јавности. Српска радикална странка се суштински разликује од тих минијатурних политичких печурки, насталих преко ноћи, обликованих као „интересна заједница“ за једнократну употребу без традиције и идентитета, без сопственог политичког програма, без реалног чланства, са сибушним лидерчићима великих апетита, са пљачкашким намерама њихових челника, са одсуством личне и политичке одговорности пред својим народом, са одсуством државотворног осећања и обавезе, са жељом да се буде на, или у власти по сваку цену и на сваки начин, итд.

Предстојећи локални избори представљају једну трку у три смера истовремено: општине, градови и Покрајина. Велики ће, како најављују, наступити сами – док мали и још мањи, од прилике до прилике, од случаја до случаја, од места до места, наступају у овој или оној коалицији. Међутим, и „велики“ су „на локалном нивоу“ у различитим коалицијама: то они зову демократском унутарстраначком слободом и политичким реализмом (да се „на терену“ процени оптимална и добитна комбинација – ко, с ким и како, а против кога и зашто). Тако се може десити (а и дешавало се) да у две суседне општине једна те иста странка буде једном у коалицији са одређеном политичком странком, а други пут у лутој опозицији. Да ли је то политички и програмски допустиво, принципијелно и логично, часно и поштено, да ли код ових „комбинација“ постоји било каква намера осим задобијања голе власти (ради њене будуће злоупотребе), процените сами.

За разлику од свих других политичких странака, Српска радикална странка ће на свим нивоима предати изборну листу са својим кандидатима. Коалиције су, наравно, могуће – али само након избора, са јасним улогом и јасним коалиционим уговором. Дакле, и на овим изборима на такзваном локалном нивоу, Српска радикална странка наступа са становишта свог страначког и изборног програма, са својим кандидатима и за интересе свог бирачког тела и народа. Српска радикална странка нема потребе за мутним комбинацијама сад са овим, сад са оним, овде с овим, тамо с оним. Можда то и није толико корисно и „демократично“ – али је врло часно и поштено. А част и поштење не мере се на кило, нити се могу изразити у новчаној противвредности – једином мерилу вредности које признају наши добошари неолиберализма. Уопште, праве, фундаменталне вредности постоје једино уколико неко не само држи до њих, већ мора бити спреман и да се за њих бори. Српска радикална странка је већ доказала и доказиваће своју способност да се бори за те и друге основне вредности у пошлости општег бешчашћа, алаовсти, себичности, користољубивости, лажљивости, кукавичлука, слугтеранства, искорењености, итд.

СРБИ КАО ГЛАСАЧКА МАШИНА

За сада је Србима прејоручено да на изборе не излазе. До избора има још много времена и није искључено да ипак званични Београд промени своју одлуку, као што се то дешавало и раније. Иако тамошњи Срби имају чврсти став да им избори нису потребни док их убијају и прогоне шиитарски терористици, дискусија о томе треба ли изаћи или не изостаје и овог пута

Покрајински избори за Скупштину Косова и Метохије одржаће се 23. октобра 2004. године. Расписивање избора отворило је још једну расправу треба ли под садашњим условима и околностима под којима Срби живе у покрајини изаћи на изборе. Док Јенсен Петерсен шеф УН-МИК-а сматра да су досадашњи избори на Косову и Метохији били демократски и изјављује да је веома важно да сви грађани и заједнице учествују у једном тако важном процесу, као што су избори, а владајућа српска коалиција не успева да усагласи своје ставове по том питању, дотле Срби који живе у јужној српској покрајини поручују да им избори нису потребни док свакодневно трпе шитгарска изживљавања и тортуре. До сада су избори на Косову и Метохији увек коришћени за најразличитије облике манипулације и пропаганде. Тамошње Србе званични Београд је више пута изиграо зарад јефтених политичких поена, уцена са Запада или обећаних донација. Поигравања нису изостала ни овог пута. Најпре је министар спољних послова државне заједнице, Вук Драшковић, изјавио да Срби треба да изађу на покрајинске изборе, затим је влада Војислава Коштунице препоручила да се на изборе ипак не излази, а као разлог је навела да међународна заједница није прихватила план Владе Србије за решавање проблема на Косову и Метохији, нити је обезбедила институционалне гаранције за Србе. Док су једни износили једне, а други дијаметрално потпуно супротне ставове, дотле су поједини представници владајуће коалиције већ најављивали своје учешће на изборима. Поменута контрадикторност никога не зачуђује као што није искључена могућност да власт по питању изласка, односно неизласка на изборе, до њиховог одржавања промени своју одлуку, као што се то дешавало раније.

Питање изласка на покрајинске изборе, није питање за појединце или политичке странке, већ је то питање од националне важности где сви релевантни политички фактори морају реално да сагледају стање и да донесу ваљану одлуку.

Став Српске радикалне странке је да се на покрајинске изборе на Косову и Метохији не излази откако је

Коалиција „Повраћак” је директно учествовала у стварању шиитарских инстициуција. Док траје убијање и прогон Срба њихово присуство у таквом парламениту је излишно. Позивам их да кажу шта су то урадили за нас Србе. Не разумем шта њихову жељу да учествују у раду једне инстициуција до које их довозе блиндираним оклопним возилом и то на такав начин што прво долазе у Београд, шта их чека авион којим одлазе у Приштину. Тамо их на аеродрому чека блиндирано возило. Они су потребни да би се легализовао шиитарски парламент и замазале очи свету. Упркос терористичким зверствима, они присуствују на тој игри и то све зарад својих личних интереса.

окупатор на тим просторима. Исправност такве политике Српске радикалне странке огледа се у мартовским догађајима, који су се одиграли на просторима јужне српске покрајине. Оно што су до сада успели да издејствују за себе и српски народ, српски посланици у покрајинској скупштини и одборници у општинама, то су догађаји од 17. и 19. марта, када је уништено на стотине домаћинстава, протерано око 4000 Срба, оскрнављено на десетине манастира и цркава.

„Нажалост, последњих пет година овакав став Српске радикалне странке остао је усамљен на политичкој сцени, јер су све политичке странке, сем радикала, учествовале на изборима. Резултати су више него погубни. Проблем је зашто се уопште размишља да ли на изборе треба изаћи, јер је ситуација потпуно јасна. Не постоји ни један једини разлог да се на изборе изађе. Упркос томе, поједине политичке партије као

што су СПОТ Моме Трајковића и политичка партија Богољуба Карића, најавиле су излазак на изборе, иако је став Скупштине Србије да се на изборе не излази све док се не створе услови за нормалан рад и живот Срба на Косову и Метохији", истиче Љубомир Краговић, посланик Српске радикалне странке са Косова и Метохије. Упознат са тамошњим догађајима, Краговић открива да без обзира што су наведене политичке партије повукле кандидатуре није искључена могућност да, уколико су предали и неходне потписе за подршку тих кандидата, имају посланике у парламенту и то тако што би им био додељен неки од 10 загарантованих српских мандата.

Да ипак нису сви одустали од избора сведочи и кандидатура Грађанске иницијативе, коју предводи Славиша Петковић, човек веома сумњиве биографије, у последње време Човићев поверљив човек за Косово и Метохију, иначе члан Координационог центра у претходном сазиву. „То је још је-

дан доказ да било ко да изађе на изборе разлози су личне природе, или сарадња са шиштарским терористима и верно служење окупатору у циљу њиховог личног богаћења и остваривања шиштарског сна о независном Косову”.

На изборе се ипак излазило и раније и тиме је даван легитимитет шиштарским институцијама власти. „Један број Срба је излазио на изборе зато што су то од њих тражили Војислав Коштуница и патријарх српски господин Павле. Разлози Војислава Коштунице да позове Србе да изађу на изборе могу се огледати само кроз донације које су у међувремену, на рачун косовских Срба, пристигле у Србију. Србе су, последњих пет година продали Влада и Коштуница. Они су узимали кредите и донације а, заузврат, Срби излазили на изборе да би легализовали накарадну власт шиштарских терориста. Где нас је то довело и да ли могу да се похвале неким резултатима они који представљају Србе”, завршава Краговић.

На локалне изборе на Косову и Метохији, 2002. године, Срби су изашли у свим општина осим у северној Косовској Митровици. Српска радикална странка једина је политичка странка која на њима није учествовала. Резултат тих одборничких група је катастрофалан за Србе и српски народ на Косову и Метохији. Ти одборници нису представљали Србе ниш заступали њихове интересе већ своје личне, и партијске, као и интересе шиштарских терориста. На пример, у општини Лиљан која има 31 одборника, 15 из Руговине а 15 из Тачијеве странке, једини представник Срба, Боривоје Вигњевић функционер ДСС-а, директно је учествовао у доношењу неких одлука у корист шиштарских терориста. Његов глас је пресудио да се изгласа помоћ осведоченом убици и криминалцу, који се налази у Хагу, Фаимџу Лимају у износу од 10 милиона евра. Пошто Руговини одборници нису желели да гласају за формирање фонда за његову одбрану, јер припада Тачију, пресудио је глас функционера ДСС-а. Вигњевић је иакође учествовао у доношењу одлуке о ситендирању 78-оро деце њалих терориста, припадника УЧК-а, који су убијали Србе. Један други одборник ДСС у приштинској општини, Радојица Митровић, гласао је да се ситочна пијаци из Приштине исели на Газиместан, сјоменик српским јунацима.

ПОЛИТИКА ДВОСТРУКИХ СТАНДАРДА

Недавно је јавности уопознала да је садашња америчка администрација користила све методе при усвајању резолуције, о увођењу санкција да је сакривен извештај генералног секретара Уједињених нација Бушроса Галија у вези ситуације у бившој Југославији, који се проишвио намењању ипакве врсте санкција, да би касније, између осталог и због тога, изгубио подршку за свој положај. Да нису у ишњању нагањања пошврђују речи господина Бејкера о америчком методу рада у Савету безбедности: „Сасио сам се лично са свим мојим колегама у Савету безбедности у веома компликованом процесу удварања, убеђивања и претињи, чак и куйовања гласова у неким ситуацијама. И то је политика, дипломатија”

Пеше: Амцад Мигати

Савремена историја није доживела такав парадокс у политичком и правном смислу, какав је доживела за последње две деценије. У том периоду општепознате вредности, које су карактерисале политичку историју човечанства, постале су ругло садашње тобожње демократије и савременог хуманизма. Без икакве гриже савести и политичке мудрости, колективно кажњавање које производи геноцид, постало је један од инструмената Савета безбедности. То се манифестује кроз усвајање резолуција о неправедним санкцијама према појединим државама и њеним народима, као што је случај са Ираком, СРЈ и другим, чиме је злоупотребљена 7. глава Повеље Уједињених нација.

Агресија је постала инструмент тобожње хуманитарне интервенције, а грађански ратови који су, као што је кроз историју потврђено, углавном били манипулација најутицајније светске силе да би рашистила рачуне око својих сфера интереса и утицаја, постали су једини злочин због кога треба одговарати. Наравно, одговарају жртве, а не актери. Да ово запажање не остане само у оквиру теорије или, како би рекли мондијалисти и глобалисти, у оквиру „теорије завере”, покушаћемо да то оповргнемо на примеру разбијања СФРЈ и судбине Србије и Срба кроз троугао: санкције, агресија и Хашки суд.

Санкције

Грађански рат у Југославији био је неминован део стратешких планова светских моћника. О томе је доста писано и документовано, међутим, ваља подсетити да је Немачка имала историјски сан да изађе на топло море и да се повеже са Блиским истоком. За тако нешто је, још почетком 20. века, постојао пројекат „Брза пруга Берлин-Багдад”. После окончања „хладног рата” САД постају најмоћнија сила са циљем да стварањем нових непријатеља, уз манипулацију јавног мњења о оправданости њихових интереса, спрече повезивање моћника Европе са Блиским истоком.

Према документима који су објављени почетком деведесетих година у британском Институту за стратешке студије, већ крајем седамдесетих година западне силе су правиле планове за поститовско време у Југославији. Главни циљ Немачке био је разбијање Југославије и враћање Словеније и Хрватске под њену сферу утицаја. САД су сматрале да је доминација над СФРЈ могућа уз лабилне унутрашње везе између њених република као фактора дестабилизације. На тај начин САД не би контролисале само простор Југославије, већ целог Балкана.

Крајем осамдесетих и почетком деведесетих година настала је идеална атмосфера за остварење таквих стратешких планова. Једнострана сецесија од стране Словеније и Хрватске, потпомогнута отвореном подршком Немачке, противно тадашњем уставу СФРЈ и важећем уставу Словеније и Хрватске, неминовно је довела до сукоба који је прерастао у грађански рат.

Америка је подржавала у почетку недефинисану тежњу Босне и Херцеговине, која је касније, по инструкцијама амбасадора Цимермана, одбила сваки споразум за мирно решење кризе у тој републици, углавном између Срба и муслимана. Историја ће памтити инсистирање господина Цимермана да Изетбеговић повуче свој потпис са Кутиљеровог плана, уз гаранцију да ће бити председник независне, унилатералне, јединствене Босне и Херцеговине. Цимерман је у својим, касније објављеним, мемоарима признао да

је то био погрешан савет и да је америчка администрација тобоже умањила опасност од избијања грађанског рата у Босни и Херцеговини.

Међутим, истина је била другачија. Немачко аутоматско признање Словеније и Хрватске као независних држава створило је ново стање, у коме су САД могле да траже свој део интереса у оквиру независне Босне и Херцеговине, која је требало да послужи као ослонац за стварање такозване „зелене трансверзале“, која би представљала линију одбране од могућег ширења европских интереса на Блиски исток.

Таква ситуација створила је услове за грађански рат. Њу нису створили ни народи ни лидери бивших југословенских република, него утицајне силе. То је отворено признао господин Џејмс Бејкер, тадашњи државни секретар САД у својим мемоарима „Политика дипломатије“, где преноси шта се дешавало на састанку европске министарске групе: „Најкорисније излагање је било од стране Дагласа Херда, који је репрезентовао логику Иглбергера који је рекао: не можемо да пустимо те републике на ветрометину. Ми смо створили садашњу ситуацију признањем Словеније и Хрватске. Ја сам завршио састанак специјалним договором да Европска заједница призна Босну на следећем састанку 6. априла, како би после тога уследило признање све три нове државе“.

У својој књизи Бејкер такође доста критикује Европу а посебно Немачку, да су прекршиле договор: „У ствари, ми смо извршили јаки притисак на Немце за време самита НАТО-а у Риму новембра 1991. године како не би иступили из колективног европског договора око питања признања“. Образлаже то следећим речима: „Стално смо добијали забрињавајуће вести да неке европске владе отварају споредне канале са различитим југословенским групацијама како би их охрабрили да иду напред у сецесију“, признаје господин Бејкер.

Политика двоструких аршина

САД по питању Босне нису остале по страни него су водиле сопствену политику, поготово антисрпску медијску кампању. Бејкер о томе пише: „Ја сам тражио од Маргарет Татојлер да разговара са босанским министром иностраних послова о важности коришћења западноевропских средстава информисања како би скупили подршку у Европи и Северној Америци за питање Босне, и тражио сам од ње такође да контактира са четири телевизијске мреже и са „Вашингтон постом“ и „Њујорк тајмсом“ како би их навела да што већи значај посвете том питању“.

САД су водиле кампању и у Савету безбедности стварајући услове за неправедну резолуцију против СРЈ. Да парадокс буде већи, резолуције 752 и 757 истовремено окривљују бившу ЈНА и елементе хрватске армије, међутим, санкције су наметнуте само СРЈ. Резолуција 752 од 15. маја 1992. године у члану 3 наводи „да сви облици спољног мешања у Босни и Херцеговини, укључујући и мешање јединица Југословенске народне армије, као и елемената хрватске армије, одмах престану и да суседи Босне и Херцеговине врло брзо реагују како би се окончало такво мешање и поштовао територијални интегритет Босне и Херцеговине“. У члану 4 се захтева „да све јединице Југословенске народне армије и елементи хрватске армије који су тренутно у Босни и Херцеговини буду или повучени или стављени под контролу

владе Босне и Херцеговине или распуштени и разоружани, при чему би се њихово оружје ставило под ефикасну међународну контролу“. Такође, тражи се од генералног секретара да у најкраћем могућем року размотри какву би помоћ Уједињене нације могле да дају у том смислу, не би ли Савет безбедности наметнуо само санкције против СРЈ Резолуцијом 757 од 30. маја 1992. године. Поменута резолуција, која се позива на низ резолуција, укључујући и претходну, садржи низ веома чудних одредби. Делујући у складу са главом 7 Повеље Уједињених нација, под тачком 1 осуђује „неуспех власти Савезне Републике Југославије (Србија и Црна Гора), укључујући ту и Југословенску народну армију (ЈНА) да преузму ефикасне мере како би испуниле захтеве Резолуције 752 (1992)“. Под тачком 2 захтева „да сви елементи Хрватске армије који су још увек присутни у Босни и Херцеговини делују у складу са параграфом 4 Резолуције 752 (1992) без икаквог одлагања“, да би у даљем тексту резолуције нестало присуство хрватске армије и све било преусмерено на кажњавање Србије због наведеног присуства бивше ЈНА.

Недавно је јавност упозната да је тадашња америчка администрација користила чудне методе за усвајање те резолуције, укључујући и сакривање извештаја генералног секретара Уједињених нација Бутроса Галија у вези ситуације у бившој Југославији, који се противио наметању такве врсте санкција, да би касније, између осталог и због тога, изгубио подршку за свој положај. Да нису у питању нагађања потврђују речи господина Бејкера о америчком методу рада у Савету безбедности: „Саастао сам се лично са свим мојим колегама у Савету безбедности у веома компликованом процесу удварања, убеђивања и претњи, чак и куповања гласова у неким ситуацијама. И то је политика, дипломатија“.

Да не улазимо у стратешке разлоге било које утицајне силе за кажњавање читавог српског народа и осталих народа који живе у СРЈ, кроз санкције и оно што им следи, ипак морамо да појаснимо да су Срби очигледно морали бити кажњени као највећи народ у СФРЈ, једини коме је било стало да заједничка држава опстане, јер је то одговарало њиховом националном интересу да живе у једној држави и да сачувају континуитет. То очигледно није одговарало никоме, сем муслиманима као нацији вештачки створеној по одлуци моћних сила да вештачки дели српску нацију по верској основи и ослаби присуство најбројнијег народа на том стратешки значајном подручју.

Коме је ишао у корист грађански рат

Пре десет година командант мировних снага УН за Хрватску на једном заједничком ручку, када сам стекао његово поверење, поверио ми се рекавши: „Мислим да се, нажалост, сви ови догађаји спремају и спроводе од утицајних светских сила у корист Хрватске“. Када сам га упитао како је дошао до тих закључака, објаснио ми је да оружане снаге његове земље имају своје батаљоне у заштићеној зони у Српској Крајини и да се извештаји који се шаљу команди УН обавезно достављају и њему. Међутим, када извештај стигне до њега преко командног ланца на чијем крају су амерички НАТО официри, мало тога остане од првобитне верзије. Нормално, буду избачени сви детаљи који оптужују Хрватску. Каснији развој догађаја је потврдио оно што ми је рекао генерал. Након што је Српска Крајина прихватила

план 3 4, како је званично обавестио тадашњи премијер Српске Крајине Милан Бабић 3. августа 1995. године, амерички амбасадор у Загребу, (кога је „Хералд трибујн“ сматрао тада најутицајнијим човеком у Хрватској) и међународни европски посредници за Крајину одржали су заједничку конференцију за штампу и објавили: „Нема више никаквих изговора за било какву војну акцију, мир у Крајини сада има реалну могућност“. Штавише, Франо Туђман је исто вече телефонирао генералном секретару УН пруживши му гаранције да Хрватска неће применити силу већ ће наставити напоре за мирно решење кризе – да би се већ 5. августа десила чувена „Олуја над Крајином“.

Резултат те олује, као што је сам посредник Карл Билт рекао, био је „етничко чишћење за читав народ“. Господин Билт је директно оптужио хрватског председника Туђмана да је ратни злочинац, кога треба предати међународном суду због, како је рекао „највећег злочина етничког чишћења који се догодио Европи после Другог светског рата“. Због тога је међународни посредник Карл Билт у Хрватској проглашен за „персону нон грата“.

Међутим, за међународну заједницу то није било изненађење јер је након акције „Спржена земља“ у Медачком цепу 1993. године командант мировних снага у том подручју Бан Кот у свом извештају констатовао: „Не постоје било какви знакови живота у том подручју, ни међу људима, ни међу животињама“. Сматрамо да нема потребе да цитирамо остале званичнике о томе шта су чинили Хрвати у заштићеним зонама, међутим, морамо да поставимо једно питање – зашто они нису кажњени увођењем неких врста санкција које би биле у функцији заштите тзв. „заштићене зоне“, ако изуземо санкције на оружје које су обухватале читаву територију СФРЈ (Резолуција 712 од 25. маја 1992. године). Међутим, како је објавио „Вашингтон пост“ 12. маја 1996. године, ни те санкције нису поинтоване. Лист открива да Иран није био једина земља која је шверцовала оружје за Босну и Херцеговину јер су и друге земље које имају тесне везе са САД као што су Турска и Пакистан, Саудијска Арабија, Малезија, Бурунди, Аргентина и Мађарска чиниле исто. Како тврди лист, то је рађено уз знање и сагласност САД. Приликом транспорта авионима „боинг 747“ који су били у већини турско власништво, оружје је стизало у Загреб, одакле га је Хрватска хеликоптерима пребацивала у Босну и Херцеговину наплаћујући своје услуге у оружју (понекад и 90 одсто од пристиглог контингента), чиме је кршена Резолуција 781 од 9. октобра 1992. године, о забрани лета изнад Босне и Херцеговине, а контрола лета у Босни и Херцеговини је била под НАТО контролом, нарочито америчком стационарном у ваздухопловној бази у Тузли.

САД су биле заинтересоване за тај вид кршења санкција јер, као што је примећено у новинском извештају „Асошијетед преса“ 10. маја 1996. године: „Америчка администрација омогућила је стварање нове регионалне силе у Хрватској, која као војни инструмент служи њеним циљевима у том подручју“.

Међутим, поставља се питање – какав је био интерес САД да подржавају муслимане у Босни и Херцеговини ако се изузме стратешки дефинисани циљ стварања „зелене трансверзале“? Украјински академик Игор Јегоров, 1994. године, у својој студији „Етнички конфликти у СССР и Југославији – да ли је закономеран процес распада“, подсећа: „Одушевљени обећањима о политичкој и економској подршци богатих муслиманских земаља, Алија Изетбеговић и његово окружење пошли су на распиривање конфликта у Босни. САД су тада добиле прави адут. Суштински поремећени односи са муслиманским светом, због безрезервне подршке Израелу и рушења Ирака, одједном су битно побољшани заузимањем непомирљиве позиције према Србији. При томе је интересантно пратити ток конфликта: лако је уочити корелацију између успеха арапско-израелских преговора и слабљења притисака на Југославију и насупротив томе, застој и тешкоће арапско-израелске нормализације повлачили су за собом заоштравање позиције САД у односу на Србе и Црногорце. На тај начин судбина Босне решавала се у зависности од успеха или неуспеха реализације планова САД и њиховог стратегијског савезника – државе Израел“.

Санкције крше основне међународно-правне норме

САД су уверавале свет у исправност свог става наметањем поменутог Резолуције 757 против СР Југославије иако је том резолуцијом прекршен низ међународно-правних докумената усвојених од УН и других међународних института, као што су: Универзална декларација о људским правима од 10. децембра 1948, Декларација о правима детета од 20. новембра 1959, Конвенција о забрани геноцида и кажњавања усвојена од Генералне скупштине УН 9. децембра 1948, Женевска конвенција о заштити цивила за време рата од 12. августа 1949, Анекс 1 Протокола Женевске конвенције из 1949. године који је усвојен 1977. године а који забрањује изгладњивање цивила, Резолуција Генералне скупштине УН усвојена 1996. која забрањује било какво насиље над цивилима, поготово женама и децом, као метод за уклањање вође било које државе“ и слично.

САД су поред незаконитог кажњавања Југославије имале још један циљ, а то је жеља да се контролише југословенска криза и њена ескалација и смиривање, како би се задржала водећа улога у Европи. То је отворено признао господин Џемс Бејкер у поменутој књизи: „Ми смо имали још један разлог да осетимо задовољство уступањем решења кризе Европској заједници. Ми смо водили политичку борбу у Бриселу око улоге западноевропске уније (одбрамбено крило) у Европској заједници и Атлантском пакту. Ова је битка у суштини избијала око различитих ставова о америчкој и европској улози. Неки Европљани који су били убеђени у неминовност политичког и монетарног јединства које ће производити оснивање велике европске силе били су чврсти у својим намерама о формирању јаког одбрамбеног идентитета који умањује улогу Америке на континенту. Ми смо се

борили против таквих ставова и покушавали колико смо могли да их убедимо у то, чак и после нестајања совјетске претње било је неопходно америчко учествовање. Међутим, наши протести нису дали резултате”.

Међународни посредници у својим књигама су приметили да су САД играле веома лошу улогу у југословенској кризи, поготово у Босни и радиле против постизања мира или смиривања тензије, све док то није било у њиховом интересу. Господин Торвалд Столтенберг који је напустио положај министра спољних послова Норвешке да би био међународни изасланик за југословенску кризу као наследник бившег америчког министра иностраних послова Сајруса Венса, објавио је књигу „Хиљаду дана“ о рату у Босни и Херцеговини. Он пише да је сукоб могао бити завршен још крајем 1993. године да су то САД подржале: „Највећа разлика између Дејтонског споразума (1995) и споразума из 1993. године лежи на гробљима и у избегличким камповима”. Такође тврди да споразум између Срба, Хрвата и муслимана из 1993. године није успео зато што га нису подржале САД. Неке америчке дипломате тражиле су од муслиманске стране да одбије споразум, обећавајући им додатну помоћ и наоружање!

Столтенбергово мишљење се поклапа са мишљењем бившег европског изасланика Лорда Овена који је након подношења оставке објавио књигу о босанској трагедији „Балканска одисеја”, у којој је открио много опасних детаља, који нису били познати светском јавном мњењу, укључујући и оптужбу да су САД одговорне за наставак грађанског рата у Босни и Херцеговини.

Како би сакриле низ незаконитих и нелегитимних радњи око југословенске кризе и како би избегле одговорност за њу, САД измишљају Хашки трибунал за кажњавање жртава тог сукоба. У тој намери помогла им је Немачка, која је носила велику историјску одговорност за избијање југословенске кризе. Пошто је Американцима и Немцима углавном одговарало да највећи део кривице свале на највеће жртве, тј. Србе, логично је да Срби треба да буду највеће жртве Хашког трибунала.

Агресија

Систем санкција који је измишљен против Југославије није дао жељене резултате – није довео до пада режима који није потпуно одговарао америчко-немачкој стратегији на Балкану, и зато је извршен додатни притисак како би били остварени њихови циљеви. Велика медијска кампања против СРЈ која је у суштини имала циљ да представи Србе као злочиначки народ, на спољном плану пратила је стварањем такозваних невладиних организација које су у већини биле незванични огранци разних западних обавештајних служби, и различитих опозиционих странака. Њихова улога порасла је толико да су могле да контролишу и стварају јаку медијску машинерију.

Пошто у томе нису потпуно успели, отворили су кризу на Косову и Метохији, мада је већ од самог старта било јасно да није било договора и координације између Американца и Немаца, јер су се Американци очигледно плашили да ће криза да ослаби „позицију њихових опозиционих савезника”. Немци су пружали логистичку и свеобухватну подршку ОВК, чак су неки аналитичари тврдили да их је немачка обавештајна служба створила а САД су их ставиле на листу терористичких организација. Америка је то чинила све док није схватила да нема шансу да њени такозвани опозициони „савезници” преузму власт у Србији на демократски начин. „Случајни” сусрет Холбрука на Косову и Метохији са челицима ОВК темељито је променио америчку тактику према питању Косова и Метохије. Она се одриче свог ранијег обећања Милошевићевој власти да је прихватање административних граница бивше СФРЈ неопходно да би Србија сачувала Косово и Метохију у својим административним границама по принципу реципроцитета о решењу југословенске кризе.

САД, а донекле и остале западне силе, не само да су охрабриле терористе ОВК у њиховим акцијама против званичне власти у Србији, него су толерисали и њихова недеља против неалбанских становника Косова и Метохије, поготово Срба, како би их у највећем броју истерали са те територије.

Храбрење и толерисање је порасло након отворене подршке и рада на организовању власти ОВК и осталих сепаратиста на Косову и Метохији, у чему је предњачио чувени амерички обавештајац, бивши генерал и амбасадор Вилијам Вокер, који је именован за шефа Посматрачке мисије ОЕБС-а на Косову и Метохији.

Када је тадашњи председник Милошевић схватио да је изигран од стране САД по питању Косова и Метохије, тражио је формирање широке коалиције за очување Косова и Метохије, што је Српска радикална странка безусловно прихватила као свој национални задатак. Тада је формирана нова коалициона влада Србије и отпочео је обрачун са терористима и сепаратистима на Косову и Метохији. Територија Косова и Метохије скоро је потпуно враћена, а успостављена је и безбедносно-војна контрола.

САД су схватиле да су њихови стратешки планови за то подручје доживели неуспех и кренули су у велику медијску кампању која је требало да припреми терен за отворену агресију на територију СРЈ, ради стављања читаве те територије под контролу НАТО-а. У међувремену, амерички стратешки циљеви су проширени. НАТО, који је изгубио смисао свог постојања након пада СССР-а и расформирања Варшавског пакта, преузео је нову улогу и одржавао водећу војно-политичку позицију САД, не само у Европи.

Агресија била стратешки интерес Америке

Амбиција тадашње Клинтонове администрације, која није била скривана, била је ширење улоге НАТО-а ван граница његових чланица. Чак се размишљало да НАТО буде основна ударна снага Уједињених нација, које су стављене под контролу америчке спољне политике.

Рат на Косову и Метохији представљао је идеалну прилику да се стари-нови амерички стратешки циљеви остваре. Међутим, у исто време почео је да расте масовни отпор против такве политике, чак и међу чланицама НАТО-а и њиховим појединим водећим политичким и војним структурама.

САД су покушале да преко Савета безбедности издејствују резолуцију која им је омогућила војну акцију против СРЈ, под изговором да је потребно да се спречи хуманитарна катастрофа, као што су то претходно урадили резолуцијом против Ирака (Резолуција 678). Међутим, први пут након окончања поларизације у свету, САД су доживеле неуспех. Већина чланица Савета безбедности била је против злоупотребе 6. главе Повеље Уједињених нација, чиме је спречено давање формалног легитимитета таквим намерама.

—САД су вршиле додатни притисак на водеће чланице НАТО-а не би ли ушле у тај војни аранжман и успеле да их увуку у агресију на СРЈ, која је, као што сви правници знају, кршила међународне правне норме укључујући: Повељу Уједињених нација, Декларацију Генералне скупштине од 21. децембра 1965. године, која не дозвољава мешање у унутрашње ствари друге државе (која је појачана Специјалном декларацијом од 9. децембра 1981. године, као и Декларацијом о принципима у међународном праву везаним за пријатељске односе између свих земаља, од 26. октобра 1970. године), до флагрантног кршења документа Уједињених нација о злочинима против мира и безбедности човечанства

од 1991. године (нарочито у другом поглављу члан 15 – злочин агресије, члан 16 – претња агресијом, члан 17 – мешање у унутрашње или спољне ствари било које државе, укључујући деструктивне или терористичке активности или онемогућавање суверенитета било које државе.

Агресија НАТО је била сама по себи злочин који је јасно и тачно дефинисан у међународном праву. Приликом агресије дошло је до нових злочина који су дефинисани међународним правом, пре свега Женевском конвенцијом.

Апсурдна улога Хашког трибунала у току агресије

САД, које су у току агресије почеле да губе чак и своје савезнике у том злочину, постале су свесне могућности да ће једног дана морати да одговарају за своје злочине, који по Конвенцији Генералне скупштине Уједињених нација о незаустаревању ратних злочина и злочина против човечности усвојене 26. новембра 1968. године, не заустаревају. Треба узети у обзир и 5. члан првог поглавља горенаведеног документа Уједињених нација, који каже: „Суђење било коме за било који злочин против мира и безбедности човечанства не ослобађа државу од било које одговорности која је наметнута од међународног права”. Америка и њени савезници самовољно проширују, преко својих службеника у Хашком трибуналу, надлежност тог суда и на Косово и Метохију, чиме се чини преседан да за ратни злочин буде оптужен председник државе која је заправо жртва агресије.

Правно-политички циљ такве оптужбе потпуно доказује инструментализацију тог трибунала да би земље агресори имале покриће за своје злочине и оправдање за своју агресију, кроз тумачење да је агресија била неопходна да спречи „злочин” који чини жртва (земља на коју је извршена агресија). Иако је то апсурд јер сви актери знају, а постоје и њихова јавна признања пре и после агресије, да истинске хуманитарне катастрофе није било, чак је изазвана ради оправдања „агресије” као што је, на пример, изјава бившег премијера Ирске Бротина дата 5. априла 1999. године „Скај њузу”: „Бег избеглица са Косова је резултат бомбардовања. Господин Кук је рекао да то није било очекивано. Ја му кажем да је погрешно, ја сам био на састанку у Берлину, када је бивши изасланик за Босну и Херцеговину и бивши председник шведске владе упозорио да ће бомбардовање проузроковати бег милион избеглица са Косова за две недеље”. Штавише, та цифра од милион избеглица, којих није било, коришћена је у медијско-пропагандном рату против Србије за време агресије.

Развој догађаја након Кумановског споразума и Резолуције 1244 не да је потврдио да није било хуманитарне катастрофе, етничког чишћења и геноцида итд., него је оправдан страх тадашње власти Србије да су албански сепаратисти спремни и на етничко чишћење и на геноцид и на све врсте неделата против неалбанског становништва. Мартовски догађаји су ставили све стране актере косовске кризе не само пред суд савести, него и пред суд историје, јер оно за шта су оптужени Срби и Србија да чине на Косову и Метохији, албански сепаратисти то чине без икаквог увијања против свог неалбанског становништва, поготово Срба, против њихове имовине, културно-цивилизацијске баштине, и то под заштитом тзв. мировних снага и на очи међународне заједнице.

НАТО, ЊЕГОВЕ СЛУГЕ И МИ

Изгледа да племенитости и доброта српског народа не могу ићи без наивности, изгледа да се једино Срби дају олако преварити и поверовати у празна обећања више пуца заредом, и изгледа да је досманлијски режим баш добро испекао занати варања и обмана, тек поново нам нуде велику, лепо ујаковану гомилу шарених лажа и празних обећања. Како се ко од њих кандидовао, нудио је, без обзира на врсту и облик избора, исту причу о Европи, интеграцијама, пасошима без виза и друге повластице и повластице из „земље Дембелије”, само да се гласа за њих. Последњи хит је увођење у НАТО и место под њиховим одбрамбеним кишобраном. Само да их изаберемо, а они ће, уместо нас да прихвате услове, обаве преговоре, поштомачу пактове, расформирају нашу војску, униште наменску индустрију, па ће други да нас бране од других а и њих самих. Колико ће то да кошта, то нам нису још рекли, а како изгледа и неће

Пише: Момир Марковић

Просто је невероватно да сви креатори данашње српске политике из владајуће номенклатуре већ четири године непрестано тупе и понављају исти рефрен из арсенала који су користили и у предизборној кампањи. Рефрен и поштапалицу о неопходности нашег уласка у Европу, европске и евроатлантске и, пре свега, НАТО интеграције, о меду и млеку који нас тамо чекају и о њиховој визионарској и мисионарској улози. О њиховој богомданости да нам буду предводници и претходница на том путу у „светлију европску и светску будућност”. Кад год им је недостајало нових обећања и нових „шарених лажа”, враћали су се опробаном методу о томе како нас Европа чека и само што нисмо ушли у то коло. Да испунимо још неколико услова и ето нас у друштву, раме уз раме са Немачком, Француском, Енглеском и осталим великим силама. Укључујући и Америку, наравно. Јер, шта бисмо ми без Америке и интеграције са њом. Без инкорпорирања у то врзино коло, веле, потпуно смо пропали. А колико ћемо пропасти, уколико улетимо у те „њихове” интеграције, нико од њих нам није рекао. Вероватно и неће. Неће, јер не смеју. Знају да би грађани Србије, уколико би им се презентовали рачуни које ћемо морати да „намиримо”, дубоко размислили и већ на овим изборима почети демонтажу те досманлијске машинерије која, ево већ четири године, разара српско национално, привредно и политичко биће. Која жваће и уништава Србију.

Дакле, на страну то што су велике жртве и улози, које та иста Европа тражи од Србије пре него што размисли хоће ли нас примити, на страну то што ће после ова четири генерала, које траже да им испоручимо, стићи нови захтеви, поред тога што траже да и ово мало привреде што нам је остало, „уподобимо” (читај уништимо или поклонимо неком од њихових миљеника), Европа је све даље од нас. Или ми од

ње, свеједно. А пошто нико нема „петљу” да народу каже колико би нас то коштало, покушаћемо ми, уместо ових из власти, да грађанима покажемо бар приближан рачун. И материјалну и нематеријалну страну рачуна. Дакле, колико ћемо морати да платимо, колико ћемо морати да се, као нација и држава, понизимо, колико ће наших бораца, генерала, политичара морати да оде у Хаг, колико жртава за нешто што нам нуде као „награду” и компензацију. Пођимо прво од нематеријалне стране.

Један од приоритетних захтева је да „под хитно” ухватимо и испоручимо генерала Младића, или, како рекоше, докажемо да се не налази на територији Србије. Други, такође приоритетан задатак, јесте да испоручимо сву четворицу наших генерала, затим Горана Хаџића, вероватно и генерала Благоја Аџића. Списак се ту не затвара. На руке Расима Љајића ће после тога стићи и нови захтеви. И тако све док се сви који су бар мало држали пушку, бранили Србе и учество-

Све „аргументе” о силним милијардама које ће унећи у земљу, о реформама и реформским законима, којима су у припреми њихове „октобарске револуције” залуђивали народ Србије, перјанице ДОС-а су поштомачу, док нису зајахали државу, а народ оголили, обосили, обесилослили, обеспарили и осиромашили. Данас истуипише зубе, нудећи поново Србима спас кроз европске, евроатлантске и НАТО интеграције, истовремено изражавајући да им се само још овај пуш да право на власт и владавину над Србијом и рајом која у њој живи. Докле ће ипак. Надамо се само до ових избора, на којима ћемо их коначно скинути са грбаче.

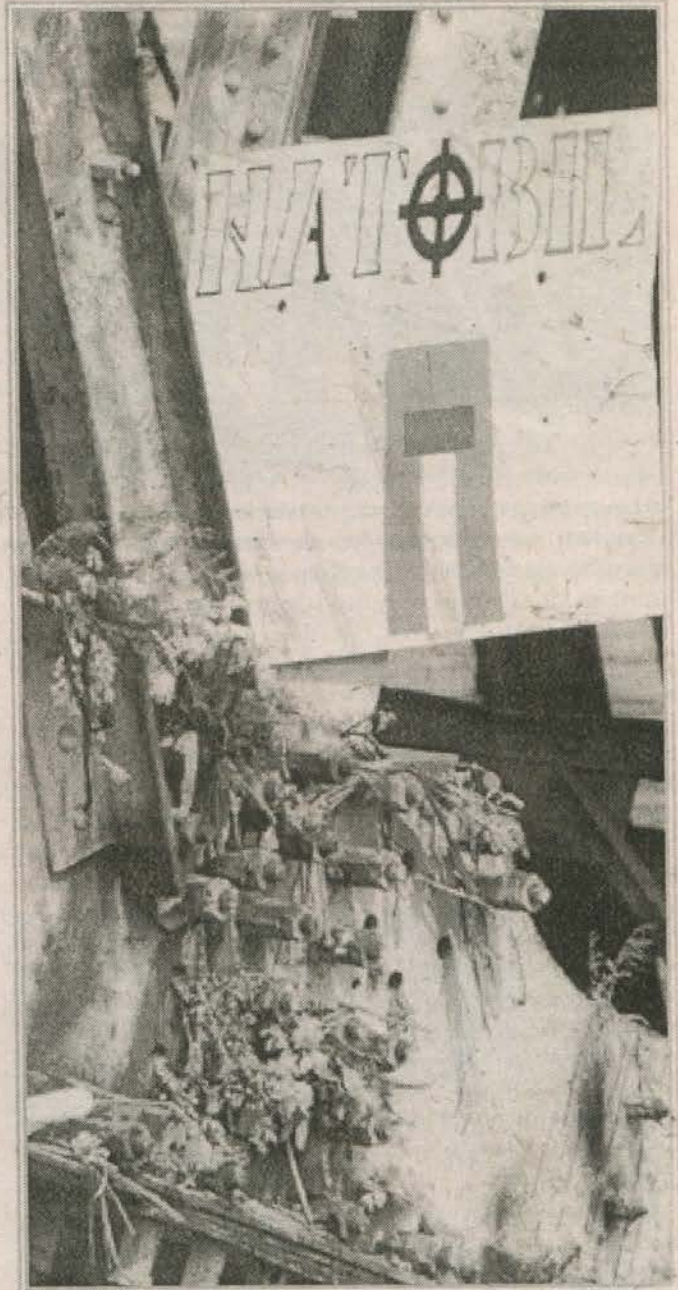
вали у одбрани земље, не нађу у Хагу. Кад им испоручимо и последњег војника и полицајца који се одазвао мобилизацији, кад у држави остане само „неборачки“ живаљ, дакле жене, деца и старци, престаће захтеви за испоруку и затвориће се хашка књига.

Други део нематеријалних захтева, наравно нематеријалних за оне који те захтеве испостављају, а за нас, који те захтеве морамо да испуњавамо врло материјалне и болне, јесте повлачење тужбе коју смо поднели против НАТО чланица, због седамдесетосмодневног бесомучног и садистичког бомбардовања државе Србије, због убијања свега што се креће и разарања свега што бар нешто производи и служи народу Србије. Због кабадахијског, каубојског и силедијског, потпуно бесправног упада на нашу територију.

Народна скупштина Републике Србије је три дана расправљала о резолуцији, којом је требало забранити било коме да тужбу повуче. После расправе од три дана, фалило је само три гласа да се резолуција усвоји. И, без обзира на то што нико неће смети да пренебрегне вољу половине народних посланика и тужбу повуче, остаје некако горак укус у устима. Србија је тог дана била на испиту из патриотизма, поштења и очувања националне части. И преломила се. На једној страни смо били ми, српски радикали а на другој сви остали. На једној страни ми, који би да Србији сачувамо образ, а на другој они који би да је још вуку по блату и понижавају. Да ли из страха или због пара, које су добили или које су им обећане, свеједно.

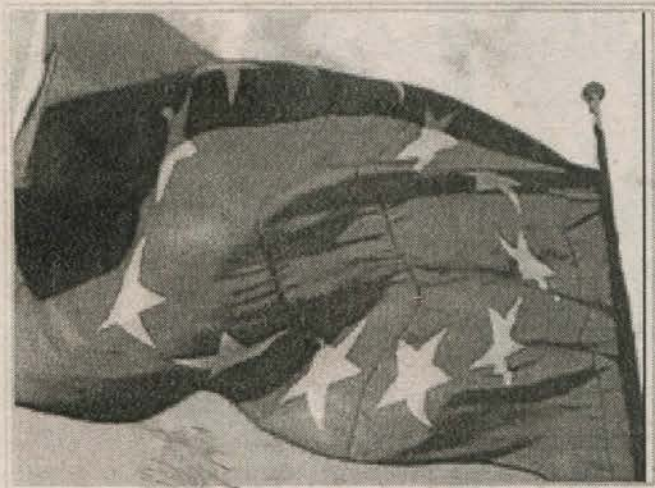
Грађани Србије су јасно могли да виде и чују све представнике странака, и да се одреде према својој савести и својим интересима. При том морају да знају неколико непобитних истина. Прва је да земље које су оптужене врло добро знају да, уколико тај међународни суд правде држи бар мало до правде и права, мора да пресуди у корист наше земље. Мора, јер су нас напали без иједног правног основа и одлуке релевантних органа. Због тога они на своје слуге и послушнике и врше оволики притисак. Други разлог, због кога тужбу не би смели повлачити, јесу тужбе Хрватске и Босне и Херцеговине пред тим истим судом за накнаду ратне штете. Они су, наиме, СРЈ, односно Србију прогласили агресором на своју територију и траже да нас суд осуди и казни. То што су ове исте досманлије повукле против тужбу, коју смо ми против Босне поднели, говорећи нам да је договор између њих и босанске владе постигнут да се тужбе истовремено повуку, па их Босанци преварили и насамарили, то је друга прича. Друга, тужна и несхватљива. Или је можда и то схватљиво и разумљиво, с обзиром да се зна ко је државу водио, ко је и сад води и ко брани наше интересе пред светом.

Нашу државу пред светским судовима правно заступа Тибор Варади, човек који живи на релацији Будимпешта – Америка, човек који предаје на сорошесвом универзитету и уопште није становник ове наше Србије. Како нас брани, тако ће вас и одбранити. Уосталом, њега су у првог српског правозаступника промовисали управо они који су се здушно, ових дана, залагали за повлачење тужбе. Изгледа да им је исти газда и налогодавац. И из исте касе добијају апанажу. Образложење, које су ови заговорници повлачења тужбе серверали народним посланицима је, најблаже речено, дебитно и малоумно. Веле предлагачи да су те земље наши осведочени пријатељи, да су нам били савезници у многим

досадашњим ратовима, да су много јаки и да их не ваља лутити. Можда ће нам опет некад затребати. Само малоумно створење може изнети овакве блесаве тврдње. Прво, ако су нам пријатељи, и то осведочени, зашто нас бомбардоваше онако крвнички и бездушно. Друго, кад су нас онако пријатељи тукли, како би нас тукли непријатељи. Треће, уколико онај чији су се пилоти и буквално иживљавали и играли нашим животима и нашом судбином, они који су нас тукли уранијумским и касетним бомбама, иначе забрањеним низом конвенција и одлука, не треба да буде осуђен и натеран да плати одштету, ко би онда требало.

Не може се сила права заменити правом силе. Уколико би се то дозволило, свет би престао да буде људска заједница и постао дунгла, у којој би се сва правна наука, правна теорија и пракса свеле на право јачега, државе на својеврсне оборе а народи на крда и стада. Чак и у крдима постоји одређен вид самоорганизовања и самоодбране. Удруже се припадници крда па копитама, роговима или зубима бране не-

јач из свог крда. Једино Србија и српски народ, по овим бескичменим политичарима, белосветским полтронима, нису имали то право. У својој краткопамятној и плиткомислећој одлучности, заборавили су само нешто. Чак и кад би тужбу повукли и прихватили оно што нико паметан не би урадио, дакле признали би да смо криви за бомбардовање и да смо све што нам се десило заслужили, не би се на томе завршило. Државе агресори би тек тада добили оправдање и право да од нас траже надокнаду за трошкове које су том приликом направили. Србија би, у том случају, из свог буџета, односно сви грађани Србије преко пореза, приреза, такси и ко зна чега још, морали да плаће сваку бомбу, сваку крстарећу ракету, сваку гранату коју су на нас испалили, сваки авион који смо им оштетили или оборили, па чак и одштету за претрпљену нематеријалну штету и бол оних чији су синови, браћа или очеви погинули, бацајући бомбе на наше школе, фабрике, мостове, на нашу децу и нејач. Испало би да смо ми њима направили штету и трошкове и то би морали да надокнадимо. Да не говорим о претрпљеном страху њихових пилота које је, док су летели над нашим главама, ПВО онако жестоко гађала. И све то да би нас примили у Европску унију, друге европске и евроатлантске интеграције, а пре свега у НАТО.

Да мало прорачунамо и тај „шаргарепа“ аргумент, којим нам досманлије машу испред носа. Да видимо колико би нас тек то коштало. Чак и кад би занемарили то да ми у НАТО-у и немамо шта да тражимо, осим можда да испуњимо неко од обећања, које су наши врли политичари дали неком од белосветских моћника. А услов број један, који би морали да испуњимо, зове се „прилагођавање нашег наоружања НАТО стандардима“. Шта то заправо значи. Оне земље које су већ испробале тај њихов „колач“, кажу да су земље чланице НАТО алијансе у том погледу немилосрдне. Чак и део наоружања који испуњава НАТО критеријуме, а није израђен у земљама алијансе, морали су да распродају у бесцење или продају у старо гвозђе. Наша армија је опремљена и наоружана углавном оружјем и оруђима домаће или руске производње. Земље бившег источног блока су сво руско наоружање морале потпуно да избаце из употребе. Пољска је, рецимо, била принуђена да прода своје, модификоване и НАТО стандардима прилагођене тенкове Т-72 и купи америчке тенкове истог и нижег квалитета и ранга. При том су своје тенкове продавали по цени од сто хиљада долара, а америчке плаћали милион долара по комаду. Словенци су морали да купе америчка возила марке Хамер по папреним ценама.

А да Американци не дозвољавају да се оружје купи било од кога другог, осим од њих, најбољи је пример Мађарска. Мађери су склопили уговоре за куповину шведских борбених авиона. Сједињене Државе су, чим су за ту трансакцију чуле, извршиле страховит притисак на мађарску владу, да уговор раскину и купе њихове авионе Ф-16. Пошто су уговорне обавезе биле делом извршене (плаћање и испорука једног дела контингента) Мађари су морали да прихвате обавезу и новокупљене авионе преузму неопремљене па да их опремају електроником и другим системима купљеним у САД.

Недавно је делегација, састављена од стручњака и руководећих људи наше наменске, дакле војне индустрије, посетила Сједињене Америчке Државе, у нади да ће моћи да за наше фабрике обезбеди неке послове. Американци су им предложили да фабрике затворе, чиме су и нашој власти јасно ставили до знања да нећемо моћи ама баш ништа да произведемо што мирише на војну опрему.

Уколико нам ипак „свраке попију мозак“ па испуњимо све њихове услове и уђемо у тај НАТО, мораћемо се задужити за силне десетине милијарди нових кредита и кућимо искључиво њихово наоружање и опрему. Тада ће моћи да нас шаљу да уместо њих, опремљени њиховим наоружањем, водимо њихове ратове широм света. Моћи ћемо да гинемо уместо њих за њихове циљеве и интересе. До последњег нашег војника, пилота и официра. Да тероришемо све друге народе, који нису прихватили њихову чизму, њихову експлоатацију и подјармљивање. Моћи ћемо да бомбардујемо неку туђу децу, баш онако како су они нас бомбардовали. Моћи ћемо јер ћемо им бити савезници, све док будемо имали кога да позовемо на мобилизацију. И, наравно, тако ће ови њихови плаћеници у нашим редовима добити похвале да су посао обавили до краја. И можда, мада сумњам у америчку великодушност, добити још неку цркавицу, а војске, наше војске, више неће бити.

ДОСЛЕДНОСТ БОГОЉУБА КАРИЋА

За оне који су били на власти Карић је увек имао само речи хвале. Хвалио је комунисте и Титића, Милошевића, Ђинђића, па Кошћуницу. Са променом режима мењао се и његов однос према њима

• „Ми смо Титова деца, не осећамо се капиталистима. Ми нисмо капиталисти по западном узору. Ми следимо Титове идеале”.

(аустријски недељник „Профил”, октобар 1983. године)

• „Да, имамо највећу подршку општинских органа и највиших покрајинских функционера”.

(1986. године)

• „Сходно томе још увек седе на две столице, оној старој, Титовој и југословенској, али су све ближе столицама на којој ће ускоро доминантно место заузети Слободан Милошевић. Та контрадикција нарочито ће доћи до изражаја 1988. године. Одговарајући на анкету загребачког 'Привредног вјесника' о очекивањима и плановима за ту годину, Богољуб ће написати много тога паметног у вези са плановима своје фирме, али ће на плану идеолошких опредељења и даље остати на нивоу пројугословенске, партијске линије. 'Разумевање иностранства је срећа. Пре свега то захваљујемо Титу, ставио је један чврст печат... Као комуниста спреман сам спроводити оно што је усвојено и сигурно ће се тако понашати и људи у мојој радној организацији'. Комуниста Богољуб већ вози вансеријски сиви мерцедес”.

(„Дуга”, 28. август 1993. године)

• „У јулу 1989. године систем 'Браћи Карић' добија највишу републичку награду – седмојулску – а Богољубу Карићу је лично уручује Слободан Милошевић. Срео се том приликом и са тадашњим савезним премијером Антом Марковићем, али Богољубу Карићу је већ тада било јасно која страна добија. Описујући тај сусрет, рекао је: 'Обојица су максимално изразили поврење и разумевање за наш рад и залагање. Председник Милошевић уручио нам је Седмојулску награду. Ниједно југословенско предузеће није добило ову награду. Њему је српски народ веома захвалан што поново може слободно да говори српски језик”.

(„Дуга”, 28. август 1993. године)

• „У разговору за НИН, који је тих месеци био непогрешиви тумач ставова владајуће странке Богољуб Карић доста млако исказује подршку будућим изборним победницима: 'Континуирано сам пратио идеје и потезе српског руководства око развоја Србије. Наилазио сам на велико разумевање за рад наше компаније. И Седмојулску награду, коју смо добили, сматрам позитивним ставом републичког руководства према приватном сектору. Искрено се надам да ће оно знати и убудуће да располаже огромним поверењем које му је народ на изборима пружио”.

(„Дуга”, 28. август 1993. године)

• „Жалоснија од тога јесте чињеница да нама Србија није ништа помогла. То је велика срамота српске владе и срп-

ске политике према 'Браћи Карић' и Косову, јер смо у пројекте изградње педесет погона уложили велика средства, да би се влада потпуно оглушила и дигла руке од свега тога. Очекивали смо тада да ће доласком Слободана Милошевића и свих промена које су се тада десиле оваква иницијатива бити радо прихваћена и подржана, али на жалост, та власт је према нама исказала неповерење”.

(„Дуга”, 28. август 1993. године)

• „Нема те силе која нас може отерати са Косова и Метохије”.

(Почетак 1989. године)

• „Затворио сам компанију у Југославији. Ја сам светски бизнисмен и у овој земљи немам више шта да радим. У свету се зна ко је ко. Сада идем да освојим Индију. Јавићу вам се крајем 1995. године, када заокружим и освојим читав свет”.

(„Дуга”, 28. август 1993. године)

• Богољуб је у једном новинском интервјуу похвалио Вука Драшковића као првоборца српског вишепартијизма, код Кошћунице је пронашао мудрости и доследности. Нашао је лећу реч и за Ђинђића кога је назвао модерним политичким менаџером и кога је видео као будућег председника Владе. Неколико година пре тога Карић је најављивао судски спор против Ђинђића.

• „Да сам био близак Милошевићу јесам, да сам му помогао, јесам”.

(НИН, 11. април 1997. године)

• „Тачно је, Миру и мене упознао је Душко Митевић у време када се о Србима говорило као о балканским касапима. Мира је, међутим, писала о миру, мирнодопским темама и рекао сам Душку да би њена књига представљала добру одбрану Србије и доказ да Срби нису такви каквима нас приказују медији”.

(НИН, 11. април 1997. године)

• „Овде је само један човек био 12 година изнад закона. Сада појединци желе то исто да буду. То им нећемо дозволити”.

(„Време”, број 627)

• „Већи део опозиције је у последњих пола године испољио више слабости него вредности и способности да преузме и врши власт. Били су способни да праве коалиције и савезе само у једном краткорочном и једнократном пројекту, на новембарским изборима. После тога преовладале су ускостраначке и лидерске амбиције, зачињене сујетом око расподеле фотеља”.

(НИН, 11. јул 1997. године)

• „Рекао сам да би Ђинђић, као модеран политички менаџер, и тај посао радио одлично. Поменуо бих и Кошћуницу као мудрог и једног од ретко доследних српских политичара”.

(Богољуб Карић за НИН, 1997. године, говори о Ђинђићу као премијеру)

• „А наш премијер је баш онакав какав је потребан Србији, човек који брзо реагује. После шездесет година пропадања потребан нам је баш такав човек који има пуно воље, елана, љубави и храбрости да се ухвати у кошпац са свим старим схватањима и да гура напред. И сви добронамерни љу-

ди који мисле добро овој земљи и свом народу треба да се укључе у акцију и дају максималну подршку премијеру и процесу реформи. Ја то безрезервно подржавам”.

(„Време”)

• „Прихватио сам да ме униште, да ме убију, да ме киднапују, да побегнем из своје земље под њиховим притиском, и то сам урадио, али сам се одмах вратио јер сам видео да је то била њихова стратегија, да кажу: ето, Богољуб побегао из земље јер је крив”.

(„Време” број 627)

• Карић себе види као премијера а Војислава Кошћуницу као „демократску арматуру институција и система српске државе”.

(4. јул 2004. године)

• „Наручио сам устав за доручак, послаћу Кошћуници да види шта је то”.

(август 2004. године)

• „Ја сам очекивао да, када дође премијер Кошћуница на власт, за кога сам иначе гласао, а гласао сам и за многе друге пре њега, да ће то бити човек, да ће функционисати правна држава. На жалост, ја сам видео да је код њега потпуно иста ситуација. Они ће наплатити порез на силу, блокадом рачуна, уништиће компанију и ми ту ништа не можемо. Ми треба само да будемо срећни што је она власт пре њих знала да киднапује а богами, неки од њих и да нас ликвидирају”.

(21. јул 2004. године)

• „Пашће Влада врло брзо, ништа се ви не секирајте, после локалних избора, иако нема морала, Влада ће морати да оде, јер да га је имала, отишла би након последњих избора”.

(28. август 2004.)

• Дефинитивно великог бизниса нема без власти, али ни обротно, власти није могућа без великог бизниса. Да ли нека велика компанија, на пример „Форд”, своју визију и стратегију може да оствари мимо владе и државе”.

(„Време” број 627)

• „Да ли је тачно да сће предизборну кампању председничког кандидата ДСС-а Војислава Кошћунице помогли са неколико аутомобила?”

Не, нисам. Обезбедио бих ја да је то од мене изражено, без икаквог сираха или скривања. Мислим да финансирање кампање сиранака и председничких кандидата мора да буде јавно као што се ради на Западу”.

(„Време” број 627)

• „Политичари намећу корупцију бизнисменима а не обрнуто. Они рекеширају и уцењују. Бизнисменима не требају привилегије од политичара”.

(23. мај 2004. године)

ЂУКАНОВИЋ ПАДАТ МОРА

Црногорске власти имају најбољег савезника у Влади Србије и Борису Тадићу. Изненадна промјена швајцарско-црногорских суверениста: заборавили на референдум, хоће раздруживање по чешко-словачком моделу?! Црногорска власт се поодавно раздружила од њихових, поштености, историске и црквене традиције. Црна Гора је постала легло организованог криминала, гдје се не може повођи јасна линија разграничења између криминалаца и оних који би требало да их гоне по службеној дужности! Сада црногорска власт бјежи од референдума као ђаво од крста

Писме: Душко Секулић

Режим у Црној Гори је огрезао у криминалу најгоре врсте. Ово није више прелијеп предло са драгуљем од природних љепота, већ оличење безнађа и црна рупа на карти цивилизованог свијета. Понајприје и испред свега захваљујући Влади Црне Горе и њеном предсједнику Милу Ђукановићу.

Најновија политичка галама ДПС-СДП, камариле о „начину раздруживања“ од Србије и растурање оно мало заједничке државе које је остало, само показује степен неморалности али и правац политичког и националног самоубиства који траје и који ће трајати док год је Ђукановић на власти.

Наиме, Ђукановић и његова камарила у својој најновијој иницијативи предлажу раздруживање од Србије по чешко-словачком моделу, што је извјесно изненађење, када се зна да је прије и одмах након потписивања Београдског споразума и Уставне повеље основна прича црногорских усташа била – што прије организовати референдум о отцјељењу, и то у тренутку када су црногорске режимлије биле сигурне да резултате референдума у њиховој организацији могу „штимовати“ како њима одговара, као што раде и на парламентарним изборима.

Промијену тактике црногорске власти условила су два рационална разлога. Немање храбрости да уђу у процес референдума, свакако је први, посебно ако се зна да би референдум био добро контролисан. Објективне прогнозе говоре да би поштен референдум учврстио везе између Србије и Црне Горе, док би актуелна власт морала одмах да покупи прње!

Други је, свакако, што су власти у Србији, политички сабрат власти у Црној Гори, такође за разваљивање Државне заједнице. Није новина да је Борис Тадић политички близанац Рифата Раходера али, како ствари стоје, по српске националне интересе погубнија је дјелатност Владе Србије на чијем је челу Војислав Коштуница. Његов потпредсједник Мирољуб Лабус аплаудира иницијативи црногорских усташа, подржавајући чешко-словачки модел споразумног раздруживања и јавно стајући на страну растурача државе или

Власт Мила Ђукановића је огрезао у криминалу, мафијашким обрачуњима, убиствима политичких противника (убиство Душка Јовановића је очистио њихово недјело). Режим је опустошио привреду ове иначе сиромашне републике плачкашком приватизацијом а огроман проценат грађана Црне Горе довео до просјачког стања.

Државне заједнице, док Коштуница, као милион пута раније, „мудро“ ћути!

Постоји и трећи, веома ваљан разлог за панику актуелног црногорског режима и покретање поступка за разваљивање заједничке државе по хитном поступку. Власт огрезао у криминалу, мафијашким обрачуњима, убиствима политичких противника (убиство Душка Јовановића је очистио њихово недјело). Режим је опустошио привреду ове иначе сиромашне републике плачкашком приватизацијом а огроман проценат грађана Црне Горе довео до просјачког стања. Тијесне везе властодржаца из Подгорице са шиптарским лобијем, који финансира сепаратизам Косова и Метохије али и Црне Горе видљив је на сваком кораку. Антирпска хистерича се повећава из дана у дан. Данас је Црна Гора велики логор за Србе и српски народ иако се на последњем попису као Срби изјаснило преко 30 одсто грађана Црне Горе, док се 68 одсто грађана изјаснило да им је српски језик – матерњи! Овај попис је, свакако, и најтежи политички шамар који су Ђукановић и његови доглавници примили у Црној Гори. Све указује да ће на наредном попису Црногорци, које је Броз установио као нацију, бити апсолутна мањина у Црној Гори, гдје су одвајкада Срби били велика нација.

Срећна је околност да се ниједно црногорско брдо не зове Шар-планина, јер би ову малу републику, за коју годину, преплавили све сами етнички чисти шарпланинци!

Зато не чуди шиштање Мишка Вуковића, једног од членика ДПС-а, на свако помињање стварања озбиљне државе од Србије и Црне Горе а његовој кукњи се најчешће придружује професор марксизма, Колацинац Драган Кујовић, који са позиције својих идеолошких створитеља покушава, ових дана, да „црногорском“ народу објасни како је боље бити сам него са браћом.

Неколико година црногорске усташе објашњавају „економске“ перспективе самосталне Црне Горе и њене „предности“, али још нико није чуо рационалне разлоге за сецесију. Прича се обично заснива на морбидном антисрпству у милион комбинација, а нормалан човек се мора врло често запитати да ли је стварност оно што гледа, слуша и чита у Миловим црним медијима! Сада им није довољна ни црногорска нација, већ иду даље па се неколицина острашћених усташа изјашњавају као Дукљани, дајући себи име по једној од војних караула близу Подгорице. Срећна је околност да се ниједно црногорско брдо не зове Шар-планина јер би ову републику, за коју годину, преплавили све сами етнички чисти шарпланинци!!!

Све сами случајеви, ако не за државног тужиоца, онда за квалификованог психијатра!

На другој страни, односно у опозицији обитавају српске или тобож српске странке. Највећи број њих интересује само и искључиво глас Срба. На челу већине тих странака су лидери који су добро искомпромитовали српску идеју у Црној Гори.

Најјача опозициона Социјалистичка народна партија у свом програму нема ни ријеч српски, што се у задње вријеме и види по кадровским рјешењима у самом врху странке. Од двадесетак људи само се један једини јасно и јавно изјаснио као Србин (Зоран Жижкић). Тако полако али сигурно дио националних српских гласова заувјек одлази из ове партије. (Шта су тамо тражили, ни сада никоме није јасно).

Народна странка и скоро на брзину склепана Демократска „српска“ странка немају за циљ очување српских нацио-

налних интереса, већ се њихово српство исказује у неком мутном и неартикулисаном облику. Међутим, ове двије интересне групације су видно финансијски потпомогнуте од најкрупнијих мафијашких лобија у Србији и Црној Гори („струјни“ лоби Војин Лазаревић и Вук Хамовић преко ЕФТ), а ту им почиње и завршава се сваки национални напор. Међутим, чињеница да овај двојац са кормиларом (усташе Либералног савеза Црне Горе) опстаје на политичкој сцени. Са каквим националним мотивима ове двије странчице „оперишу“ најбоље говоре подаци о њиховим људским, породичним, финансијским и политичким братским везама са црногорским усташама – либералима!

Десно крило СНП-а, Српска народна странка ових дана се тобож свађа са својим политичким менторима. Глуме Пигмалиона из млађих дана, па се чак и инате са СНП-ом. Сада прваци СНП-а пријете да, ако овај сукоб потраје, да ће објавити списак СНС кадрова који раде за режим и Ђукановића. С друге стране стижу истовјетне оптужбе. Није их ваљда заједничка љубав према режиму држала на окупу.

Српска радикална странка – др Војислав Шешел по најновијем истраживању, и то агенција које имају изразито антисрпски карактер, има нешто око 4,4 одсто присталица од читавог бирачког тијела Црне Горе, што овој странци гарантује парламентарни статус.

Тако је странка награђена за принципјелно понашање, упорност у својим програмским стремљењима али је то по највише заслуга централе у Србији.

Промјену шактичке оцјенијељења црногорске власије условила су два рационална разлога. Немање храбросије да уђу у процес референдума, свакако је први, посебно када се зна да би референдум био добро контролисан. Објективне прогнозе говоре да би поштен референдум учврстио везе Србије и Црне Горе, док би актуелна власије морала одмах након тога да покупи прње!

ЧУВАРИ НОВЦА

Чудно је то како су ресори у Републици сиринично подељени између коалиционих партијера, по принципу немешања и незавиривања у шући чабар. Чудно је и то да су комплетне финансије концентрисане у рукама Г-17 плус, што је прави преседан у вишестраначким владама

Пише: Марина Томан

Почетком године аутор овог текста имао је прилику да разговара са човеком врло упућеним у збивања на финансијском тржишту, који је већ тада наштрао шему по којој Г-17 плус намерава да преузме комплетну контролу над финансијским тржиштем у Србији. Он је упозорио да ће последња карика у том ланцу преузимања доминације над финансијама бити постављање свог човека на место председника Комисије за хартије од вредности. Тада је то изгледало доста далеко и невероватно, међутим, ових дана за председника Комисије за хартије од вредности изабран је Мирко Штимац, након министра финансија и гувернера, још један човек из редова Г-17 плус, који и те како може да утиче на токове на финансијском тржишту.

Саговорник је тврдио да постоји намера да се Закон о тржишту хартија од вредности допуни неким одредбама које Комисију за хартије од вредности свде на ниво Владине агенције, која ће бити под контролом Министарства финансија, чиме се укида њена независност у раду. Ових дана то признаје и сам Мирољуб Лабус. „Комисија за хартије од вредности, уместо да буде орган који ће радити по закону, треба да буде слушкиња Владе Србије. То је рекао и потпредседник Владе. Лабус каже – Комисија за хартије од вредности треба да сарађује са Владом. Не треба да сарађује са Владом. А да би сарађивала треба да је узме Г-17 плус. Е ако ће Г-17 плус да преузме сваки динар, онда немој да се више зове држава Србија већ да се зове Г-17 плус“, саопштава Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, одбацујући све оптужбе да су радикали допринели да Штимац буде изабран на поменути функцију, како то покушавају да прикажу злонамерници.

Посланици Српске радикалне странке седели су у сали чекајући почетак седнице на којој је требало да се расправља о Резолуцији против повлачења тужбе против НАТО-а, мислећи да ће сви гласноговорници против избора Штимаца гласати против и тако доказати макар на том примеру, да Влада нема већину у парламенту. Међутим, да ли због накнадних договора и уцена, на седници се нису сви појавили а од оних који су били присутни нису сви гласали против сем радикала који су доказали своју доследност у противљењу за поменути избор, иако додуше сматрају да се не зна ко је ДС или Г-17 плус, више упропастио нашу економију.

Саговорник је упозорио да ће, уколико се настави са таквим понашањем, привреда Србије, а пре свега њени грађани сносити огромне последице. Појаснио је то следећим примером. То је слично као да у Србији постоји један произвођач хлеба, који диктира и производњу и цене. Сада је Г-17 плус тај произвођач хлеба који ће контролом промета обезвредица и акција, односно Народне банке, Националне

штедионице, Министарства и Комисије за хартије од вредности, којима је пре тога прокрчен пут Законом о Народној банци и Законом о хартијама од вредности, диктирати и цене и производњу у нашој привреди.

Према његовим речима, Г-17 плус се још од 5. октобра спремао за тај подухват. Финансијско тржиште су освајали корак по корак, успут мењајући законе који су ометали тај процес (Закон о Народној банци, Закон о тржишту хартија од вредности писао је исти аутор, Ђелићев човек, док је овај још био у љубави са Г-17 плус). Од самог почетка Г-17 плус, најпре као покрет, група, а касније као партија пласирали су у јавност брижљиво припремани имидж, како њихове редове чине све сами експерти, најбољи у својим областима, чија су основна преокупација пре свега финансије. За ту сврху основали су и свој институт који се бави разним пројектима из ове области.

Претходна власт омогућила је групи људи да путем Министарства финансија и Народне банке контролише финансије земље. Исту грешку прави и Коштуница, настављајући континуитет владавине Г-17 плус у овим ресорима. На место гувернера Народне банке Србије најпре је изабран Млађан Динкић, да би након неколико месеци паузе, коју је попуњавала Кори Удовички, брига о монетарној политици била поново враћена у надлежност Г-17 плус, када се у столицу гувернера нашао Радован Јелашић. Министар финансија је био Божидар Ђелић, који је дуго био врло близак Г-17 плус и Млађану Динкићу, који га је након децембарских избора заменио на поменутој функцији. У међувремену, њихови људи постављени су на руководећа места у преосталим домаћим банкама. Сада Мирко Штимац долази на место председника Комисије за хартије од вредности, са великим овлашћењима.

Наиме, на основу новог Закона о тржишту хартија од вредности Акцијски фонд (пакети државних акција и ситних акционара, стечени ранијим приватизација), може да изнесе на берзу пакете акција само ако за такву продају прибави сагласност Комисије за хартије од вредности. Комисија даје своју сагласност тек када се појави заинтересовани купац, што потпуно инструментализује пословање финансијског тржишта и омогућава продају акција повлашћеном купцу по мизерним ценама. Тако Мирко Штимац и чланови комисије ових дана треба да дају последњи суд о понудама за новог власника „Књаза Милоша“. Интересената је много, а ко ће бити изабран одлучиће политичка врхушка својим међусобним договорима и уценама. Да ће то бити најбоље решење за Србију, не верујемо, барем не на основу досадашње праксе.

Још једна медијска манипулација у сатанизовању Срба

НЕОКОРТЕКСНО ДЕЈСТВО НА ДЕЛУ

Пише: Слађан Мијаљевић, сектолог

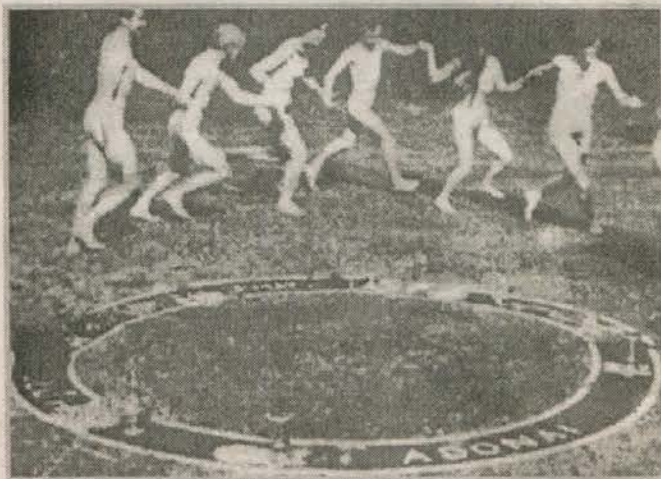
У дневном листу „Балкан“, од 17. 6. 2004. године, објављен је текст под насловом „Војводина погођена таласом етничких напада“, и поднасловом „Мањине пријављују све већи број напада српских националиста“.

Текст је написан у најбољем стилу Гебелс-Сорошеве школе „црне пропаганде“, па са те стране заиста заслужује највеће похвале. То је неокортексно дејство (једна радња у Неокортексном рату), дејство аудио и визуелним средствима и радњама, на чула којима се рецептори налазе у кори великог мозга (кортексу), да би човек реаговао по жељи нападача, а не на природан начин према примљеној информацији и према свом искуству.

Шта нам то овај текст нуди, шта жели да нам наметне као став да бисмо реаговали другачије, и то по њиховој жељи, односно, супротно истини и чињеницама?

Шта су нам то понудили новинарски изданци Гебелс-Сорошеве школе?

Цео текст обилује примерима, између осталог и недела која су починили различити профили изгредника, а који су сви тенденциозно, у стилу црне пропаганде, приписани српском народу. Као врхунац бестијалне острашћености и плаћеничке послушности, као идејно-политички подстрекачки чинилац прозвана је Српска радикална странка, и то у јеку предизборне кампање за избор председника Србије.

Пропагандистички текст је опремљен (појачан) са две фотографије. Прва, увиђај на новосадском гробљу и друга, панорама Новог Сада.

Друга фотографија треба да пробуди локалпатриотске емоције, што је нормално. Прва фотографија, која је овде злоупотребљена, много је битнија. Ради се о једној од већег броја фотографија, које су снимљене на увиђају после великог сатанистичког ритуала који се десио на новосадском гробљу, где је, по процени стручњака који проучавају секте и култове, а и по процени полиције, било присутно преко тридесет људи.

„Наиме, 77 камених надгробних споменика оскрнављено је „неким редом“, као да су хтели да начине неки круг. И отици стопала, које се нису потрудили да избришу, обликују круг. Символика је и у томе што су са неколицине дрвених крстова поломљени горњи делови, због чега су добили облик слова Т. Неки су остали положени покрај хумки, а има и оних који су поново забадани у земљу, али окренути наопачке“ („Новости“, уторак, 30. септембар 2003. године). Разбијено је неколико надгробних плоча и једна плоча је одваљена са гроба. Иако је оштећено неколико гробова, сатанисти нису успели да оскрнавје и покојнике. Највише је оштећен гроб двогодишње девојчице са ког је одваљена надгробна плоча и покушано ископавање тела, и то голим рукама (види се на слици).

Шта слике треба да изазову, коју емоцију?

Полицајац у униформи из екипе за увиђај (у овом случају потребнији је полицајац у униформи него у цивилу), на послу, нагнут над суседним гробом. Институција јавне безбедности ради, својим присуством сведочи да се нешто десило.

Раскопан гроб, саблажњење!

Гроб малог детета, саблажњење прелази у љутњу и бес код сваког нормалног човека.

Полицајац у униформи појачава информацију којом је слика потписана: „Вандали су прошли новосадским гробљем“. А сада наслов „Војводина погођена таласом етничких напада“. Поставља се питање на коју се етничку заједницу овде мисли и указује да је вандалска и сатанска? Поднаслов јасно даје одговор: „Мањине пријављују све већи број напада српских националиста“.

Овде се поново замењују тезе, нису у питању обични хулигани већ сатанисти или религиозни вандали, који су чинили верски обред ради оскрнављења покојника у славу сатане. Јер, зашто би се сакупили свештеници свих признатих традиционалних верских заједница на гробљу, него да поправе оно што је покварено. Они нису ни зидари, ни бравари, па да поправљају порушене гранитне споменике и крстове, већ у свом домену, чинодејствујући поправљају оно што је оскрнављено.

Шта читалац треба да закључи? Да, Срби су вандали и сатанисти, они никог не воле и њих нико не воли, они сваког мрзе и ништа им није свето, и од њих се треба бранити свим могућим средствима. Прва прилика за то је први круг избора, гласајте против Срба, односно гласајте против радикала. А самим Србима послата је порука: „Срам вас било, видите какви сте, морате се одрећи српства, а прва прилика за то вам је први круг председничких избора, затим други и тако даље“. Трећа, и остале прилике већ ће се указати и треба их искористити против Срба или било које друге српске организације.

Где је ту истина?

Удружење грађана „Истина“ прати сваки догађај чији су актери секте, култови и сличне организације, као и медијске и психолошке манипулације. Тако смо пропратили и многе екцесе које су починили сатанисти у Војводини, и то претежно у Банату. Били смо заиста запрепашћени када су сва та оргијања приписана Србима. Ми не знамо у потпуности каква је етничка припадност тих сатанистичких група, које су починиле та кривична дела, али знамо да су мулти-етничке. И из досадашњег искуства, најсвирепије радње су починили управо Мађари сатанисти. Сетимо се само Јожефа Мендереа!

У први мах зачуђује поменути тенденциозност. Међутим, када се мало озбиљније протумачи, онда се схвате намера и жеља потписника и какву је поруку желео да пласира.

Описано је шест догађаја, од којих неки јесу секташки, а други су инспирисани нечим другим, међутим, сви су сврстани у међуетничке сукобе. С обзиром да знамо да секташи немају породицу (уколико цела не припада неком секташком учењу), немају нацију, немају државу, не поштују законе, логично се намеће питање ко то хоће да сврста Србе у поједине верске секуларне групе, које се понашају по сопственим правилима, која се често косе са важећим законима.

Што се тиче поменутих политичара, који се у тексту глорификују као миротворци, то је у најмању руку смешно. Сви поменути политичари су нека сатанистичка оргијања и вандализам покушали да прикрију, поготово она на новосадском гробљу, где је оргијање неколико десетина људи сведено на „два пијана тинејџера“.

Јожеф Каса кука, плаче, просто нариче због угрожености Мађара у Војводини, међутим, стварност је тамо сасвим другачија, тамо Србе малтретирају, набијају их на колац, као у средњем веку.

Гебелс и Сорос, у служби квази-демократа и квази-демократије, у оперативном извођењу својих ученика, а мрзитеља истине, правде, љубави и толеранције, спроводе своја злодела свађајући народ по Војводини. И већ су однели једну од победа – Борис Тадић је изабран за председника.

А ОД ХАГА НЕ ОСТАЛО ТРАГА

Председник Српске радикалне странке одавно је заслужио истакнуто место у српском народном стваралаштву. Његов добровољни одлазак у Хаг додатно је инспирисао народне ствараоце, па је ипак настало безброј песама у којима су овековечени не само др Шешељ, него и сви његови прозивници, на начин који су заслужили. Како то препознаје народни песник, сви они нису само Шешељеви, него и непријатељи српског народа, а стварање српског јунака Шешеља је прерасло у метафору за ситуацију у којој се налази целокупна српска нација

Најновији ЦД и аудио касета гуслара Миломира Миљанића, који ових дана бележе сигурно највећу популарност, изашли су под насловом „А од Хага не остало трага“, уз ауторову посвећу др Војиславу Шешељу. Наслов у којем је сабијено све што Срби мисле о овом квази-суду, уједно је и прогноза будућности овог судилишта, поготово сада када се са њим овако усешно обрачунава народни вођа, српски јунак и председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ

Запеваћу песму из ината
и споменут мог Србина брата
који битку са неправдом бије
ради српства и ради Србије
рад истине и погومتва ради
да сазнају нараштаји млади
како треба и како се мора
отаџбина бранит од злотора
зато пјеват имам јаку жељу
о српскоме војводи Шешељу

Слободарском идејом предвођен
аман, храбар и од Бога вођен
рођен тамо у љутом камену
ће су знали слободе цијену
Херцеговци тврђи од камена
кроз суморна и страсна времена
Василије Светац ће се роди
ту ће народ са страхом дооди
да посјети ово свето мјесто
ту је Војо долазио често
ко дијете душу освојио
и духовну храну окусио

Бог му дао дара свакојака
паметнијег и бољег ђака
није било то је Божја воља
од како је Поповога Поља

Кад при крају двадесетог вијека
над Србијом Вила залелека
рат крвави преко Дрине плану
доктор Шешељ међу прве стану

Храбри Србе и шаље поруке
да се бране од усташке руке
да не пусте да се не понови
логор смрти Јасеновце нови

Добровољци храбри радикали
у одбрану отаџбине стали
бране своју свету ђедовину
бране српску Босну и Крајину
и светиње српске храбро бране
Обилић им не би нашо мане

Мислили су брате Војиславе
у Београд да ти дођу главе
и смишљају на сваке начине
да то срамно дјело и учине

Доктору ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

не смједоше властодршци мали
јер су добро видјели и знали
да би многом мајка закукала
од храбријех српских радикала

Онда нове планове сковаше
не би горе радиле усташе
да новоме газди се приволе
па Хашкога тужиоца моле
страшну Карлу, страшило од жене
да мјесто њих у акцију крене
да Шешеља с политичке сцене
склони одмах и у затвор стави
да му она поради о глави

Нови режим од њега се бојо
јер у јавност изнио би Војо
сва недјела, пљачке и преваре
што чинише безбожне фукаре
све под плаштом демократских права
постадоше народ и држава
заточници њихог неморала
устанула и врана и ала
да Србију и српство клеветаше
ма ни њино дуго бити неће

Не хтје Војо пред њима узмаћи
него Српској поручије браћи
идем у Хаг да Србију браним
и Трибунал Хашки да сахраним

Креће у Хаг поносно и смјело
да заступа српство васцијело
маса људи испрати Шешеља
свима иста на уснама жеља
да се здраво врати и што прије
из проклете земље Холандије

Рече Шешељ прије него крене
браћо сестре послушајте мене
док се вратим ја из Трибунала
Томислав је вођа радикала
слушајте га као оца свога
јер напретка не има без тога
поштоват се мора глава куће
и нек вам је вазда убудуће
на памети само једна мисо
није Његош узалуду писо
чијем уму сав се свијет диви
„Благо томе ко довијек живи“

Војиславе у Христу Србине
Бог велики с небеске висине
нек те штити и нека те чува
од лудога вјетра који дува
са Запада пут твоје Србије
без голготе васкрсења није.

Поздравља те мој Србине брате
са гулама које много памте
гуслар који српском роду служи
„Благо томе ко пјесму заслужи“

Миломир Миљанић,
гусларски првак 2000. године

Пише: Момир Марковић

Сунце излази на истоку а залази на западу. Испада да њима неће сванути док нама не смркне.

Радно време Бориса Тадића је као морнарско. Радио петнаест дана па отишао петнаест дана на одмор у Грчку.

Запад повлачи своје шпијуне из Србије. Ови из власти су им јефтинији и ефикаснији.

Чувајте новчанике. Демократе у предизборној кампањи избациле паролу „Настављамо тамо где смо стали”.

Кад неко викне: „Држите лопова”, у згради Владе Србије настане општа бежанија.

После фијаска наших фудбалера на олимпијади, више се не говори пропали као Грчка него пропали као СЦГ.

Није свака реч Веље Илића псовка. Има ту и свежа, придева, именица...

Човићу и Орлићу ипак неће успети да од својих странака направе нову странку. Од неких ствари се не прави пита.

Зоран Дракулић, кандидат ДСС за градоначелника изјавио: „Немам обавезу да слушам Коштуницу”. Као да га остали па слушају.

Иначе, Дракулић је својевремено стекао велико богатство, захваљујући пре свега својој способности и неспособности интерне контроле „Генекса”.

Народну банку већ напустила два вицегувернера. Позната вам је она прича о броду који то не и пацовима.

У Србији заређале елементарне непогоде. Прво суша и врућине, затим кише, град, олује, Богољуб Карић...

Коштуница ће, кажу новинари, остати без подршке у Скупштини. Нема више управних одбора и радних места, којима је ту подршку досад плаћао.

Штета што већ десет година не ради Карићева фабрика поштанских сандучића у Витомирици код Пећи. Где ће нам убацивати његов пропагандни материјал у коме говори да ће покренути све фабрике по Србији.

Гесло Карића, Дракулића и других српских тајкуна који би сад да уђу у политику гласи „Богати не краду”. Како ли се обогатише, да ми је знати.

Човић каже да су многи Београђани живели боље кад је он био градоначелник. И није слагао. У Београду му живи многобројна родбина и сви су живели боље.

Ненад Богдановић нема проблема у комуникацији са Борисом Тадићем. Проблем му је једино да комуницира са Београђанима.

Пре четири године Ненад Чанак је постављао питање „где су наши новци?” Сад то исто питање њему постављају Војвођани.

Поскупело месо, млеко, шећер, бензин, јаја, цигарете. Једино су по Динкићу трошкови живота остали на истом нивоу.

Док Вучић у предизборној кампањи обећава Београђанима мостове, метро и улице, остали обећавају куле и градове. Али у облацима.

„Меркатор” би да изгради или купи у Београду још један макси-маркет. Ко ли ће бити директор, кад Свилановић нема две жене.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21

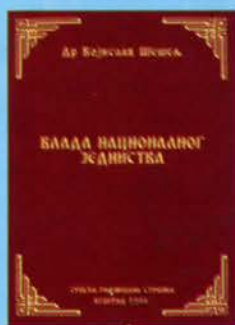
Текући рачун: 205-61000-30, Комерцијална банка а.д.

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

САБРАНА ДЕЛА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

реално је
радикално
реално је
радикално
реално је
радикално
реално је
радикално
реално је
радикално

српска радикална странка

| време је за боље |

